

РЕБЕККА ДЖ. КАФФЕРІ

Нехай переможе
найкращий...

ПОУЛ ПОЗИШІН

РЕББЕКА ДЖ. КАФФЕРИ

ΠΟΥΛ
ΠΡΟΒΙΜΜΙΣΗ

Застереження

Ця книга є художнім твором. Імена, персонажі, місця та події є витвором уяви автора або використані з художньою метою. Будь-яка схожість з реальними подіями, місцевостями або особами, живими чи мертвими, є випадковою.

Аматорський переклад на Українську мову здійснив телеграм канал BOOKS_UA (t.me/books_ukrainskiann)

Даний переклад створений для ознайомлення та не має ніякого права використовуватися в комерційних цілях. Всі права належать автору.

В тексті можуть міститися дрібні помилки, що, в загальному, не надто впливає на якість перекладеного твору.

Якщо ви бажаєте десь поширити цей переклад в медіа, будь-ласка, вкажіть телеграм канал BOOKS_UA як автора перекладання.

Приємного читання!

Перекладено: березень 2025 року

Переклад і редактор : Катерина Ромах

Зміст

ПОУЛ ПОЗИШИН	2
Застереження	3
Зміст	4
Плейлист	6
Присвята	7
Словник термінів книги	8
Розділ 1	9
Розділ 2	19
Розділ 3	28
Розділ 4	41
Розділ 5	53
Розділ 6	65
Розділ 7	71
Розділ 8	80
Розділ 9	89
Розділ 10	100
Розділ 11	113
Розділ 12	123
Розділ 13	133
Розділ 14	141
Розділ 15	148
Розділ 16	155
Розділ 17	165
Розділ 18	175
Розділ 19	186
Розділ 20	196
Розділ 21	208

Розділ 22	218
Розділ 23	227
Розділ 24	234
Розділ 25	242
Розділ 26	248
Розділ 27	254
Розділ 28	258
Розділ 29	262
Розділ 30	268
Розділ 31	275
Розділ 32	281
Розділ 33	286
Епілог	287

Playlist

- ♥ [making the bed - Olivia Rodrigo](#)
- ♥ [Part of Me - Noah Kahan](#)
- ♥ [Rush - Troye Sivan](#)
- ♥ [Too Well - Reneé Rapp](#)
- ♥ [In The Stars - Benson Boone](#)
- ♥ [LIKE | WOULD - ZAYN](#)
- ♥ [Delicate - Taylor Swift](#)
- ♥ [Shut Up And Drive - Rihanna](#)
- ♥ [No Judgement - Niall Horan](#)
- ♥ [Like Me Better - Lauv](#)
- ♥ [Got Me Started - Troye Sivan](#)
- ♥ [Midnight Rain - Taylor Swift](#)
- ♥ [1 Know it won't work - Gracie Abrams](#)
- ♥ [older - Devon Gabriella](#)

- ♥ [this is me trying - Taylor Swift](#)
- ♥ [Born To Be Yours - Kygo, Imagine Dragons](#)
- ♥ [Wish You Were Sober - Conan Gray](#)
- ♥ [reckless driving - Lizzy McAlpine](#)
- ♥ [Boyfriend - Dove Cameron](#)
- ♥ [Everybody Needs Someone - Noah Cyrus](#)
- ♥ [Whataya Want from Me - Adam Lambert](#)
- ♥ [RU Mine? - Arctic Monkeys](#)
- ♥ [Feels Like - Gracie Abrams](#)
- ♥ [The Show - Niall Horan](#)
- ♥ [Green Light - Lorde](#)
- ♥ [About Love - MARINA](#)

Для моєї бабусі Барбари та всіх, хто має близьку людину, яка страждає на хворобу Паркінсона.

Словник термінів книги

Болід — це гоночний автомобіль, сконструйований та побудований спеціально для автомобільних перегонів. На відміну від звичайних шосейних автомобілів, боліди мають полегшений кузов внаслідок відсутності в ньому важливих вузлів та обладнання. Такі боліди не призначені для використання на дорогах загального користування.

Пілот — той, хто керує болідом. Гонщик.

Гран-прі — перегони, етапи чемпіонату світу. Проводяться традиційно у вихідні.

Бокс — приміщення, в яких команда готує боліди до перегонів, де проводиться ремонт та де пілоти готуються до заїздів.

Поул-позишн (P1) — найвигідніша позиція автомобіля, яку займає пілот за підсумками кваліфікації. Перше місце.

P1...8 – місце, яке займає гонщик, що відповідає цифрі.

Жовтий прапор — простими словами: призупинення перегонів. Прапор попереджає пілотів про небезпеку на трасі, що наближається: автомобіль збоку, сміття/тварини на трасі або водій, що потрапив у незначну аварію. Водії мають уповільнити рух своїх болідів і їм заборонено випереджати суперника.

Картатий прапор — фініш.

Сейфті-кар — автомобіль безпеки, який використовується у разі виникнення небезпечних ситуацій (аварійних, погодних) на трасі під час перегонів. Коли він виїжджає, перегони призупиняються.

Кубок Водіїв — кубок, який вручають найкращому пілоту сезону (переможець визначається шляхом накопичення очок на Гран-прі)

Кубок Конструкторів — кубок, який вручають найкращій команді сезону (щоб перемогти обидва пілоти команди повинні займати високі позиції (отримувати очки) на Гран-прі).

DRS (або зона DRS) — елемент, що дозволяє збільшувати швидкість боліда до максимуму на прямих ділянках траси.

Розділ 1

Кіан.

«Що значить, він зламав ногу?»

Я вже збирався їхати до Бахрейну, коли мій агент Вілл і директор команди Андерс вирішили влаштувати мені справжню гівняну бурю.

«Я не знаю, що ще можу сказати, Кіане, окрім того, що це був нещасний випадок, і Елайджа послизнувся на бортику басейну. У нього зламана нога в трьох місцях, йолоп».

Почувши цю історію вдруге, я не можу вгамувати хвилю стресу, яку мій мозок випускає в моє тіло.

Наразі це не викликає жодних сумнівів. Мій товариш по команді вибув щонайменше на перші шість місяців сезону, а може й більше, і все справді йде шкереберть.

Я дивлюся на свою валізу, що лежить відкритою на ліжку. Усі запаковані кубики світу не допоможуть мені відчутися краще. І це про щось говорить, бо я до біса люблю розкладати своє життя на крихітні, впорядковані квадратики акуратності. Елайджа Гутага і я були напарниками в команді протягом останніх п'яти сезонів, і ми розвинули зв'язок не тільки на трасі, але й поза нею. Я хрещений батько його трирічної дитини. Він мій найкращий друг у світі, де важко знайти людей, яким можна довіряти. В одному з найнебезпечніших видів спорту у світі має бути певний рівень довіри як у найближчому оточенні, так і в команді загалом. Цей зв'язок, особливо для Кубка Конструкторів, є життєво важливим. Без цієї довіри все розвалюється.

Мені потрібно занадто багато секунд, щоб усвідомити, що я сиджу мовчки, поки двоє людей, які тримають мою кар'єру в своїх руках, чекають на мою відповідь. Я не зовсім розумію, що вони очікують від мене почути. Вміння тримати себе в руках - одна з найважливіших навичок у цьому виді спорту, і зараз я відчуваю, що вона трохи похитнулася. Перегони - це не зовсім командний вид спорту, але ми з Елайджею тренувалися разом протягом багатьох років і завжди працювали дуже добре разом.

Без Елайджі я не знаю, що це означає для мене.

Боже, я не можу дозволити собі думати про це в такому ключі. Вже ходять чутки про те, що це буде мій пенсійний сезон - мені тридцять три роки, і я був чемпіоном світу чотири рази, востаннє - минулого року. Попри це, мені потрібно, щоб цей рік був видовищним, щоб заткнути пресу.

«Гаразд» Я віддаляюся від слухавки, щоб зробити заспокійливий вдих. «Все гаразд. Це не кінець світу. Я йому зателефоную. Мені було цікаво, чому він не відповідав на мої повідомлення протягом останньої доби».

Андерс одразу ж накидається на мої слова. «З тобою все буде гаразд, Кіане, а ми подбаємо про те, щоб Елайджа отримав найкращий догляд. Йому точно знадобиться операція, тож ми залучимо до справи найкращих хірургів Харлі-стріт. Ми хочемо, щоб він повернувся і був боєздатним якомога швидше».

«То ви думаєте, що він може повернутися до кінця сезону?» - з надією запитую я.

Це було б хоч щось.

«Наразі не варто на це розраховувати. Будемо діяти на упередження. Це залежить від того, як заживе травма, а потім від його відновлення. Все, що ти можеш зробити, це зосередитися на своєму власному ігровому плані, а ми будемо працювати з Елайджею, щоб сприяти його одужанню».

«Гаразд, тоді я краще закінчу пакувати речі». Я оглядаю безлад, який створив, намагаючись зібратися з думками. Напевно, це займе всю ніч. Принаймні я зможу поспати в літаку.

І я можу спати спокійно, знаючи, що місце Елайджі займе Лондон, запасний водій команди. За останній рік він досяг значних успіхів.

«Молодець. Це те, що ми хотіли почути. Побачимо вас з Харпером на злітній смузі завтра вранці».

«Завтра... Зачекайте, що?» Він щойно сказав "Харпер"? «Ти щойно сказав "Харпер"? Тобто, Харпер Джеймс?

«Єдиний і неповторний. Ми покликали його з нижчої категорії, щоб він зайняв місце Елайджі, поки його не буде. Я написав йому перед тим, як ми зателефонували тобі.» Андерс говорить це абсолютно спокійно, наче це не найгірша новина, яку він міг би мені зараз повідомити.

Зціпивши зуби, я кажу: «Звісно. Це має сенс. До завтра». Зв'язок переривається, і мені доводиться боротися з бажанням жбурнути телефон у стіну.

Харпер, чорт забирай, Джеймс.

Я міг би написати вам список з двадцяти інших гонщиків, з якими я волів би розділити подіум, а не з Харпером Джеймсом.

Обличчя як у ангела, але на трасі - справжній диявол. Він більше відомий своїми вечірками та методами спокушання, ніж майстерністю на трасі. Гаразд, можливо, я перебільшую, адже минулого сезону він дійсно виграв нижчу категорію, але його витівки, що потрапили в соціальні мережі та пресу, затьмарюють все інше, чого він досягнув у своїй кар'єрі. Він потрапляє в заголовки газет через день, навіть у міжсезоння, і я бачив його тіло більше, ніж будь-коли мріяв. Якщо на спортивних шпальтах з'являється скандал, то, швидше за все, його ім'я до нього прикріплене. Я здивований, що Андерс готовий відкинути це і ризикнути розлютити спонсорів - Харпер Джеймс хороший, але не настільки!

Це єдине, що нас об'єднує. Будучи в центрі уваги громадськості від самого народження, я наробив достатньо заголовків, щоб вистачило на все життя. Історії про тебе в дитинстві - і незграбні, невтішні фотографії з шевелюрою на голові, які супроводжують брехню, - переслідують тебе вічно. Йому не завадило б це засвоїти.

Я відправляю Елайджі повідомлення з проханням зателефонувати мені, як тільки у нього буде вільна хвилинка. Я впевнений, що він спустошений, і зараз у нього вдома, напевно, повний хаос. Я навіть не можу уявити, наскільки важкою може бути травма наприкінці сезону за лічені дні до того, як ми знову вилітаємо. Я хочу переконатися, що з ним все гаразд, і дати йому знати, що приїду до нього, як тільки зможу.

Коли я натискаю «відправити», мій телефон дзвенить новиною, що містить прес-реліз, який я, на жаль, вже бачив.

«Елайджа Гутага вибув з Хендерсом. Замість нього - Харпер Джеймс, а новий сезон не за горами».

Що ж. Це офіційно.

У статті цитується не лише заява команди у твіттері, а й допис самого Харпера в Інстаграмі, де він оголошує про своє запрошення. Звісно, у нього

вистачило несмаку оголосити про це без сорочки, в одних шортах і бейсболці від Хендерсом.

Мало того, що мені доводилося спілкуватися з ним на випадкових вечірках Хендерсоа в минулому, так тепер я застряг з ним щодня протягом більшої частини року. Все хвилювання перед новим сезоном починає витікати з мене. Зазвичай, в цей момент я сповнений енергії для передсезонних тестувань, але не зараз.

Я знаходжу спокій у цьому спорті, незважаючи на сильний тиск, і тепер Харпер Джеймс збирається зруйнувати все це своїм паскудним ставленням і нерозсудливістю на трасі. Я на власному досвіді пережив подібне, і мені не потрібно і не хочеться, щоб у моєму житті був такий хаос. Він нагадує мені про все, що не так з цим видом спорту.

Кілька годин по тому я ставлю запаковану валізу біля вхідних дверей і натягую куртку. Настав час для мого найменш улюбленого передсезонного ритуалу - прощання.

Коли я входжу до маминого будинку, мене миттєво огортає запах свіжоспеченого яблучного пирога. Цей запах заспокоював мою душу в дитинстві. Після того, як вона перестала гастролювати, мама не любила нічого більше за випічку. Тепер же пече моя сестра, і це завжди ознака того, що день був не дуже вдалий.

Знайоме відчуття провини закрадається в мій шлунок, і я змушую себе переступити поріг востаннє за наступні дев'ять місяців.

По телевізору у вітальні йдуть мультики, які я швидко обходжу, прямуючи до маминої спальні, що знаходиться внизу. Зазирнувши туди, я бачу, що вона міцно спить, а на її обличчі викривлений, стражденний вираз. Її вилиці різко випинаються, і мені доводиться кілька секунд спостерігати, як піднімається і опускається ковдра на її грудях, щоб запевнити себе, що вона дихає.

Не бажаючи її турбувати, я обережно зачиняю двері її спальні і знаходжу сестру серед безладу каструль, сковорідок і тарілок на кухні.

«Привіт, сестричко». Вона злегка підстрибує, але ніщо не готує мене до налитих кров'ю очей, які зустрічаються з моїми, коли вона повертається до мене обличчям.

Без слів я обіймаю її, тихі ридання рикошетом відскакують від моїх плечей, коли я притискаю її до себе.

Чотири роки тому Еліза була на останньому курсі медсестринства, коли того ж тижня дізналася, що вагітна моєю племінницею Кессі, і що у нашої мами діагностували хворобу Паркінсона. Обидва відкриття змінили її, одне - на краще, інше - не дуже. Вона покинула навчання на медсестру, а коли мама почала втрачати все більше своїх здібностей, Еліза стала її постійним доглядальником.

Еліза та її чоловік Грант здали свій будинок і переїхали до маминої ферми, розташованої на кількох акрах землі в Норфолку. Їх перша дитина, Кессі, і друга, Джессі, виховуються тут протягом останніх трьох з половиною років. Я не можу уявити, що вони коли-небудь поїдуть звідси.

Я захоплююсь усім, що є в моїй сестрі, але те, як вона піклується про нашу маму - це дійсно щось особливе. Особливо тому, що мене не було поруч, щоб тягнути свою ношу настільки, наскільки мені хотілося б. Еліза ніколи не скаже про це поганого слова. Вона б сказала, що вдячна мені за те, що я продовжую свою кар'єру, що вона більш ніж цінує трастовий фонд, який я відклав для її дітей, щоб вони могли вступити до університету, подорожувати світом чи здійснити все, що захочуть у майбутньому. Я хотів би, щоб цього було достатньо. Хотілося б, щоб я міг зробити більше, ніж просто оплачувати найкраще обладнання, лікарів і приїжджих доглядальників, щоб зробити комфортнішим час, що залишився мамі в цьому світі.

Я не знаю, скільки хвилин минуло, поки ми просто стояли там, я тримав Елізу в руках, але таких спокійних моментів у нас ніколи не буває багато. А потім Кессі починає кричати, змушуючи дитину Джессі плакати, і нам доводиться розлучатися, перш ніж хтось із нас буде готовий відмовитися від цього.

Еліза кидається їх розбороняти, а я починаю мити посуд. Це найменше, що я можу зробити. Коли Еліза повертається, у вітальні панує спокій, а втома відчувається в кожній клітині її тіла, все стоїть на сушильній дошці, стільниці виблискують.

«Я помию і вкладу дітей спати. А ти йди, візьми собі келих вина і розслабся перед телевізором», - кажу я їй. Це наказ, а не пропозиція.

«Рятівник, дякую, Кі».

Я міг би прийти сюди, щоб поскаржитися на Харпера, але бачу, що зараз не час. Я не хочу додавати їй тягаря, коли і так зрозуміло, що вона вже фізично та емоційно виснажена за день. Хоча я знаю, що вона буде протестувати, кажучи, що вона завжди тут, незважаючи ні на що, щоб вислухати.

«Хто хоче історію?» - вигукую я, коли заходжу до вітальні. Кессі радіє, кидається мені на руки, щоб я міг покружляти з нею, а Джессі підстрибує в своїй гойдалці. Не можу повірити, що йому вже чотирнадцять місяців.

Купання перетворюється на сповзання і ковзання, але воно варте того, щоб послухати звуки моїх племінника і племінниці, які щасливо граються разом. Коли вони висушені і намазані кремом, я вкладаю Джессі в його ліжечко, і, на щастя, він засинає майже відразу, але Кессі - це інша історія. У буквальному сенсі.

Я дочитую одну з її улюблених книжок, а вона швидко просить другу, яка перетворюється на третю, і мені потрібна вся моя сила волі, щоб відхилити її прохання про четверту. Їй лише три роки, але вона така ж вольова, як і її мати, і має занадто гарні очі, щоб їй відмовити.

«Я ще маю розповісти твоїй мамі казку, тож тобі час заспокоїтися, дівчинко. Давай, час спати». Я лоскочу її боки, і вона кричить, дригаючи ніжками під ковдрою. Мені скоро треба йти, і Еліза не подякує мені за те, що я так розбурхав Кессі, але воно того варте, щоб побачити чисту радість, яка випромінюється з її обличчя.

Я не пам'ятаю, щоб у дитинстві мене так вкладали спати. Коли ми були на гастролях, мама розігрівалася або вже була на сцені, коли нас з Елізою вкладали спати, а тато... що ж, чим менше про це говорити, тим краще. Я знаю, що для Елізи дуже важливо, щоб її діти мали те, чого не мали ми, і саме тому мені завжди так важко протистояти їхнім благанням розповісти ще одну історію.

«Гаразд, дядьку Кі-Кі, мама заслуговує на казку». Вона плескає в долоні, а потім перевертається на бік, щоб зіткнутися обличчям з горою плюшевих іграшок, які вона тримає при собі. Це щонайменше дорогоцінно.

Притискаючи поцілунок до чола Кессі, я підтягую ковдру до її підборіддя і бажаю їй доброї ночі. Вона щось бурмоче у відповідь, але її більше цікавить, скількох ведмедиків вона може обійняти одночасно. Вона вже спокійна, коли я перевіряю її, взявши радіоняню з кімнати Джессі, тож я

повертаюся донизу. Одна з найкращих речей, яку Еліза і Грант коли-небудь робили, - це зробили мамин дім схожим на їхній власний дім, тож він відчувається як чудове домогосподарство, де живуть кілька поколінь.

Еліза згорнулася калачиком на дивані в піжамі, волосся зачесане назад, на обличчі не залишилося жодних слідів сьогоднішнього макіяжу. Її келих наповнений білим вином солом'яного кольору, а по телевізору йде якась кримінальна драма. Вона виглядає спокійною, але я бачу в її очах, що її думки все ще проносяться зі швидкістю милі за хвилину. Вона вип'є лише один келих, щоб почути маму чи дітей вночі, і я знову відчуваю провину за те, що збираюся зникнути на більшу частину дев'яти місяців.

«Усе гаразд?» - запитує вона так, ніби я цілий день дбав про килимових щурів і маму.

«Я в порядку, мала, а ти?» Сестра дивиться на мене тим самим поглядом, яким вона дивиться на мене з дитинства - тим, який нагадує мені, що вона старша за мене рівно на тринадцять хвилин.

«Я збрехала б, якби сказала, що не втомилася. Кессі наїлася бобів протягом дня, а Джессі просто хоче запхати до рота все, до чого зможе дотягнутися». Я ціную, що вона не згадує про маму, і одразу відчуваю себе погано через це.

«З мамою все гаразд?» Це дурне питання, тому що, звичайно ж, ні. У неї страшна хвороба, яка повільно забирає її від нас.

Діагноз Паркінсона спочатку став для нас повним шоком, а потім протягом кількох місяців ми помітили всі симптоми, про які нас попереджали. Еліза була неймовірною і сприйняла це як належне, а я майже впорався з тим, що бачив, як це з'їдає маму протягом трьох місяців на рік, коли я був поруч.

«Поганий день. Сьогодні вранці вона подумала, що я - тітка Джудіт». Я намагаюся приховати своє здригання, але губи сестри насуплені, і я знаю, що вона приховує від мене, наскільки все погано насправді. «Її пам'ять дійсно погіршується, і мені здається, що швидкість погіршення зростає з кожним днем».

Це ще одне, про що нас попереджали лікарі. Деменція. Ще одна хвороба, яка часто йде пліч-о-пліч з хворобою Паркінсона, коли стан починає погіршуватися.

«Мені дуже шкода, Елізо», - вибачаюся я, ніби вона не моя мама, але я знаю, що тягар між нами розподілений не порівну. Мама забуде мене першим, тому що мене просто недостатньо поруч. Забуття вб'є Елізу, і саме їй доведеться стикатися з цим щодня. Це справді найжорстокіша хвороба. Я відчуваю удар у серце щоразу, коли мама дивиться на мене порожнім поглядом, не в змозі зробити мене частиною свого згасаючого життя, але принаймні я не стикаюся з цим щогодини.

«Так чи інакше, - каже Еліза, відмахуючись від стресу, - що з тобою відбувається? Я люблю тебе, брате, і знаю, що ти любиш нас, але ти ж не для того вдерся сюди, щоб вкласти дитей спати».

Я стогну, лавандова свічка, що горить на каміні, не в змозі заспокоїти тривогу, яка з'явилася в моїх грудях після ранкового телефонного дзвінка. «Елайджа зламав ногу. У трьох місцях. Все дуже погано.»

«О, чорт.»

«Так.»

«Гаразд, тож він вибув на скільки, від трьох до шести місяців? Півсезону або близько того. Хіба не для цього потрібен дублер? Це не те, що змусило тебе так засмутитися.»

Вона знає мене надто добре. «Я думаю, Андерс списав його на весь сезон. А Харпер Джеймс - його заміна.»

У кімнаті панує тиша. Еліза ставить на паузу серіал, щоб дати нам змогу поговорити як слід, і в будинку раптом стає тривожно тихо.

«Слухай, братику», - каже вона, від чого мені лише хочеться застогнати голосніше. «Я знаю, що відбувається в твоїй голові. Він так схожий на людину, якою ти відчайдушно намагався не стати, і я знаю, що ти ненавидиш усе, що стосується його поведінки і того, як він ставиться до людей, але це тимчасово. Він тимчасово. Нога Елайджі загоїться, команда повернеться до нормального життя, а цього придурка-новачка відкинуть назад у нижчу категорію швидше, ніж він виповз нагору».

І саме тому вона найкраща сестра у світі. Вона найкраща мама, донька, вихователька, а коли закінчить навчання, то стане ще й найкращою медсестрою. Це все, що я хотів почути. Я знаю, що вона має рацію. Глибоко в душі, в раціональній частині мене, яка похована під тривогою, я знаю це. Мій мозок любить катастрофи, тоді як її мозок зроблений зі сталі - або

вуглецевого волокна. Я завжди жартую, що вона вкрала всі розумні гени ще в утробі матері.

«Я просто...» Я навіть не знаю, що ще сказати. Я просто хочу, щоб все було добре. Спокійно. «Я думав, що це буде сезон». Я не можу знайти слів, щоб сказати це, сказати, що мені цікаво, чи буде це мій останній сезон. Я ще не впевнений, що я там. Я не впевнений, що готовий сказати це вголос. «Я думав, що це буде той сезон, коли все буде...»

«Минулого року ти фінішував на вершині п'єдесталу і здобув свій четвертий титул чемпіона світу,» - швидко втручається вона. «Ти вже легенда. Набагато більша, ніж тато коли-небудь був.»

«Я знаю, але я все ще відчуваю, що маю все довести цього року. Я хотів би побити рекорд за кількістю балів, якщо зможу». Вона чула перешіптування про мою пенсію - а ніхто не знає мене краще за Елізу - тож вона точно знає, що я маю на увазі.

«Харпер не повинен стояти на заваді цьому. Елайджа не заважає тобі перемагати. Як твій другий водій, він підтримує тебе і команду. Ти просто маєш забути про Харпера і зосередитися на своєму власному драйві».

Якби це було так просто. Ми дихатимемо повітрям один одного місяцями, ділитимемо бокси, тренажери, приватні літаки, роздягальні. Вся атмосфера ось-ось зміниться, і це вплине на мої результати, як би я не намагався цьому запобігти. Я вже був серед таких людей, як він, і знаю, що це зі мною зробить. Я не знаю, про що думає Андерс.

Але моя сестра має рацію. Я елітний спортсмен, і якщо я програю ментальну гру, то не заслуговую на перемогу. Я подумки готую коробку і запишаю туди Харпера Джеймса, закриваючи її на замок.

«Гаразд, розумниця. Ти мене спіймала. Я маю всі наміри привезти додому кубок цього сезону, не хвилюйся. Не те, щоб у мене їх вже не було чотири.» Я знизую плечима, ніби це дрібниці, але для мене це означає все. Перший займає почесне місце в моєму домі. Другий живе в маминій кімнаті, а третій був для Елізи. Четвертий виставлений у приміщенні місцевої молодіжної благодійної організації, амбасадором якої я є. Думаю, нарешті настав час принести один додому для Кессі та Джессі.

«Чудово. Тепер ти можеш дозволити мені повернутися до мого шоу?» - каже вона з найогиднішим вираженням поглядом, який я коли-небудь бачив. Я не можу стриматися, але тихо сміюся.

Вона ставить телевізор на паузу, кидає на мене ковдру, і я занурююся в затишний кут дивану. За кілька хвилин я засинаю в найгіршій для моєї спини та шиї позі, але прокидаюся від крику Джессі о 4 ранку. Це ідеальний час, тому що за годину за мною приїде машина, щоб відвезти мене в аеропорт... на зустріч з Харпером Джеймсом.

Еліза спускається вниз, несучи Джессі, з набряклим обличчям і розкуйовдженим волоссям, бурчачи, що не виспалася. Я цілую її в чоло і шепочу на прощання.

«Щастя тобі, брате. Ти зможеш це зробити, незалежно від того, хто в іншій машині. У тебе все вийде. І не забувай: ми любимо тебе, що б не сталося».

Я їду додому і чекаю на машину, яка мене забере. Слова сестри не дають мені спокою до тієї секунди, коли я піднімаюся сходами на борт літака і бачу Харпера Джеймса, що відкинувся в кріслі, з його фірмовою зарозумілою посмішкою, що кривить куточки його вуст. Моя надія і хвилювання випаровуються, і я відчуваю лише розчарування і роздратування.

«Все гаразд, Волкере? Як справи, приятелю?»

Його обличчя майже розколюється навпіл від широкої посмішки, і я миттєво відчуваю до нього ненависть. Ми зустрічалися лише кілька разів, і ми точно не друзі. Аргх.

Це буде довгий сезон.

Розділ 2

Харпер

Ось воно. Постріл, на який я чекав. Чемпіонські перегони, крихітко!

Хоча я не повинен бути таким схвильованим, тому що це сталося за рахунок хлопця зі зламанною ногою, я не можу прикидатися, що мені не хочеться почати і довести, що я створений для вищої ліги.

Вибач, Елайджа Гутага.

У коханні та на війні все по-чесному, і якщо директору команди сподобається те, що він побачить, і він вирішить, що я краще підходжу, то місце по праву буде моїм. Я з нетерпінням чекаю, щоб показати їм, що я можу зробити з цією можливістю.

Як тільки я закінчую телефонну розмову з Андерсом і моїм агентом, я починаю кидати в валізи все, що можу придумати. Ми вирушаємо до Бахрейну менш ніж за добу, а я навіть близько не готовий.

Андерс казав, щоб я тримав себе в руках, доки не буде офіційної новини про Елайджу, але хвилювання, що пронизує мене, змушує мене тягнутися до телефону, щоб зателефонувати Йоганнесу.

Телефон дзвонить щонайменше двічі, перш ніж на екрані з'являється його розкішне обличчя, темна шкіра та оксамитові карі очі мерехтять, коли він біжить по біговій доріжці. На шиї у нього рушник для витирання поту, а на скроні поголеної голови - намистини.

«Сподіваюся, я не завадив», - кажу я тоном, який говорить йому, що мені байдуже, чи завадив я йому, чи ні.

«Ти ж знаєш, що я завжди до твоїх послуг, Джеймсе». Він витирає піт, перш ніж нахилитися, щоб пригальмувати бігову доріжку, і я бачу його оголені груди, кучеряве каштанове волосся і темно-рожеві соски. Боже, це просто показує, наскільки я напружений, якщо у мене стоїть через мого найкращого друга. Ми залишили все це в минулому.

«Звісно, але мені не хотілося б відволікати тебе від того, як ти там пітнієш», - кажу я. Він лише заковує очі, але бігова доріжка зупиняється, і йому потрібна хвилина, щоб перевести подих.

«У мене співбесіда о десятій, а мені ще треба в душ. Зроби це швидко, Джеймсе».

«Боже, якщо ти так невдячно ставишся до зустрічі зі мною, то, мабуть, я не розповім тобі головну новину».

«Ти ж знаєш, що я вже в Бахрейні, готуюся до передсезоння, крихітко. Я не можу дозволити тобі втручатися в мої...»

«Ну, взагалі-то, ти будеш мати справу зі мною багато разів».

Він хапає свій телефон з того місця, де залишив його на біговій доріжці, і дивиться на мою посмішку. Його телефон дзеленчить, і він починає сміятися. «Дай вгадаю», - каже він, відмахуючись. «Елайджа травмувався, і ти його замінюєш?»

«Ти такий козел. Ти не міг просто дати мені насолодитися цим? Довбани новини з Бі-Бі-Сі знову зіпсували мені задоволення».

«Вони люблять це робити. Принаймні в цій статті все позитивно, і їм не довелося розмивати картинку, щоб приховати твій волохатий мішок з яйцями».

Гаразд, це не те, що я хочу пережити знову. Я завжди думав, що якщо мої брудні оголені фото коли-небудь просочаться в мережу, то це буде один з багатьох випадків, коли я дозволяв гарячому хлопцеві відсмоктати мені в кутку темного клубу, а не тому, що фанат вирішив зняти з мене штани на вулиці. На жаль, хтось сфотографував мене анфас, перш ніж я встиг прикритися.

«Ну, це вже щось, я думаю. Вони хоча б використали гарне фото?»

«Минулорічне фото з п'єдесталу пошани». Добре, мені підходить.

Наприкінці минулого сезону я прийняв рішення видалити всі додатки новин зі свого телефону і вимкнути сповіщення про моє ім'я в Google. Засоби масової інформації не можуть сказати про мене багато хорошого, і вони люблять копатися в моєму минулому. Я був там. Мені не потрібно про це нагадувати.

«Прекрасно, ось що ми хочемо почути. Хоча було б добре, якби вони використали одну з моїх нещодавніх інстаграм».

«Не думаю, що Бі-Бі-Сі хоче використовувати твої пастки для жадоби, крихітко». Він закочує очі й кладе мене на стільницю в чомусь схожому на міні-кухню. Я гадки не маю, де зупинюся завтра в цей час, але сподіваюся,

що там буде так само гарно, як і в Йоганнеса. Це його другий рік у вищій лізі. Перший він провів у Наас, а потім, коли Ford оголосив про своє повернення в автоперегони з Red Bull, його одразу ж взяли в їхню команду. Йому це підходить, він завжди був хлопцем, який може повернутись.

«Ім же гірше. Що ти готуєш?»

Він дістає з шафи блендер і йде до холодильника, перш ніж продемонструвати мені в найбільш несексуальний спосіб, що він туди кладе. «Смузі з бананів, вівса та арахісового масла. Потрібно трохи білка після тренування. Це все, що ти хотів сказати? Мені треба прийняти душ перед співбесідою, Джеймсе.»

«Я заздрю безмежно. Надсилай мені багато фотографій».

«Ти більше не маєш такого привілею». Він злегка похитує сідницями у своїх обтягуючих шортах, коли нахиляється, щоб дістати з шафи високу склянку.

Я не сумую за цією дупою так, як він і деякі інші наші друзі, мабуть, думають. Я просто сумую за дупою взагалі.

Не те, щоб у мене була суха смуга, так би мовити - я отримую багато задоволення - але мені просто трохи набрид мій звичайний клубний вибір. Я не знаю, чому моя звична сцена вже не приносить того ефекту, який був раніше, але чомусь вона не викликає свербіння, так би мовити, не зачіпає. Якщо чесно, я не знаю, чого я хочу, і як мені це знайти.

Йоганнес завжди був трохи іншим. У дитинстві та підлітковому віці він багато ганяв на картингу, а потім у дев'ятнадцять років зламав стегно і покинув автоперегони. Його відновлення було важким як фізично, так і психологічно, і він майже не повернувся. Я б не сказав, що я доглядав за ним протягом цього часу, але ми жили разом, і коли медики визнали його здоровим, ми почали спати разом. Це був гарний час. Ми були найкращими друзями, але Йоганнес вирішив, що хоче знайти когось, з ким у нього буде більше. Він хотів ексклюзивності та стосунків.

Він говорив так, ніби цією людиною не міг бути я. Це має сенс. Я гарячий хлопець, з яким чоловіки трахаються в клубі, а не той, в кого вони закохуються.

І мене це влаштовує.

Це не зруйнувало нашу дружбу, але я з'їхав. Коли мене нарешті покликали, я був радий, що це була інша команда. Ми досі спілкуємося по

FaceTime практично щодня, тусуємося і веселимося, коли опиняємося в одному місті. Іноді він може ставитися до мене як до надокучливого, трохи молодшого брата, але я знаю, що він радий, що ми більше спілкуємося один з одним тепер, коли ми обоє досягли великого успіху.

І тепер у нас попереду цілий сезон. Можливо, він не захоче бігати по клубах у пошуках удачі, як ми звикли, але він все одно буде моєю другою половинкою, поки я це роблю.

«Я в порядку. Знаєш, мені вже набридло дивитися на той персик», - дражнюся я. Ми обоє сміємося, і, на щастя, ця тема розмови вмирає. «У будь-якому разі, дякую, що зіпсував моє веселе оголошення. Я збираюся збиратися і побачимося завтра!»

«Бувай, любий. До зустрічі». Він махає рукою в камеру, і я завершую розмову.

Це був дивний день. Я прокинувся вранці з думкою, що сьогоднішній день буде схожий на будь-який інший, адже до початку сезону нижчих категорій ще кілька тижнів, а зараз я збираю речі на рейс до Бахрейну на передсезонне тестування.

Напевно, мені слід розібратись зі своїм спорядженням. Або зробити щось. Що роблять нормальні люди, коли дізнаються, що їхня кар'єра ось-ось вийде на новий рівень? Рівень, про який вони мріяли з тих пір, як були достатньо дорослими, щоб сісти за кермо.

Гадаю, більшість людей зателефонували б своїй родині, але у мене немає такої родини. Я вже сказав єдиній важливій людині в моєму житті, тож... пакую речі.

Через десять годин Хендерсом присилає машину, щоб відвезти мене в Гатвік. Це елегантний чорний лімузин із тонованими вікнами та м'якою італійською шкірою. Це не те, що я коли-небудь переживав раніше. Ось воно. Це вища ліга, крихітко!

Мені навіть не треба йти через аеропорт, що для мене абсолютно дико. Мій паспорт перевіряють, коли ми зупиняємося на асфальті, і мене проводжають сходами до літака, який можна описати лише як чисту розкіш.

Він не схожий на жоден літак, який я коли-небудь бачив. Почнемо з того, що в задній частині літака є клятий бар, і якби попередження мого агента та Андерса про найкращу поведінку не було ще свіжим у моїй пам'яті, я б

припаркувався там на весь політ. Натомість, гадаю, мені доведеться задовольнитися плюшевим кріслом з купою кнопок. Сподіваюся, що одна з них зробить крісло рівним, тому що у мене ще ніколи не було власного ліжка в польоті. Місця в бізнес-класі, звісно, але місця першого класу в приватних літаках? Я відчуваю, як калатає моє серце, коли уявляю решту свого життя в якості великого гравця.

У цій частині літака також не більше п'ятнадцяти місць. Половину з них займають директор команди та старші члени команди, які зазвичай збираються за стіною піт-стопу під час перегонів. Я думаю, що можу впізнати більшість з них в обличчя, але єдина, кого я дійсно знаю, - це Анна Кеш, піарниця Хендерсом. Ми зустрічалися багато разів, коли я був у команді нижчої категорії Хендерсом. Впевнений, вона б сказала: «Занадто багато разів».

Вона мене ненавидить.

«Анно, моя рятівнице, як ти, в біса, поживаєш?» Я пропоную їй кулак, але вона лише втомлено дивиться на мене з-за свого ноутбука.

«Було б чудово, якби ти міг тримати себе в руках цього року, Джеймсе. Трохи менше часу на вечірках, будь ласка, і заради Бога, припини танцювати напівоголеним на столах зі своїми конкурентами».

Вона точно має на увазі Йоганнеса, і я вже не можу дочекатися, щоб побачити його, коли ми приїдемо до Бахрейну.

«Зрозумів», - відповідаю я, перш ніж пересісти на місце по інший бік проходу. Напевно, не варто надто випробовувати долю з нею. Мені потрібно, щоб вона виставила мене в хорошому світлі, щоб я міг укласти всі спонсорські угоди, про які говорив мій агент.

Минулого року я заробив більше грошей, ніж будь-коли в житті. Мій банківський баланс вперше в житті виглядав нормальним, але не так багато брендів зверталися до мене з пропозиціями укласти угоди. Можливо, я сам винен, але ось ми тут. Гроші, які я зароблю цього року, будуть краплею в морі порівняно з моїми перегонами. Розкладні крісла в приватних літаках точно будуть з'являтися частіше.

Сподіваюся, мої батьки побачать цей прес-реліз.

Сподіваюся, вони відчують себе лайном, коли зрозуміють, що я зробив це, незважаючи на все, що вони мені зробили. І все, чого вони ніколи не робили.

Гроші, розкішний літак і всі угоди, які будуть укладені, - це початок абсолютно нового життя для мене. Ці речі є найбільшими мотиваторами для мене, щоб підштовхувати себе до того, що я роблю, але я не можу ігнорувати хвилювання, яке пульсує в мені при думці про те, що я познайомлюся з Кіаном Волкером як слід; що я буду його товаришем по команді.

Він у спорті вже майже п'ятнадцять років. Він виграв чотири чемпіонати і є цілковитою легендою в моїх очах. Можливо, у підлітковому віці на стінах моєї спальні висіло кілька його плакатів. Було також кілька його батька. Тайлер Хіт був легендою свого часу, таким же захоплюючим поза треком, як і на ньому. Він був відомий низкою жінок, які бігали за ним по всьому світу, і безліччю дітей, яких він нібито народив. Очевидно, звідки у Кіана така зовнішність і такий талант.

Коли я почав займатися картингом, я дивився багато перегонів Тайлера Хіта. Я знайшов безліч його старих записів на YouTube і вивчав його божевільні навички. Він був таким захоплюючим, те, як він ганяв, безрозсудно і захоплююче, завжди розсуваючи кордони. Але потім його вигнали зі спорту, і він більше ніколи не брав участі в перегонах. Занадто багато скандалів, і він перетворився з героя на лиходія. Можливо, мені варто було б чогось навчитися на його прикладі, але подробиці того, чому він став недоторканим, - це таємниця, яку ретельно охороняють.

Я зустрічався з Кіаном кілька разів на заходах, але ніколи не розмовляв з ним по-справжньому. Він завжди був надто зайнятий - і надто високий і могутній - щоб розмовляти як слід. Я ніколи не сприймав це на свій рахунок; кожен хоче урвати шматочок золотого хлопчика автоспорту. Скоро таким буду я. Люди стукатимуть у мої двері, шукатимуть шматочок мене, але я буду надто зайнятий.

Я б збрехав, якби сказав, що не дуже хочу познайомитися з Кіаном, розпитати його про роки, проведені в цьому спорті. Я хочу знати все, що знає він. Хочу розпитати його про батька.

Мені двадцять п'ять, і я нарешті досягнув великого успіху, а його покликали на перегони вищої категорії, коли йому було вісімнадцять. Напевно, не варто казати йому, що я знаю, що його перші перегони вищого рівня відбулися на його дев'ятнадцятий день народження. Це було б моторошно.

Я занурююся у плюшеве крісло, скидаю кросівки і дряпаю ногами шкіру, коли опускаю його у відкидне положення. Це семигодинний політ, і я не можу дочекатися, коли мені стане зручніше. Не можу повірити, що я тут. Не можу повірити, що нарешті отримаю все, про що мріяв. Дурнувата посмішка розпливається по моєму обличчю.

Весь літак гуде, невеликі групи важливих людей розмовляють і телефонують, аж поки звук кроків на трапі не лунає, і всі замовкають, коли до нас приєднується Кіан Волкер.

Господи. Зблизька він ще гарячіший, ніж на фотографіях.

Мій великий рот, без клятого фільтра, захоплює контроль над моїм мозком, перш ніж я встигаю подумати двічі, і я кажу: «Все гаразд, Волкер? Як справи, приятелю, як життя?»

Гримаси на його обличчі достатньо, щоб я замовк, але потім він обводить боковим зором усіх офіційних осіб, які спостерігають, і швидко пропонує мені натягнуту посмішку.

«Харпер. Ласкаво просимо в команду».

Але це все, що я чую. Він закидає свій рюкзак ще вище на плечі і прямує до найдалшого від мене стільця.

Кожен повертається до своїх завдань, аж поки капітан не наказує нам пристебнутися, і двері не зачиняються. Ми рушаємо на злітну смугу, перш ніж я можу по-справжньому, по-справжньому усвідомити, наскільки сильно Кіан Волкер щойно відштовхнув мене. І не в кращому сенсі цього слова.

Окрім його статистики, я не знаю про нього майже нічого. Він дуже закрита людина, яка не публікує багато інформації про себе в Інтернеті і не розповідає ЗМІ про своє життя. Я знаю, що у нього двоє відомих батьків - Тайлер Хіт, звичайно, і його мама - Честіті Волкер. Свого часу вона була світовою суперзіркою з низкою поп-хітів, які досі крутять по радіо та реміксують. Тайлер Хіт справді мав усе це, але потім усе пішло шкереберть, коли він зрадив своїй вагітній дружині... і одночасно зробив іншу жінку вагітною.

Честіті зникла з поля зору, з розбитим серцем і приниженням на кілька років. Тайлера звільнили з команди - з невідомих причин - і більше ніхто не взяв його на роботу. Темна хмара підозр, що нависла над ним, кинула тінь на його неймовірну кар'єру, і він більше ніколи не повернувся у спорт.

Але тепер я тут, в одній команді і в одному літаку з їхнім сином. Він успадкував всю гоночну майстерність свого батька, а також мамину працьовитість і творчий підхід. Як часто вам випадає нагода зустрітися зі своїм героєм? Ба більше - бути його напарником по команді?

Коли літак починає вирівнюватися в небі, і я не встигаю зупинитися, як відстібаю ремінь безпеки і прямую до Кіана. Він сам вибрав місце ззаду, і я підходжу до нього, сідаю на низький столик біля його крісла.

Його очі заплющені, і він лежить, відкинувшись на спинку сидіння, але це мене не зупиняє. Я ніколи не вмів тримати себе в руках, і в цю мить мені навіть не спадає на думку про самоконтроль.

«Гей, Кіане.

Ніхто не відповідає.

Я махаю рукою перед його обличчям, як ідіот, ніби це приверне його увагу. Очевидно, він мене не бачить.

«Кіане?

Нічого.

Я кладу руку на його коліно і трясую його. Його очі швидко розплющуються.

«Якого біса?» - гарчить він, висмикуючи навушники з вух. Я не помітив їх під масою волосся, яке відчайдушно потребує гарної стрижки.

«Вибач, чувак. Просто вирішив підійти і подивитися, як у тебе справи... познайомитися з моїм новим товаришем по команді».

Він хитає головою, ніби не може в це повірити, але я не зовсім розумію, що саме я зробив, щоб викликати таку реакцію. Є багато інших водіїв, яких я розлютив за ці роки, і які могли б відреагувати таким чином - або й гірше. Я спав зі зведеним братом або кидався випивкою в людину чи двох у погану ніч. Але Кіан Волкер? Що я йому зробив? Нічого. Навіть п'яної помилки. У мене не вистачить пальців, щоб порахувати, скільки разів я бачив його на вечірках. Не думаю, що він навіть з'явився на різдвяній вечірці у Хендерсомх минулого року.

«Ти молодець. Думаю, я знаю про тебе достатньо», - відповідає він.

Я знаю про тебе достатньо. Він так і сказав? Я радий, що він принаймні знає, хто я, бо інакше було б дуже соромно, але те, як він це сказав, змушує

мене думати, що все, що він знає, - погане. Я знаю, що у мене є репутація в ЗМІ, але я також до біса хороший водій.

«Зрозуміло. Гаразд. Що ж, це було пізнавально». Я встаю і практично бігом повертаюся на своє місце.

Опустившись у крісло, я з усіх сил намагаюся вмотитися зручніше. Я не думав, що мені доведеться робити це на приватному літаку, але дивна енергія роз'їдає мене.

Я кручуся і повертаюся, навіть відкидаю спинку крісла і натягую на себе пухнасту ковдру, але це не допомагає. Врешті-решт я дістаю телефон і підключаюся до Wi-Fi в літаку, а потім відправляю повідомлення Йоганнесу.

Здається, Кіан Волкер мене ненавидить.

На щастя, три крапки з іншого боку екрану з'являються швидко.

Ти не всім до вподоби, Джеймсе. До того ж, він досить напружений, а ти, наскільки я тебе знаю, напевно, заводиш його.

Я хмуро дивлюся на екран.

Я лише привітався і спробував познайомитися з ним ближче, а він просто сказав, цитую: «Я знаю про тебе достатньо».

Слова Кіана все ще прокручуються в моїй голові. Що, в біса, він мав на увазі? І як він міг знати про мене достатньо? У моїй книзі немає такого поняття, як «достатньо».

Ох. Ну, він не найбільш товариський хлопець з іншими водіями, але вони з Елайджею близькі. Може, він просто втомився, чи погано літає, чи ще щось.

Я обмірковую його слова. Може, він має рацію, а може, Кіан засмучений тим, що втратив друга і тепер застряг зі мною.

Можливо.

Я дивлюся крізь щілини в сидіннях на великого Кіана Волкера. Він заплющив очі і згорнувся калачиком на боці, але все одно якимось чином виглядає по-справжньому комфортно.

У ньому точно щось є. Щось, чого я поки що не можу збагнути.

Літак злітає над континентальною Європою, і моя остання думка, коли я засинаю, - як я можу переконати Кіана Волкера, що він знає про мене недостатньо?

Розділ 3

Кіан.

Це третій день передсезонної підготовки, і я нарешті відчуваю, що повертаюся до свого звичного ритму. Приємно знову опинитися на трасі і в знайомому тісному просторі кабіни. Для людини, яка не любить скупчення людей, я, напевно, повинен відчувати клаустрофобію, але насправді це єдине місце, де я відчуваю повний контроль над ситуацією.

Ці тестові випробування були неймовірними. Я бачив, як вони вдосконалили машину для цього сезону, і, випробовуючи її, я відчуваю себе більш ніж впевнено в тому, що чекає на мене в моєму чотирнадцятому сезоні. ЗМІ можуть відсмоктати з їхніми спекуляціями про те, що я можу піти з гонки в будь-який момент.

Я під'їжджаю до виїзної смуги і впевнено виходжу з салону, коли помічаю Харпера Джеймса. Затримуюсь. Знову.

Він. Скрізь.

Тепер мені не втекти. Я нічого не можу зробити, щоб уникнути його, навіть якщо спробую. Я навіть не можу вийти з машини, щоб він не кружляв навколо мене.

Я на секунду зупиняюся, намагаючись знову випростатися після понад години, проведеної на трасі. Я витягую спину і ноги, розслабляючи м'язи, які почали напружуватися, і водночас крадькома вивчаю бічний профіль Харпера.

Його очі продовжують бігати в мою сторону, і я можу сказати, що він чекає, коли я пройду повз нього. Не можу заперечувати, що я теж спостерігаю за ним. Я подивився кілька його кіл на цих вихідних. На трасі він - це щось інше. Здається, він зовсім не контролює себе як людина, але він завжди контролює машину, приймаючи рішення, які виглядають сміливими і стратегічними, але які також можуть бути просто нерозважливими - і є результатом природного таланту та інстинкту. З роздратуванням я спостерігав, як ці рішення приносять неймовірні плоди. Після першого дня я повернувся до свого готельного номера і переглянув деякі з його відеозаписів. Він - геній схемотехніки. Хотів би я бачити, що відбувається в його голові, коли він аналізує трасу, тому що він їде так, ніби кожен поворот

траси закарбувався в його мозку. Здається, що він завжди точно знає, що буде далі, і при цьому він нічого не обдумує. Такий рівень водійського інтелекту я бачив лише у кількох гонщиків-чемпіонів. Моє мимовільне захоплення його технікою зростає щоразу, коли я спостерігаю за ним.

А потім він відкриває рота і все руйнує.

«Чувак, я бачу, що у тебе є всі гени Тайлера Хіта».

Він кинувся до мене в момент мого роздуму, мій гоночний інженер, Коул, слідував за ним по гарячих слідах. Я бачу, як Коул здригнувся з місця, де він присів, щоб отримати зворотній зв'язок про стан шин, і мені доводиться стримуватися, щоб не гаркнути на Харпера, коли він стає між нами.

Харпер перехоплює погляд Коула, але він або дурний, або навмисно намагається мене роздратувати, тому що продовжує говорити, не закриваючи рота.

«Ти береш кути так само, як твій тато, чувак! Я так тобі заздрю. У тебе є та сама безстрашність, що й у нього».

Заплющивши очі, я роблю глибокий вдих і повільно знімаю шолом. Дивлюся прямо на Коула, повністю ігноруючи Харпера. «С4 дуже добре показали себе на цих колах. Думаю, вони підійдуть для кваліфікації, але, можливо, С2 - для початку Гран-прі».

Коул киває. «Приємно це чути. Ми помітили деяку зернистість шин на останніх колах, тож це те, що ми можемо врахувати при остаточному виборі шин для Бахрейну». Він робить швидкі нотатки на iPad, який тримає в руці. Наші найкращі техніки та інженери зібралися біля екранів, вже аналізуючи дані з машини та записуючи статистику.

Сьогодні я проїхав майже 120 кіл у двох сесіях, таким чином, моя загальна кількість за три дні склала 347 кіл - майже стільки ж, скільки і мій рекорд третього сезону (368 кіл). І якщо мені потрібно буде зробити більше, я зроблю це, тому що цілеспрямованість, відданість і самодисципліна так само важливі, як і будь-який природний талант, який ти можеш мати. Харперу Джеймсу потрібно зрозуміти, що це зовсім інша ліга, ніж нижчі категорії, і він довго не протримається, якщо буде дурити і не сприйматиме все серйозно.

Переді мною безліч екранів, на яких показано час проходження кіл і дані, включаючи мою найшвидшу і найповільнішу десятку за день, а навколо

зібралися всі старші технічні спеціалісти. Я хочу як слід роздивитися їх і все це зрозуміти, але Харпер розташувався перед екранами так, ніби це його інформація, яку вони виводять. У нього широко розплющені очі, він збуджений, як цуценя, і це висмоктує з мене енергію. Чи був я таким у своєму першому сезоні вищої категорії? Через свій ентузіазм він здається таким молодим, а я відчуваю себе старим. Не те, щоб у нас була величезна різниця у віці - йому двадцять п'ять, а мені ось-ось виповниться тридцять чотири, - але коли мова йде про гоночну кар'єру і наш рівень досвіду, то це ціле життя. І мені просто подобається відчувати себе старим, коли мені вже доводиться ухилятися від питань про те, коли я збираюся піти на пенсію.

«Це коло, - Харпер натискає на екран, переходячи до мого другого результату, - було божевільним. Машина виглядала настільки аеродинамічно, коли ти проходив другий і третій віражі, що я думав, що ти вилетиш за межі траси, але ти настільки все контролював».

У його голосі звучить трепет, і мені, мабуть, мало б лестити те, як він захоплюється мною, але я звик до того, що ми з Елайджею працюємо як партнери по команді. Ми брали час на відпочинок, а потім знову збиралися в готелі, щоб проаналізувати дані на свіжу голову, зі спокоєм та об'єктивністю.

Іноді мені просто потрібно трохи простору, коли я виходжу з машини. Часто неможливо усамітнитися, коли перед твоїм обличчям стоять камери, а над тобою висять піт-скріни та офіційні особи. Я завжди відходжу в порожній кут, падаю в крісло і просто дихаю пару хвилин. Всі, хто вже давно в команді, звикли до цього, і я хотів би, щоб хтось відвів цього дивака вбік і сказав йому, щоб він заспокоївся, бо він дійсно починає мене дратувати. Більша частина цього виду спорту - це гра розуму, і я знаю, які умови мені потрібні для того, щоб виступати якнайкраще - а Харпер, чорт забирай, Джеймс, безумовно, псує налаштування, які ми з Елайджею відточували протягом останнього року. Але я не вмію конфліктувати, тому кажу собі, що ігнорувати Харпера - найкращий вихід.

Він отримає послання. Або хтось із гоночних інженерів скаже йому прямо, коли він зайде занадто далеко.

Але це буду не я. Конфронтація теж не дуже добре впливає на розумову гру. Це нелегко, коли в душі панує тривога. Еш або Коул розкажуть йому. Я довіряю їм, вони знають, що для мене краще.

Я відвертаюся від Харпера і тримаю рот на замку. Він явно очікував відповіді, і несподіванки достатньо, щоб змусити його замовкнути на пару хвилин. Щоб приховати свою розгубленість, він нахиляється до одного з техніків, Кева, і занурюється в те, як графіки показують, як я виступив на новій машині.

«Не хвилюйся, чуваче,» - тихо каже мені Коул. «Ми вже збираємо твою передсезонну папку, щоб ти міг переглянути її пізніше. Просто дай нам знати всі свої думки протягом наступних кількох днів». Коул не пропускає жодної дрібниці - він працює тут майже стільки ж, скільки і я, і я ціную те, що кожного сезону він робить все можливе, щоб я був щасливий.

«Ти - справжня зірка. Дякую, Коул». Я плескаю його по плечу і хапаю свою сумку, риючись у ній, щоб знайти навушники. З обома навушниками у вухах і ввімкненим режимом шумозаглушення я можу на деякий час залишити хаос позаду. Візуалізація стала для мене всім, коли я не можу бути на треку або в тренажері. Я уявляю кожен віраж, відчуваю, як мене тягне по треку, і як реагує моє тіло, коли сила прискорення сильніша за все, що я коли-небудь відчував раніше.

Я обираю медитацію з мого улюбленого плейлиста Spotify і занурююсь у зручне крісло. Контролюючи дихання, відчуваючи, як напружуються і розслабляються м'язи, я працюю з голови до ніг, зосереджуючись і розслабляючись. Це абсолютний спокій, і це саме те, що мені потрібно після припливу адреналіну на трасі.

Ось тільки спокій триває недовго, тому що не більше, ніж через пару хвилин на трасі, я відчуваю, як велика рука потискає моє плече, і знаю, що та рука може належати тільки одній людині. Мені навіть не потрібно розплющувати очі, щоб переконатися, що це він. Здається, це його улюблений спосіб засідки.

«Харпер?» Я виймаю один навушник і розплющую одне око.

«Ого, вибач. Я стою тут уже три хвилини, а ти навіть не поворухнувся. Я думав, що ти в трансі чи щось таке». Він як дитина, вібрує енергією та нетерплячим ентузіазмом. Я розумію - це його перша передсезонна підготовка вищої категорії. Але він також проїхав триста кіл на цих вихідних, і я думав, що він буде трохи більш виснаженим.

«Просто намагаюся трохи відпочити». Але я не розумію, в чому тут справа. Або він робить це навмисно, або він не вміє читати обстановку.

«Кілька хлопців збираються піти повечеряти і випити сьогодні ввечері. Приєднаєшся до нас?» Він переодягнувся зі свого спортивного костюма в спортивні шорти і тонку жилетку, обрізану на пупку. Я ніколи не бачив нічого подібного в ямі Хендерсом за всю свою кар'єру.

Я не зовсім розумію, про кого він говорить, коли каже «хлопці». Я бачив, як за останні кілька днів він подружився з гонщиками інших команд, і я майже впевнений, що бачив сотню фотографій, на яких він разом з Йоганнесом з команди Red Bull Ford.

«Все в порядку. Приємного вечора». Мій тон сухий і чітко вказує на те, що я хочу, щоб мене залишили на самоті.

У нас є два тижні вільного часу в Бахреїні до першого вікенду Гран-прі, що дає технічним фахівцям час на остаточне налаштування машин і відпрацювання налаштувань. Розкіш перегонів полягає в тому, що ми не змушені ділити готельний номер, як, я знаю, деякі інші спортивні команди, коли вони подорожують.

«Не хвилюйся. Все одно побачимося за годину на інтерв'ю для журналу «Спорт»». Він рушає слідом за Ешем, з його вуст сиплеться потік запитань про те, чи варто було встановлювати в нашій машині бічний штатив. Я не заздрю Ешу зараз.

І тоді його слова мене осінили. Я швидко відкриваю свій календар і бачу, що це саме там: Інтерв'ю з Харпером для журналу «Спорт Британія». Я навіть не знаю, як я пропустив це сьогодні вранці. Напевно, тому що сніданок складався з безперервного тьякання на вухо якогось новачка, а не з моєї звичайної рутини підготовки до дня.

Неохоче я піднімаюся зі стільця і розшукую Келсі. Вона організовує всі поїздки, а мені потрібно повернутися в готель, щоб прийняти душ і переодягнутися.

«Гарно виглядаєш, Кі». Вона завжди переповнена компліментами, хоча це я маю робити їй компліменти - всі подорожі та проживання досі були бездоганними.

«Дякую, Келс. Чи можу я потурбувати тебе, щоб ти підвезла мене назад до готелю?»

«Тобі пощастило. Я щойно викликала машину для Харпера. Якщо поквапишся, то встигнеш». Я борюся з рішенням протягом секунди. Келсі чудова, і я не хочу створювати для неї подвійну роботу, але це останнє, чого

я хочу. І все ж я посміхаюся і швидко дякую, перш ніж розвернутися і піти в тому ж напрямку, що й Харпер, внутрішньо стогнучи. Як не дивно, я встигаю вчасно, незважаючи на те, що тягнуся за ним по п'ятах. Харпер якраз відчиняє задні дверцята, і я не хочу, щоб з мого боку було неввічливо залазити у передні.

«Знав, що ти не зможеш втриматися», - каже він з посмішкою.

Він...? Чи був його тон кокетливим?

Потрясіння, спричинене невідкладною медичною допомогою Елайджі та раптовою появою Харпера в команді, змушує мене переосмислити все. Це одна з моїх найгірших звичок, і саме тому я витрачаю стільки часу на медитацію та розвиток ментальної концентрації. Я швидко від неї позбавляюся.

«Келс сказала, що щойно організувала для тебе машину, і я не збираюся змушувати її дзвонити ще раз, коли ми їдемо в одне й те саме місце».

«Якщо це те, що ти хочеш сказати собі, Кіане. Я знаю, що тобі не терпиться познайомитися зі мною ближче. Може, ти все-таки прийдеш на вечірку?» Його дражливі очі такі яскраві й захоплені - і зблизька, в золоту годину денного світла, що залишилася, вони переливаються чистою бірюзовою блакиттю.

Заворожуюче.

Мимоволі я розумію, чому кожен чоловік і кожна жінка так прагнуть вкласти його в ліжко цієї миті.

Я відвертаюся від його погляду, згадуючи, як сильно він мене дратує. Можливо, його суперсила насправді полягає в наполегливості. Здається, він ніколи не приймає відмови.

«Не зовсім моє. Мені треба прийняти душ, зробити це інтерв'ю і встигнути на заняття». Він явно не вміє бути делікатним, тому я намагаюся чітко, але рішуче його зупинити.

«Заняття? Що ти вивчаєш?» - запитує він, нахилиючись до розмови саме тоді, коли я намагаюся покласти їй край.

«Йога». Гнучкість життєво важлива для спортсменів, і не те, щоб мої тренування не були вже загальновідомими, тому я не впевнений, чому мені так незручно говорити про це з ним.

Він вивчає мене, його млюсний погляд дрейфує вгору і вниз по довжині мого тіла. Вивчає мене з голови до ніг. Його очі мерехтять від збудження, ніби він насолоджується тим, що бачить, і я не знаю, як це сприймати. Так робити категорично не можна.

«Джеймсе!» Я огризаюся на нього.

«Вибач. Просто намагаюся уявити, що ти займаєшся йогою. Ти не дуже-то кричиш про елегантність».

«Це йога, а не балет. Це про контроль, дихання та дослідження меж наших м'язів і кінцівок. Звучить знайомо?»

Я знаю, що поводжуся різко, але мій простір відчуває себе викривленим, і я дійсно втомився від нього. Це змушує мене сумувати за Елайджею ще більше.

Цього разу Харпер не має відповіді. Можливо, тому що він згоден зі мною, або, можливо, він нарешті отримав послання. А може, це тому, що в його очах все ще палає вогонь, і він не може дивитися на мене. Як би там не було, я просто вдячний за тишу.

До готелю ще п'ять хвилин, але атмосфера настільки незручна, що ці п'ять хвилин здаються вічністю, перш ніж ми під'їжджаємо до парадного входу в готель і водій відчиняє двері, щоб випустити нас назовні.

Ми обоє швидко крокуємо через фойє, щоб опинитися в одному ліфті, який їде на той самий поверх.

Коли я наздоганяю його в коридорі на шляху до свого номера, він хапає мене за руку.

«Хочеш зустрітися тут за півгодини, щоб піти на інтерв'ю?» - запитує він, зупинившись біля дверей свого номера, з карткою-ключем, прикріпленою до електронного замка. Простір між нами просякнутий потом і гумовим номексом, який впивається своїм запахом у шкіру незалежно від того, як давно ти зняв костюм.

Не знаю чому, але я поступаюся. Зрештою, цуценя не можна бити ногою.

«Звісно». Здається, я застаю його зненацька, бо він намагається свою картку-ключ одночасно з тим, як збирається зайти у двері, і я бачу, як він б'ється головою об деревину, коли двері не відчиняються.

Дякую, всесвіте.

Це моя нагорода за те, що я витримую його невпинну присутність, і я насолоджуюся кожною секундою.

На його обличчі - збентеження і розгубленість. Він відкриває рот, щоб щось сказати, але замість цього, не промовивши жодного слова, знову проводить карткою і зникає у своїй кімнаті.

Через півгодини ми знову зустрічаємося в коридорі. Я одразу ж припиняю його спроби завести розмову - чи, точніше, загравання довкола мого батька - і решту шляху до ліфта ми йдемо мовчки. Все спокійно, і я сподіваюся, що, можливо, тільки можливо, Харпер нарешті отримав послання. Але щойно ми заходимо в ліфт, він починає натискати кнопки на кожному поверсі, поки ми йдемо вниз.

«Та що з тобою, власне, не так?» Мій роздратований вигук шокує нас обох.

«Зі мною не так? Що, в біса, з тобою не так? Чому ти поводишся як мудак?»

«Перепрошую?»

Я поводжуся як мудак?

«Це наше перше спільне інтерв'ю. Чи не міг би ти зробити вигляд, що ти хоч трохи радий тому, що я в команді?»

«Це буде звичайне лайно. Що ви думаєте про майбутній сезон? Ви готові до наступних вихідних? Хто твій найбільший конкурент цього року? Просто дай кілька стандартних відповідей, і все буде добре».

«Ну, вибачте, пане П'ятнадцять років у справі, але дехто з нас не має такого досвіду, як ти».

Гаразд, що ж, насправді це досить справедливо.

«Вірно. Що ж, інтерв'юер, Ава Гонсалес - професіонал. Але вона також поважає людей. Навіть ти не зможеш облажатися.»

Харпер помітно відсахнувся від мене кутиком ока.

Може, це я поводжуся як засранець, але все, що він робить, здається, зачіпає мене за живе.

Ми знову стоїмо мовчки, але цього разу тиша змушує мою шкіру свербіти так, як ніколи раніше. Я зітхаю, коли ми підходимо до кімнати для

преси, але настав час вдягнути свою ігрову маску, і я відмовляюся дозволити йому дістатися до мене. Це буде мій сезон.

Після зачіски та макіяжу нас ведуть на знімальний майданчик і дають два крихітні стільчики, на яких ми повинні балансувати, перш ніж обмінятися люб'язностями з інтерв'юером, якого я впевнений що вже зустрічав, але не можу згадати, де саме. Я хочу сказати Харперу, що це не той репортер, до якого я його готував, - попередження крутилося у мене на язиці, - але ясно, що вони вже чекають, коли ми почнемо. Я робив сотні таких речей, і вони завжди однакові. Все буде добре.

Я не знав, що це затишшя перед абсолютною катастрофою корабля під час шторму.

«Отже, Кіане, як ти ставишся до всіх цих змін? Особливо, коли Елайджа пішов, а Харпер з'явився незадовго до початку сезону?»

Це питання, до якого я готувався відтоді, як з'явилася новина про травму Елайджі. Відповідь проста: передайте Елайджі мої найкращі побажання, позитивно реагуйте на зміни, скажіть що ви все ще з нетерпінням чекаєте на сезон. Все просто.

«Перш ніж я дозволю Кіану відповісти на твоє запитання, дозволь мені почати з того, що надішлю свої найкращі побажання Елайджі», - втручається Харпер, перш ніж я встигаю поворухнути ротом, крадучи мої репліки.

Ніби йому є діло до Елайджі.

Я відчуваю, як моя кров починає закипати.

«Вся команда бажає йому якнайшвидшого одужання і посилає йому та його родині найкращі побажання,» - продовжує Харпер.

Наскільки мені відомо, вони, можливо, зустрічалися один чи два рази, ніколи не спілкувалися і ледве знають один одного.

Я не можу нічого додати до цього, щоб не здатися нещирим і просто марно повторювати його слова, тому я взагалі нічого не кажу.

«Ти, мабуть, сумуєш за своїм давнім товаришем по команді і другом?» - запитує мене журналіст.

«Він не буде сумувати за ним довго, поки я в команді», - знову перебиває Харпер, цього разу з нахабною посмішкою, яка, здається, зачаровує інтерв'юера, ім'я якого я все ще не можу згадати.

«Звичайно, я сумую за Елайджею», - кажу я, перш ніж цей ідіот встигає додати щось ще. Я прочищаю горло і стріляю в Харпера смертельним поглядом. «Елайджа Гутага - один з найкращих гонщиків у світі - і найкращий напарник по команді, з яким мені коли-небудь пощастило змагатися. Таких, як він, більше не роблять. Його буде дуже не вистачати на трасі в цьому сезоні - мені найбільше. Але він добре відновлюється, і я впевнений, що він повернеться до того, як ви дізнаєтесь про це».

Настає незручна тиша, і мені стає незручно усвідомлювати безліч відеокамер, налаштованих на зйомку кожного кута, готових до того, щоб кліпи з інтерв'ю одразу ж з'явилися на їхніх каналах у соціальних мережах. У цьому немає нічого незвичайного, але я ненавиджу ці дурні маленькі табуретки і раптом відчуваю себе так ніяково поруч із Харпером. Щоразу, коли він намагається вторгнутись у простір між нами, я нахиляюсь в інший бік. Він виводить мене з рівноваги. Він занадто близький. Занадто в моєму обличчі. Весь час, чорт забирай.

«Звучить так, ніби ти не думаєш, що Харпер Джеймс готовий зайняти місце Гутаги».

Я повертаю увагу до інтерв'юера.

О, чорт.

«Це не те, що...»

Але Харпер сердито відсміюється, і перш ніж я встигаю продовжити, вона переключає свою увагу на нього.

«Харпер, як ти ставишся до того, щоб зайняти місце Елайджі в команді? Тобі треба багато чому відповідати, як каже твій новий товариш по команді». Тон її голосу хитро підбурює, і мені це не подобається. Мої слова в ліфті повертаються, щоб переслідувати мене.

«Я зовсім не хвилююся. Елайджа Гутага зробив чудову кар'єру, але настав час для свіжої крові в команді Хендерсом, і вище керівництво явно думає, що це я».

Що за чортівня?

Я повертаю голову, щоб зустрітися з ним поглядом. Інтерв'юер посміхається, а хлопці за камерою виглядають в екстазі від того, що вони знімають. Це, мабуть, стане вірусним.

Я не збираюся цього терпіти.

«Свіжа кров не обов'язково переважає навички та досвід. Якби Елайджа не зламав ногу, ми були б на шляху до ще одного фантастичного сезону, особливо з урахуванням всієї тієї роботи, яку команда виконала над машиною за останні пару місяців». Я не збираюся сидіти склавши руки і дозволяти цьому гівнюку лихословити одного з найкращих, мого найближчого друга і водія, чиє місце він вкрав!

«Але Харпер, минулого року ви провели чудовий сезон з Хендерсомом у категорії нижче, ви завоювали свій перший подіум, і вже було багато чуток про те, що вас можуть взяти в команду Чемпіонату як запасного водія цього року», - каже інтерв'юерка. Вона явно відчуває драматизм і збирається зробити все можливе, щоб перетворити це на сенсацію.

Я теж бачив ці припущення, але я також чув перешіптування, що керівництву не подобалася поведінка Харпера і вони розділилися в думках, чи варто ризикувати з ним чи ні. І я не міг не погодитися.

«Коли ви говорите “чудовий”, ви маєте на увазі “неперевершений”, чи не так? Найкращий сезон другої категорії, який коли-небудь був у водія. Очки були божевільними», - хвалиться Харпер, дивлячись на мене з виразним викликом в очах.

У мене ніколи не було покерного виразу обличчя, тож я впевнений, що зараз усім очевидно, про що я думаю.

«Так, саме так», - воркує інтерв'юер. «І насправді, рекорд до цього належав твоєму батькові, Кіане. Тайлер Хіт». Вона повертається до мене.

До цієї секунди я був сповнений рішучості триматися професійно, тримати язик за зубами і молитися, щоб мікрофон не вловив, як я перетираю свої корінні зуби на шматки. Але з її випадковою згадкою про мого батька всі ставки були зроблені.

«Яка легенда!» - втручається Гарпер. «Це велика честь, що мене порівнюють з Тайлером Хітом. Я був його великим фанатом у дитинстві. Він був однією з причин, чому я взагалі почав займатися картингом. Він не боявся ризикувати і пробувати щось нове».

Харперові докази зачіпають за живе, і я відчуваю, що втрачаю контроль над керуванням.

«Є прорахований ризик на трасі, а є те, що ти робиш за її межами,» - кажу я холодно. «Можливо, вони називають тебе новим Тайлером Хітом з абсолютно неправильних причин». Ця думка ніколи не повинна була

покинути мій мозок, але тепер вже занадто пізно. Немає жодного шансу, що ми зможемо вирізати це відео.

«І що саме ти маєш на увазі під цим?» - запитує Харпер. «Я довів це минулого року і вже починаю доводити в цій категорії. Статистика не бреше».

Його дупа в його руках, але він не має жодного уявлення, про що говорить. У мене був кращий рік новачка, ніж у так званого великого Тайлера Хіта, і щоб побити його, потрібен кращий, ніж Харпер Джеймс. Харпер не дотягує.

«Я просто говорю». Я знизую плечима у напіввідповіді.

«Звучить так, ніби ти хочеш сказати, що я недостатньо хороший, щоб бути тут, Волкер. Я заслужив своє місце так само, як і ти, і тільки те, як я воджу, має значення», - заперечує Харпер, а інтерв'юер нахилиється до ряду, що розвивається, так, ніби наші мікрофони вже не вловлюють цей катастрофічний безлад. Харпер повертається до мене обличчям, але я трохи відкидаюся назад. Час йому навчитися трохи смирення.

«Ні, ти тут, бо Елайджа Гутага зламав ногу. В іншому випадку ти б все ще нудився в нижчій категорії».

Я дозволив словам повиснути в повітрі.

«Гаразд, давайте оголосимо тайм-аут», - каже Анна, втручаючись. Вона говорить тоном, який говорить про те, що вона не прийме відмови, і я залишаюся здивованим, чому вона дозволила інтерв'ю тривати так довго. Це була катастрофа від початку до кінця. Я впевнений, що журнал у захваті, адже цей матеріал транслюватиметься в ефірі знову і знову, відпрацьовуючи нескінченні дюйми шпальт і екранного часу про драму і суперництво всередині команди Хендерсом.

Анна виводить мене з кімнати за плечі, її руки схожі на кігті.

Я припускаю, що мене ведуть у бічну кімнату, щоб охолодитися або що, але замість цього мене передають водієві, який каже відвезти мене назад до готелю.

«Вибач», - кажу я, одразу ж каючись. «А як же решта інтерв'ю?» - запитую я, коли водій відчиняє дверцята машини.

«Ми перенесемо», - відповідає Анна. Я вже знаю, що не перенесемо.

Я падаю на заднє сидіння автомобіля і відкидаюся на прохолодний шкіряний підголовник, заплющивши очі. За час моєї кар'єри водія мені ставили багато навідних запитань. Коли я тільки починав, журналісти любили порівнювати мене з Тайлером Хітом. Вони любили говорити про те, як мені пощастило мати батька, який надихав мене і допоміг втілити мою мрію в реальність.

Я завжди прикушував язика, тримав себе в руках і робив глибокі вдихи, щоб пройти через це, не показуючи, що я насправді думаю про Тайлера Хіта і про те лайно, яке він робив. Минули роки - майже два десятиліття відтоді, як я почав давати інтерв'ю - і у мене ніколи не було проблем.

Проте, кілька слів від Харпера Джеймса, і я близький до того, щоб втратити самовладання. На камеру, на додачу до всього.

Дідько.

Розділ 4

Харпер

Отже, Кіан Волкер зовсім не схожий на свого батька. Він скутий, осудливий засранець.

Якось я дивився відео, де Тайлер Хіт п'є пиво з гоночного шолома - спітнілого, вживаного гоночного шолома. Це було огидно, але мені сподобалося. Чиста розвага. Не думаю, що Кіан взагалі знає, як розважатися.

І все ж у нього є нескінченний список захоплюючих брендів, які все ще мріють працювати з ним, платячи йому мільйони доларів. Крім того, його запрошують на всі круті подкасти та спортивні шоу. Для них це така неймовірна трата часу, коли він годинами бубонить про користь йоги і лягає спати в бабусину годину. Нудний виродок!

Я не бачив його з тих пір, як Анна вигнала його з інтерв'ю. Не дай Боже, щоб його дорогоцінна репутація була заплямована кількома прописними істинами від новачка в команді.

Розлючений, я повернувся до своєї кімнати і почав виплескувати злість, намагаючись з'ясувати, в чому, в біса, полягає його проблема.

Вчора ввечері прийшло повідомлення, в якому нас обох запрошували на зустріч у конференц-залі готелю, але сьогодні вранці я ніяк не міг зібратись з думками. Я пам'ятаю попередження, яке зробила мені Анна Кеш, коли мені зателефонували і сказали, що хочуть, щоб я зайняв місце Елайджі Гутаги в цьому сезоні. Приведи свою поведінку до ладу. Ніякої поганої репутації. Зосередься на роботі.

Я, напевно, вже все зіпсував.

Коли я відчиняю двері свого номера за хвилину до того, як маю спуститися вниз, я стикаюся віч-на-віч з Кіаном, який крокує коридором біля входу. Згадай про диявола.

Я все ще напіводягнений, бо прокинувся лише п'ять хвилин тому, коли будильник, який я проспав уп'яте, став нестерпним. Я стискаю світшот і взуваю крокси, тримаючи картку з ключами між губами, коли піднімаю очі й бачу його. Ці двері, мабуть, прокляті.

«Ти знущаєшся?» - запитує він крізь зуби.

Справа в тому, що я, чесно кажучи, не можу сказати, знущаюся чи ні. Можливо, я йду по коридору без сорочки, щоб його розлютити, бо це єдиний кайф, який я можу отримати від нього.

Однак я накидаю світшот на голову, намагаючись не відставати від нього, коли ми прямуємо до ліфта. Бо, звісно, Кіан Волкер не може запізнитися. Б'юся об заклад, що великий Тайлер Хіт запізнювався на все, що йому заманеться. Йому, мабуть, було байдуже. Він був такою великою зіркою, що міг працювати за власним графіком.

«Так краще?» - кажу я, повністю одягнений і застряглий у ліфті, що спускається з ним на тридцять поверхів.

Я зустрічаюся з німим поглядом одного з найзапекліших буркотунів, яких я коли-небудь бачив. Зараз сьома ранку, у нас вихідний день - жодних зустрічей з пресою, жодних тренувань на треку. Чому ж він вважає за потрібне виглядати так добре так рано вранці?

«Ти чекав на мене?» - запитую я, стріляючи в нього нахабним бічним поглядом, не в силах не вколоти його. І все ж намагаюся бути хоч трохи привітним.

Він пирхає через ніс, але я не можу сказати, чи він роздратований на себе, чи на мене, тому що він точно чекав на мене.

«Я... сподівався потрапити на заняття з йоги на світанку в саду на даху». Звісно. Звичайно, це щось відстійне. Придурок.

«Я впевнений, що завтра сонце знову зійде.» Ліфт замовкає, бо він не удостоює це відповіді. Він досі не зрозумів, що його мовчання лише посилює мою рішучість засипати його настирливими запитаннями та балачками. Мовчання робить мене неспокійним.

«Як ти думаєш, в якій ми зараз халепі?»

Це, мабуть, не найкраще питання, щоб докучати йому перед зустріччю з директором, але я щиро хочу знати, що він думає про нашу ситуацію.

Він на секунду замислюється, а я дивлюся в дзеркало, як гвинтики його мозку смикаються в русі.

Тепер, коли я уважно вивчаю обличчя Кіана, мені здається, що він не так вже й схожий на Тайлера. Тайлер досить високий - більше шести футів, якщо я правильно пам'ятаю його профіль водія. Проте Кіан намагається відповідати цьому зросту, його зріст десь метр дев'яносто п'ять з гаком. У

Тайлера майже чорне волосся, тоді як у Кіана - тепло-каштанове, а при певному освітленні виглядає майже каштановим. Але у них однакові очі - пронизливі горіхові. Гаразд, у підлітковому віці я роздивлялася стільки фотографій Кіана, що могла б описати їх досконало. Але тепер, коли я бачу їх так часто в реальному житті, мені здається, що вони змінюють колір щоразу, коли я їх бачу. Іноді мохово-зелені, іноді тепло-коричневі, змішані з гірчично-жовтими та золотистими відтінками навколо зіниці.

Вони були б великим хітом, якби він колись вийшов на сцену. Не те, щоб я міг уявити Кіана в клубі, який блукає танцполом у пошуках дівчини. Може, у вишуканому ресторані чи модному барі готелю? Наступного разу, коли я приставам до нього з настирливими запитаннями, я запитаю, як він трахається, але, мабуть, не тоді, коли ми перебуваємо в тісному ліфті, і він легко може мене вдарити.

З цією думкою двері відчиняються, і, наче він уже добре знав готель - що, мабуть, так і є - Кіан веде нас ще одним коридором, перш ніж звернути до конференц-залу.

Вона здається трохи завеликою для такої події, враховуючи, що в кімнаті лише четверо інших людей, а столи накриті на тридцять осіб чи більше.

Анна сидить поруч із керівником команди Андерсом. Їхні асистенти кружляють навколо з чаєм і кавою, поки вони не йдуть, і настає момент важкої тиші. Ми з Кіаном сідаємо з протилежного боку широкого столу. Я помічаю, що нам не запропонували ні чаю, ні кави, але я кусаю внутрішню частину щоки, щоб не попросити. Навіть я не настільки дурний, щоб зараз на них тиснути.

«Ну, то що сталося?» - запитує Андерс.

Між нами запановує оглушлива тиша. Жоден з нас не хоче визнавати, що вчора зіпсував інтерв'ю, і Андерс виглядає дедалі більш розлюченим.

«Мені шкода. Ми облажались», - нарешті каже Кіан, смикаючи руками, покладеними на стіл. «Думаю, нам просто потрібно трохи більше часу, щоб знайти динаміку між нами, яка б працювала».

Нам? «Я не знаю, за кого ти себе видаєш, Волкер, бо це точно не я». Я дивлюся на нього, а він заковчує очі і змахує рукою, ніби кажучи: «Бачиш, з чим я маю справу?».

Мені залишається тільки зціпити зуби.

«Послухайте, це лише перші дні, і я знаю, що зміна складу була несподіваною. Ми ще навіть не виступали, але не можемо дозволити собі розвалитися в перший же день, тому ми забронювали для вас обох приватний медіа-тренінг, щоб розібратися з цим лайном». Андерс навіть не намагається ходити навколо та около. Я завжди захоплювався цією його рисою, навіть зараз, коли сам опинився в епіцентрі подій.

Обличчя Кіана - це картинка. Мабуть, неймовірно соромно для того, хто працює в індустрії вже більше десяти років і більшу частину життя перебуває в центрі уваги завдяки своїм батькам, коли йому кажуть, що йому потрібна медіапідготовка. Це жахливе інтерв'ю і ця болісна зустріч майже варті того, щоб пережити цей момент.

Я мало не розреготався. Поки я не згадав, що мені доведеться висидіти години і години нудних презентацій про те, як правильно і як неправильно відповідати на питання з самим містером Аптайтом.

Але давайте будемо чесними, не я був проблемою на співбесіді. Це Кіан, по суті, сказав світові, що я недостатньо хороший, щоб бути в цій команді, і що він не може дочекатися, коли Елайджа повернеться.

Кіан автоматично погоджується на сеанси. Ніби він майже щасливий, що організовує навчання з Анною.

Я в шоці.

Звісно, я не можу протестувати перед Андерсом, але я не буду відвідувати це лайно.

«Звісно. Запишіть мене». Я примушую себе посміхнутися і дозволяю Анні теревенити про те, що вона надішле нам електронного листа і додасть його до нашого спільного календаря.

Ура. Вперед, команда.

Ми ще не встигли вийти з кімнати, як на наших телефонах задзвонили сповіщення, і я голосно застогнав, побачивши, що перше заняття вже сьогодні ввечері.

«Анна працює швидко», - сухо каже Кіан, випереджаючи мене, завжди, здається, відчайдушно прагнучи позбутися моєї присутності.

«Контроль збитків - це буквально її робота». Я кажу це прямо, але зараз мене справді не може турбувати це лайно. Ненавиджу, що його коментарі почали мене зачіпати. Напевно, мені варто було б просто запитати його, чому

він поводить як мудака, але це означало б, що мені доведеться ще більше потерпати від його паскудного ставлення до себе.

Я не піду на цей медіа-тренінг, навіть якщо мене виженуть з команди.

Я не маю цього на увазі, але це те, що я зараз відчуваю. Я більше з тих, хто діє зараз, а думає потім.

«Я, мабуть, піду до басейну», - каже він. Він проводить рукою по волоссю, вагаючись, і я майже чую, як скрегочуть його зуби, ніби він намагається простягнути мені оливкову гілку, ніби він збирається запросити мене з собою.

То ось що потрібно, щоб Кіан став добрим? Бути приниженим своїм куратором.

Але запрошення не послідувало, і я залишився дивитися на нього трохи очікувально, поки ми піднімаємося у ліфті. Напевно, як дитина, яка відчайдушно чекає запрошення на вечірку. Зовсім не мій стиль. Але я все одно хочу, щоб він запитав.

Я пихкаю, а він має нахабство підняти на мене брову в дзеркалі.

«Гадаю, я піду ще трохи посплю», - додаю я, не те щоб він був достатньо ввічливим, щоб запитати, чи маю я якісь плани.

І тут, нізвідки, мені спадає на думку думка, яку я не можу відкинути. Кіан Волкер у крихітних плавках. Чому це все ще має таку привабливість, коли в реальному житті він показав себе нічим іншим, як козлом?

«У чому ти плаваєш?» Цікавість бере гору, і мені майже необхідно знати відповідь, щоб заспокоїти себе.

«Басейн готелю?» Він сказав це так, ніби я тут ідіот. «Їх два. Внутрішній і зовнішній». У нього в дупі така палиця. Я посміхаюся і хитаю головою, але він просто витріщається на мене, ніби не може зрозуміти, що такого смішного він сказав.

«Я мав на увазі одяг», - додаю я, дивлячись йому прямо в очі і відповідаючи на його викличний підйом брів для годиться.

«Ох». Це зупиняє його на місці. На цей момент він має добре розуміти, що я гей. Якщо ні, то він справді мусить жити під найбільшою у світі скелею. Можливо, мені вдалося поставити його в незручне становище.

Його щоки ледь-ледь забарвлюються в рожевий відтінок, а руки тримаються за поручні в задній частині ліфта. Я мав би просто посміятися з

цього, бо насправді не хочу, щоб він подумав, що я якийсь збоченець, який підглядає, як він переодягається в роздягальні, але його реакція цікава.

Не схоже, що він насправді розсердився, що я пхаю свого носа, куди не слід. Це справді дуже цікаво.

Минуло дванадцять поверхів, перш ніж він нарешті зібрався з думками і сказав: «Звичайні плавки», ніби нічого страшного. Але я спостерігав за ним, перш ніж він щось сказав, і виглядало так, ніби він дійсно перевернув цю відповідь у своїй голові.

Я більше нічого не кажу. Звичайно, він дав найнуднішу відповідь у світі, але саме його реакція дала мені привід для роздумів.

Мовляв, можливо, він не такий натурал, як я думав.

«Розчаровує», - бурмочу я, але в моєму серці більше немає місця для дражнілок. Кіан справді висмоктує всю радість з усього.

Коли ліфт доїжджає до нашого поверху, він виходить звідти так швидко, що я лише кліпаю у відблисках світла, а він зникає в коридорі і потрапляє до свого номера.

Мені подобається, що ми так добре ладнаємо.

Я виконую свої слова і залажу назад у ліжку, бо ще навіть не було 9-ї ранку. От тільки лягати спати з образом Кіана в одних плавках - не найкраща ідея.

Тому що в кінцевому підсумку мені сниться він у безлюдному басейні, крихітні плавки кинуті на краю, ми вдвох, гарячі й великі, у сяйві тисячі зірок.

Аж поки Андерс не входить у сон і не руйнує все.

Майже одинадцята, коли я прокидаюся, піт стікає по лобі, а в трусах шалено стоїть. Я стогну, геніально, ще одна проблема, спричинена Кіаном.

Чи можу я дійсно звинувачувати в цьому його? Чи це моє покарання за те, що я з ним зв'язався? Я думаю про те, як він червоніє в ліфті, і це ніяк не покращує моєї ситуації. Я думаю про те, як він тримається за поручень, і мені знову хочеться загубитися у своєму сні.

Я хапаю телефон, щоб перевірити сповіщення. Мені потрібно відволіктися. Не приходить нічого цікавого, окрім повідомлення від Йоганнеса, в якому він пише, що ми зупинилися в одному готелі, і чи хочу я повечеряти з ним сьогодні ввечері. Звісно, хочу.

У ванній я відповідаю йому, погоджуючись зустрітися з ним у ресторані готелю, перш ніж заскочити в душ, щоб розібратися з наступною проблемою з Кіаном.

Я навіть не відчуваю задоволення, коли після кількох поштовхів і бачення Кіана, який тримається за планку в ліфті, я заливаю кахель і підлогу в душі спермою. Гей, хлопець може мріяти.

Мій агент дзвонить, коли я виходжу з душу, і я проводжу решту дня, переглядаючи портфоліо брендів, які зацікавлені у співпраці зі мною, - їх стало набагато більше після мого виступу під час передсезоння. Їх так багато, що я майже запізнююсь на вечерю з Йоганнесом.

«Вибач, вибач», - кажу я, коли нарешті підходжу до столика, де на мене вже чекав Йоганнес. «Це був несподівано зайнятий день. Але зараз я тут, і вся моя увага прикута до тебе».

Але це не так, бо в мене починає дзвонити телефон. Мені навіть не потрібно дивитися на екран, щоб зрозуміти, що це дзвонить Кіан, бо я не з'явився на наш медіа-тренінг. Звісно, якщо він знає мене так добре, як каже, що знає, він не міг очікувати, що я з'явлюся.

«Ти впевнений, що тобі не треба відповісти?» - запитує Йоганнес, але я лише хитаю головою. «Нільс вечеряв тут учора, і, мабуть, стейк і салат з блакитним сиром були дуже смачними».

«Що ж, якщо твій новий найкращий друг вважає, що він смачний, то, мабуть, і я спробую», - дражнюся я, хоча й заздрю, що Йоганнесу пощастило отримати чудового товариша по команді, який, схоже, дійсно радий проводити з ним час.

«Він милий. Залиш його в спокої. Те, що ти не подобаєшся своєму кумиру, не означає, що ти повинен ображатися».

Ми обидва замовляємо рекомендований салат і падаємо в кабінки зі склянками лимонної води з льодом. «Не можу повірити, що ми поводитимось розсудливо», - стогну я.

«У мене завтра зйомки, де я повинен бути за кермом автомобіля, мені не можна похмелятися, чувак. До того ж, хіба ти не на завтрашньому сніданку на Sky Sports? Ти ж розумієш, що вони захочуть бачити тебе в зеленій кімнаті в першу чергу?»

Розумію. На щастя, мої агенти знайшли мені помічника, який охайно веде мій щоденник, і мені легко розшифрувати, де я маю бути і коли. Після такого ранку мені не завадило б випити чарочку-другу.

У кишені знову дзвонить телефон, і я показую Йоганнесу екран. «Мій куратор. Очевидно, він не може мною натішитися». Йоганнес лише хихикає, і я знову відхиляю дзвінок, але він одразу ж починає дзвонити.

Господи, Кіане. Прийми посил.

Мій телефон пищить вчетверте, і ім'я Кіана знову з'являється на екрані.

«Чорт забирай, він одержимий тобою», - каже Йоганнес.

«І не кажи. І все через те, що я не зустрівся з ним на тому медіа-тренінгу». Я закриваю телефон і кладу його на стіл лицьовою стороною донизу. Він не зіпсує мені вечір своїм кислим настроєм.

«Зачекай, ти маєш бути там саме зараз?»

Я киваю.

«Господи, Харпере. Я знаю, що вечеря зі мною - найважливіша річ у твоєму житті, крихітко, але ти тепер у вищій лізі. Тобі потрібно докладати більше зусиль для команди, особливо якщо це було тренування за наказом твого директора. У тебе завтра будуть великі проблеми».

Можливо, він має рацію, але я ще не готовий мати справу з наслідками. Це вже завтрашня проблема.

Закотивши очі, я обтрушуюся від його коментарів. «Боже, коли ти став таким розсудливим?»

«Коли зрозумів, що мене можна замінити. Є так багато молодших водіїв, які просуваються по кар'єрних сходах з божевільними навичками, і якщо я вийду за рамки, вони без вагань звільнять мене. Для них це все гроші, Харпс. Якщо ми не впораємося, або втратимо спонсорів, або потрапимо в погану пресу, все буде скінчено».

Його слова вразили мене, як крижана вода, яку я пив досі цього вечора, холодна і задушлива. Раніше Йоганнес був душею компанії, він був мною. Лише на рік старший за мене, він був новачком у чемпіонаті в цей час минулого року. Він засвоїв усі уроки, і мені, мабуть, варто було б прислухатися до нього. Але я сумую за хлопцем, з яким було дуже весело, коли ми були в нижчих категоріях, який у вісімнадцять чи дев'ятнадцять

років викрадався до бару в кожному місті, щоб познущатися над нами та підчепити гарячих хлопців.

«Я розумію, про що ти говориш, але мені не потрібні медіа-тренінги», - протестую я. «Це Кіан сидів там і казав, що я не йду ні в яке порівняння з його другом, типу бу-бу-бух-бух. Плачте мені рікою. А потім він розлютився, бо інтерв'юер згадав, що я побив рекорд його батька, і порівняв мій талант не з Кіаном, а з Тайлером Хітом».

«Я бачив кліп. Він став вірусним, Харпс. Я просто хочу сказати, що тобі потрібно трохи пограти в цю гру. Як тільки я це зробив, я відчув, що вони відступили. Я заробляю очки, і вони не кажуть нічого поганого, коли я виходжу на вулицю занадто часто, поки мене не сфотографують, коли я роблю щось дурне. Нікого не хвилює, що ти робиш у вільний час, коли ти в нижчих категоріях. Тепер все по-іншому».

У глибині душі я знаю, що він має рацію, але все одно вже занадто пізно. Я пропустив сесію, і я впевнений, що Кіан вже проговорився керівництву, що я не прийшов. Він, напевно, сидів там, як слухняний хлопчик, і прийняв своє покарання.

«Я перенесу. Не переймайся через це. Кіан все одно розсердився б на мене, навіть якби я з'явився». Коли ми сиділи в імпровізованому офісі Андерса, як неслухняні школярі, з його вух виходили маленькі клубочки диму. Я знаю, що він звинувачує мене і обурюється через те, що я його туди привів, хоча насправді це була його провина.

«Ти хоч намагаєшся бути з ним?»

«Він не намагається зі мною.»

«Ти чуєш себе зараз, Харпе? Ти говориш, як дитина».

Я висолоплюю язика, щоб довести йому свою правоту, перш ніж зануритися назад у маленьку кабінку.

«Ми можемо поговорити про щось інше? Мені набридло говорити про клятого Кіана Волкера. Давай просто насолоджуватися вечором і вип'ємо ці нудні старі склянки води за нашу першу спільну гонку на Чемпіонаті?»

Він б'ється своїм келихом об мій, і світ стає на свої місця. Саме так я думав, що все буде, коли ми з Джо були ще дітьми, а гонки вищого класу були лише однією великою мрією. А тепер подивіться на нас. Ми зробили це.

Йоганнес проводить мене до моєї кімнати, і в ту ж мить наша блаженна бульбашка лускає, побачивши дуже розлюченого Кіана, що ховається за дверима моєї кімнати.

Він втомлено дивиться на Йоганнеса. «Йоганнесе». Той киває.

«Кіане», - плескає мене по плечу Йоганнес, підштовхуючи до мого нового товариша по команді. «Він весь твій».

«Зрадник», - бурмочу я собі під ніс, коли Йоганнес повертається до ліфта, прямуючи на свій поверх.

«Якого хріна, Харпер?»

«Якого в біса Харпер що?»

Я знаю, чому він тут, але зараз я розслаблений і не можу опиратися.

«Ти взагалі нічого не сприймаєш серйозно?» Дивно, що в нього ще залишилися зуби, якщо врахувати, з якою швидкістю він ними скрегоче, намагаючись тримати себе в руках. Кіан помічає посмішку на моєму обличчі, і я знаю, що саме вона його дратує.

«Я не можу зрозуміти, чи ти думаєш, що ти надто хороший, щоб тебе звільнили, чи ти просто абсолютно тупий».

«Це медіа-тренінг, Кіане. Розслабся.»

Він пирхає і хитає головою.

«Не знаю, чому я турбуюся. Сподіваюся, ти продовжуватимеш лажати, Джеймсе, бо тоді Андерс тебе викине, а я отримаю пристойного товариша по команді, який насправді має шанси на перемогу».

І з цими словами він пішов з високо піднятою головою. Що за придурок. Як він міг мене так недооцінити?

Я майже шкодую, що Йоганнес не залишився, щоб побачити, з чим я працюю.

Мій перший кваліфікаційний заїзд відбувається швидше, ніж я міг очікувати, і хоча я новачок на трасі, натовп виє, коли ми в'їжджаємо в гараж Хендерсом. Вболівальники кидають нам футболки, і я дивуюся, коли Кіан зупиняється, щоб підписати кожну з них і потиснути руку кожній дитині, яка прагне отримати щось від свого кумира. Він завжди так зосереджений на роботі. Не має часу ні на кого і ні на що. А може, це просто немає часу на мене.

Атмосфера всередині гаража - це щось особливе, тут вирують техніки, аналітики, дизайнери, агенти і сам великий бос, Андерс. Всі готуються до початку сезону. Я просто радий, що вступаю в сезон, в якому на машинах залишилися лише минулорічні доопрацювання, тому що вони були до біса хороші, і мені не доведеться розбиратися з недоліками абсолютно нової, перебудованої машини, яку все ще допрацьовують технічні фахівці.

Під час передсезонної підготовки Андерс багато говорив про те, що в Хендерсомі не буде першого номера, тому що це не в дусі його команди, але всі знають, що перше місце належить Кіану. Чи усвідомлює він, що вся команда обертається навколо нього і того, чого він хоче? Він - яскраве полум'я для їхніх зайнятих, пурхаючих метеликів. Гадаю, ми побачимо, що станеться на цих вихідних.

Чи будуть вони мене стримувати, якщо я наближуся до Кіана? Скільки техніків буде біля моєї машини, щоб переконатися, що моя заміна шин буде такою ж швидкою, як у Кіана?

Це буде щонайменше цікаво.

І це виявляється навіть цікавіше, ніж я міг собі уявити.

Хлопець, за яким я спостерігав і якому поклонявся роками, ламається.

Він з усіх сил намагається їхати, не може втримати темп на деяких найжорстокіших поворотах бахрейнської траси, і загалом, це не зовсім зірковий виступ.

Насправді я фінішував попереду нього, показавши час кола, який порадував і мене, і всю команду Хендерсом. Еш, мій гоночний інженер і людина, яка буде жити в моєму вусі протягом сезону, кричить про те, як це добре для новачка.

Кіан все ще намагається до останньої хвилини, але цього недостатньо. Я чую, як Коул каже Ешу, що Кіан тільки на 8-й позиції, а я на 4-й. Я не думаю, що хтось очікував такої зміни позицій, а тим паче Кіан. Можу лише уявити, що зараз думає Кіан, коли чує, що він став восьмим, а я четвертим.

Хто тепер гонщик номер один, Кіане? Хто ризикує вилетіти? Медіатренінг, матір твою. Поки що не було жодних наслідків того, що я пропустив сесію, і якщо у них були якісь побоювання, що я того вартий, то, схоже, так воно і є...

Коли Кіан заходить, з гаража вивірюється все повітря. Спочатку він мовчить, а потім я ніколи не бачив такої злості, як у нього. Він грюкає

шоломом так сильно, що той майже відскакує від столу і падає на підлогу, і я дивуюся, як від такого звуку козирок не розлітається на друзки. Він має повне право бути розчарованим. Фінішувати восьмим, коли він мав би бути в трійці лідерів, - не найкращий результат у відбіркових змаганнях. Навіть я не зовсім розумію, що там сьогодні сталося.

Ніхто не промовив жодного слова, а напругу можна було різати ножем, лють Кіана заглушала натовп на стадіоні позаду нас. Я був вражений, коли побачив, як він розлютився. Я зачаровано спостерігаю за переплетінням емоцій на обличчі Кіана і не можу відвести погляд.

Потім він переводить подих, і я ніби спостерігаю, як здувається повітряна кулька. Цей досвід для мене кінематографічний, і здається, що це відбувається в якомусь жахливому, сповільненому русі. Боротьба і страждання зникають з його обличчя і тіла, поки він знову не стає спокійним і незворушним Кіаном Волкером, і він швидко починає вибачатися перед усіма.

Я не можу підібрати слово, яке б описало його зараз. Він як чотири пори року в одному дні, сила природи, яка містить і хаос, і спокій в одній яскравій, красивій оболонці. Анна відводить його вбік, і перш ніж я встигаю це зрозуміти, його вже немає. Зараз для нього немає медіа, і це, мабуть, на краще, якщо він вже встиг зробити вм'ятину на шоломі. Вони коштують тисячі, щоб їх виготовити, а потім ідеально з'єднати з черепом, щоб вони могли захистити нас від усього, що кидає в нас траса.

Я залишаюся сам на сам з командою. Все здається дивним, і я дивно розчарований. Я мав би радіти - Р4 у моїй першій кваліфікації - але преса хоче говорити лише про невдалий виступ Кіана, тож моє досягнення повністю затьмарене.

Тому що, звичайно, все повинно бути про Кіана Волкера.

Клятий Кіан Волкер.

Розділ 5

Кіан.

Я не мав би бути шокований тим, що Харпер посів четверте місце після того, як побачив його виступ у передсезонній підготовці та його рекордну перемогу минулого року в нижчій категорії, але я шокований. Я поняття не маю, як йому це вдається, коли він, здається, зовсім не готувався і ставиться до всього цього як до жарту. Як він збирається, коли трапляється лайно? Як він зосереджується? Які його стратегії подолання? Я не розумію, як вихід у світ і вечірки з його конкурентами можуть допомогти йому в гонці.

І все ж вони обоє пройшли кваліфікацію швидше за мене. Обоє.

Що, в біса, відбувається?

Зважаючи на те, що завтра Гран-прі, вони не зможуть піти і відірватися сьогодні ввечері. Не в ніч перед перегонами. Харпер не такий дурний. Принаймні, я так не думаю. Він може боготворити Тайлера Хіта, але він не зробить тієї ж помилки, яка коштувала моєму батькові місця в команді.

Чи зробить?

Тайлер завжди стверджував, що його звільнили несправедливо, тому що босам команди не подобалися деякі його рішення в особистому житті, але мама розповіла мені, що вранці перед перегонами його перевірили на алкоголь, і виявилось, що він перевищив допустиму норму для водіння. Це був не перший раз, коли він мав проблеми з алкоголем, і я думаю, що нарешті їм це набридло. Він був небезпечним для себе та інших. І він завжди робив те, що хотів, не думаючи про те, кому він завдає болю або як страждає хтось інший. Завжди.

Його звільнення за пияцтво було приниженням, за мовчання про яке він заплатив багато грошей, і я досі дивуюся, що ця історія так і не впливла назовні. Він змусив маму підписати угоду про нерозголошення як частину угоди про розлучення. Я впевнений, що якби ми з сестрою були достатньо дорослими, він змусив би і нас підписати.

На щастя, він не має наді мною ніякої влади, і ніколи не матиме.

У перші роки моєї кар'єри я ретельно вигадував історію про те, як моя мама навчила мене і мою сестру-близнючку мріяти про велике і йти до кінця. Як важка праця та відданість справі привели мене сюди. У цьому немає

нічого генетичного. Своїм успіхом я завдячую мамі та Елізі - тато тут ні до чого. Поступово люди перестали питати.

І ось я тут, кидаю все це і посідаю восьме місце. Восьмий! Це на мене не схоже. Зовсім на мене не схоже, але я просто не можу зібратися з думками. З тих пір, як я почув, що Харпер приєднується до команди, у мене в голові повний безлад.

Я повернувся до готелю в тумані тривоги, приймав душ і відчайдушно намагався зібратися з думками, коли мій телефон почав дзвонити по FaceTime від Елізи.

Це були мої улюблені частини дня, коли я був молодшим. Вона дзвонила мені і розповідала про свої курси медсестер, про те, як почала зустрічатися зі своїм хлопцем, а тепер чоловіком, і про всіх своїх цікавих друзів, які любили робити дикі речі в університеті. Тепер, коли дзвонить телефон, я боюся, що вона дзвонить з поганими новинами про маму.

Але це не заважає мені швидко відповідати. У Великій Британії ще не надто пізно, і моє обличчя розпливається в широкій посмішці, коли я відкриваю відеодзвінок і бачу, що моя племінниця займає більшу частину екрану.

«Дядьку КіКі», - радісно вигукує вона, плескаючи в долоні, коли моє обличчя заповнює весь екран. «Дядьку КіКі, я сьогодні малювала пальчиками». Еліза перемикає на задню камеру, і я бачу щонайменше десять аркушів паперу, вкритих вихорами різнокольорової фарби. І це все, що потрібно, щоб відновити моє щастя.

Я видихаю і дозволяю Кессі пояснити свої блукаючі думки про пару картин, перш ніж вона повністю відволікається, розповідаючи мені про телевізійну казку на ніч, яку їй дозволили подивитися.

«Сумую за тобою, дядьку Кікі. Мама каже, що ти мені щось виграєш, як тато, коли ми ходимо на ярмарок». Моє серце б'ється швидше. Я не можу її підвести. Її схвильоване маленьке личко... Це розбило б мені серце.

«Я обов'язково спробую, сонечко. Великий золотий кубок. Що скажеш?»

Вона радісно вигукує, а потім кидає слухавку, її голос затихає на задньому плані, коли вона біжить шукати свого батька, щоб розповісти йому.

Еліза піднімає його з підлоги, і цього разу мене застають зненацька смуги фарби на її обличчі, а не втома в очах.

«Вибач за це. Вона з'їла забагато цукру. Грант взяв її сьогодні на ярмарок у парку. Вона з'їла на вечерю пончики з цукерковою ниткою».

Я хитаю головою, бо надто люблю цю дитину, щоб перейматися тим, що вона кинула мене на підлогу.

«Усе гаразд. Ти дуже добре виглядаєш, Ел».

«Це був гарний день. Діти щасливі. Добре, що Грант вдома. Мама сьогодні тримала Джессі на руках і знала, хто він такий. Так що моє серце дуже щасливе».

Я пам'ятаю, що вона сказала мені, коли посадила мене і розповіла, що хвороба Паркінсона зараз знаходиться на пізній стадії; що ми повинні зберегти всі можливі спогади з мамою, цінувати хороші дні і просто радіти, що вона все ще тут, у погані дні. Не дивно, що вона виглядає задоволеною.

«Боже, Ел. Мені шкода, що мене не було поруч». У моєму серці важкість від того, що я пропускаю всі ці хороші моменти. Я теж повинен використовувати їх по максимуму.

«Я надішлю тобі всі фотографії, не хвилюйся. Вона питала про тебе сьогодні ввечері. Навіть коли тебе немає поруч, ти все одно в її думках».

Я придушую в собі ридання від її слів. Мені дуже не вистачає їх усіх сьогодні.

«Ми не бачили відбірковий тур, але я бачила, що ти зайняв восьме місце, коли дивилася новини. Просто пам'ятай, що завтра новий день, і твої гоночні дні завжди кращі за кваліфікацію».

Вона не помиляється. Для людини, яка активно відмовляється дивитися більшість моїх перегонів через страх побачити мою аварію, вона знає багато про мою статистику.

«Ми так тебе любимо, Кі. Просто хотіли побачити тебе перед тим, як вкласти дітей спати. Їм уже давно пора спати». Я вдячний, що вона знайшла час; вона, напевно, побачила сьогоднішній результат і зрозуміла, що вони мені зараз потрібні.

Я дуже люблю свою сестру.

Я вас усіх теж люблю. Поцілуй їх обох на добраніч від мене».

«Сподіваюся, ти не забуваєш про мене», - з посмішкою каже її чоловік Грант, з'являючись позаду неї, з Джессі, який міцно спав на його стегні, коли він прямував до сходів.

«Поцілуй велику дитину і за мене». Я видаю звуки поцілунку в камеру, а потім зв'язок обривається, і я знову залишаюся на самоті в своєму готелі.

Знову.

Наступного ранку я шепочу собі під ніс мантру, коли йду в гараж і переодягаюся.

«Вчорашній день забутий, сьогодні новий день, у мене все вийде».

Я повторюю це знову і знову в голові, намагаючись змусити цей лазерний фокус спрацювати.

М'язи на потилиці вже не здаються такими скрученими від тривоги, і мій розум зосереджений на призі. Я заснув, уявляючи, як вручаю цю чашку Кессі. Тепер це моя мотивація. Перемоги не для мене, а для неї та Джессі. Все, що я роблю, я роблю для них - не тільки для того, щоб дати їм трофеї, але й для того, щоб дати їм краще життя. Життя, якого я не отримав.

Зрозумійте мене правильно. Мама завжди стежила за тим, щоб ми нічого не хотіли, але подарунки, які вона нам дарувала, мали заткнути діру в нашому житті розміром з батька. Тата фізично не стало, і часто здавалося, що маму виписали з психіатричної лікарні. На відміну від Кессі та Джессі, вони постійно знали, що їх люблять і цінують.

«Вчорашнє забуте, сьогодні новий день, я розберуся з цим».

Я знизую плечима, коли виходжу на арену Хендерсом, шум навколо мене настільки звичний, що навіть не відволікає. На трибунах люди тримають плакати з моїм ім'ям. Я розберуся з цим.

Я не знаю, де Харпер Джеймс, і мені байдуже. Він не моя проблема.

«Вчора забуто, сьогодні новий день, я впораюсь», - шепочу я собі.

Натовп аплодує, коли я махаю рукою, і я відчуваю цей рев глибоко всередині себе.

«Вчорашнє забуте, сьогодні новий день, у мене все вийде», - повторюю я.

Це один поганий відбірковий тур. Це не кінець, поки не піднімуть картатий прапор. Більше ніяких катастроф.

Я спокійний і контролюю себе, коли залажу в кабінку. Коул перевіряє, чи мені зручно і чи все гаразд.

«Вчорашній день забутий, сьогодні новий день, я впораюсь».

Я киваю, коли він відходить, і німб осідає навколо мене.

«Гаразд, Кіане. Зосередься. У тебе все вийде». Голос Коула звучить у моєму вусі вже багато років, і це заспокоює, що він також не втратив у мене віри.

«Дякую, Коул. Давай зробимо це!».

Вчора мене трохи трясло, але я завжди виступаю краще, коли їду пліч-о-пліч з іншими гонщиками на трасі. Навіть якщо це включає в себе Харпера, який, як я бачу, чекає, щоб поїхати четвертим.

Старт восьмим не є ідеальним, але як тільки гонка починається, я відчуваю, що повертаюся до тієї мети, яка привела мене туди, де я є сьогодні.

Навколо мене все добре - німб надійно закріплений, кермо плавніше, занос на трасі набагато кращий, ніж учора. Мені не потрібно багато часу, щоб знову відчути захоплення від водіння.

Я починаю рухатись вгору, спочатку Р7, а потім Р6. Я почуваюся добре, я почуваюся впевнено, і я починаю насолоджуватися собою. Цей трофей дістанеться Кессі, як я і обіцяв.

Це займає кілька кіл, але я входжу в Р5, Харпер прямо переді мною. Йому не вдалося піднятися, але він зберіг свою позицію, тож я маю віддати йому належне хоча б за це. Я сповнений рішучості обігнати його. Я не можу фінішувати позаду цього маленького засранця, який, здається, знає, як натиснути на кожну з моїх кнопок.

Але у нього є кілька вражаючих маленьких прийомів, щоб поставити мене в незручне становище позаду, щоб я не зміг проскочити повз. У нас в Хендерсомі немає правил, за якими перший пілот має пріоритет. Я знаю, що деякі команди мають стратегію і працюють в парі, але ми працюємо не так. Ми з Елайджею завжди були рівними на трасі, і це працювало на нас.

Але є щось у манері водіння Харпера, що мене дуже дратує. Він ніби дражнить мене можливостями, а потім замахується, щоб закрити їх, щойно я заковтну наживку і піду за нею. Він грається зі мною.

Але у мене за плечима багаторічний досвід. Я знаю цю трасу, я знаю машину, я знаю, що я роблю.

«Коул, яка різниця?» - запитую я.

«Шість пунктів», - відповідає він.

Тож, коли я бачу можливість, я вмикаю DRS і отримую перевагу, прослизуючи повз нього з грацією і врівноваженістю балетного танцюриста.

Це неймовірно приємно.

Отримуй, зарозумілий виродку. Дивись і вчись, як це роблять великі хлопці.

Але коли я переходжу на P3, Харпер йде прямо за мною.

Мені просто потрібно відволіктися від нього і зосередитися на власній гонці, власному графіку, власній рутині. Він новачок. Він хороший, але він новачок. Я чинний чемпіон і захищаю свій титул. Одне погане інтерв'ю преси цього не змінить.

Я виконую маневри обгону, які для мене такі ж природні, як дихання, доки не опиняюся майже попереду, де мені і належить бути. Тут легко відчувати себе задоволеним, особливо коли останні півкола я бачив попереду лише одну людину. Хто б це не був, я достатньо близько, щоб бачити, що його машина майже вийшла з-під контролю. Якби ми не були на перегонах, я б подумав, що вони слухають ACDC попереду.

«Коул, ти можеш підтвердити, що я в P2?» - запитую я через гарнітуру, на всяк випадок, якщо я був настільки в зоні, що щось пропустив.

«P2 підтверджено. Перед тобою тільки Йорріс.

Отже, залишилося обігнати лише одного негідника на Ferrari, і, зважаючи на те, як погано він виглядає і як добре я себе почуваю, я впевнений, що це не буде складно.

Останню третину гонки, сидячи попереду, майже очолюючи зграю, я відчуваю себе як у раю, який я будував останні півтора десятиліття. Мої очі спрямовані на дорогу, і з Коулом у вухах немає нічого, що ми не могли б зробити. Нас не зупинити. Навіть Йорріс мене не зупинить.

«Залишилося три кола, Кі. Наближається пряма». Я проходжу віражі, здебільшого стежачи за вузькими місцями, і щойно виїжджаю на пряму, вмикаю максимальну потужність, шукаю «солодку» точку і пролітаю повз Йорріса і всі його проблеми, з якими він стикається.

'P1!' Коул намагається не кричати, але позаду нього в гаражі відбувається виверження.

Я за три кола до перемоги в першій гонці сезону, мій розум гострий, а машина працює, коли я перетинаю лінію востаннє. Два кола, лише два кола до перемоги. Так близько і водночас так далеко, бо не встигаю озирнутися, як машина впирається мені в зад, і я відчуваю, як їх підштовхує машина, що їде одразу за ними.

«Дай мені Р2 і Р3, Коул.»

Мені потрібно знати, з ким я зараз зіткнувся, щоб спланувати, як проїхати останні кола і зберегти поул-позицію.

«Йорріс на Р2, а Джеймс на Р3», - підтверджує Коул, і на секунду я майже втрачаю фокус. Він не може бути правим.

«Можеш ще раз підтвердити Р3, будь ласка?» Це неможливо. Одна справа, коли новачок проїжджає гарне коло у кваліфікації, але зовсім інша, коли він бореться за подіум у своїй першій гонці.

«Це Харпер, друже. Справжня боротьба з Йоррісом. Це може бути один з тих моментів, що увійдуть в історію.»

До біса це. Я відганяю будь-які думки про те, хто позаду мене. Зараз я повинен зосередитися на своєму драйві. Моя спина вбиває мене, коли я притискаюся до сидіння, ніби це має максимізувати мою швидкість. Я знаю, що можу ігнорувати її ще два кола і тримати темп, щоб не вилетіти з траси на купу металу.

«Вчорашнє забуте, сьогодні новий день, я впораюсь».

Фінальне коло звучить у моїй гарнітурі, і я дуже сильно намагаюся вирватися вперед. Це не схоже на інші сезони, коли я відчуваю, що борюся з машиною на останніх колах, але я все ще відчуваю кожен частинку G, коли натискаю на гальмо перед поворотом, щоб не опинитися надто близько до стіни. Це боляче в шиї та хребті, але в той же час захоплююче.

Це те, заради чого я живу.

«Скільки ще залишилося?» - запитую я, коли наближається останній поворот кола.

«Р2 вісім цілих вісім десятих. Р3 1,4». Це досить обнадійливо. Я можу з цим працювати.

І я так і роблю. Я даю газу на останній прямій, а потім пролітаю над цією лінією так, ніби від цього залежить моє життя. У моїх вухах гараж вибухає

хаосом галасливого святкування. Я не можу дочекатися, коли виберуся з машини і відсвяткую з командою.

«Дякую, Коул», - бурмочу я в навушник, безмежно радий, що один з моїх найулюбленіших членів команди вже п'ятий рік поспіль зі мною.

«Завжди будь ласка, суперзірко. Андерс плаче. Перша гонка і обидва гонщики Хендерсом на подіумі». На задньому плані з його боку все ще лунає стільки криків, що я мушу перевірити, чи правильно я його розчув.

«Харпер залишився в РЗ?»

«Так, залишився. Всі зараз просто шоковані».

У гаражі справжнє побоїще. Моя спина болить не менше від ляпасів і обіймів, в які мене втягували, ніж від двох годин, які я провів, витримуючи перевантаження на швидкості G в машині. По кімнаті літають пробки від шампанського, звук яких змушує людей вигукувати назву нашої команди все частіше і частіше. Мені вручають «магнум» з логотипом Hendersohm, і я роблю ковток, перш ніж передати його Ешу. Через секунду перед ним на колінах стоїть Харпер і він вливає пінисті бульбашки в горло новачка.

Відеооператор Netflix кружляє навколо, тож це має бути цікавий кадр.

Не моя проблема, швидко нагадую я собі.

Мені треба зосередитися на тому, що я роблю, а Харпер Джеймс може подбати про себе сам. Якщо Андерс радий ризикнути, то це його рішення.

Проте розчарування все ще загрожує зруйнувати мою радість. Що Харпер Джеймс може просто вальсувати тут, ставитися до всіх ретельних тренувань, розкладів і чітких інструкцій керівника команди як до жарту, і все одно потрапити на подіум.

До речі, про п'єдестали: коли Харпер проштовхується повз мене, щоб зайти в ложу за третє місце, він штовхає мене плечем так сильно, що я злегка спотикаюся. На очах у вболівальників, преси, у всіх.

Ось тобі і спортивна майстерність новачка. Він такий болючий невдаха.

Щоб стати переможцем, потрібна грація, відданість і цілеспрямованість. Він цього ще не навчився, бо доводить, який він насправді зарозумілий маленький засранець.

Коли я виходжу на п'єдестал і беру медаль за перше місце, я відчуваю хвилі роздратування, що йдуть від нього. Йорріс, що стоїть по інший бік від мене, здається, не помічає цієї напруги.

А потім, коли настає час потиснути один одному руки для неминучих фотографій у пресі, я першим звертаюся до Йорріса, і ми вітаємо один одного. Я не дуже добре його знаю, але ми багато разів стояли на одному подіумі і знаємо, як це робиться. Рукоштовування, зоровий контакт, потім погляд на пресу для фотографування. Однак, коли я повертаюся до Харпера, щоб потиснути йому руку і зробити те ж саме, він робить вигляд, що не бачить мене - або не розуміє встановленого порядку, як це робиться - і тягнеться навколо мене, щоб потиснути руку Йоррісу і привітати його.

Я залишаюся з простягнутою рукою і виглядаю, як повний ідіот перед тисячами фанатів і світовими ЗМІ. Камери клацають і спалахують, і я знаю, що це буде новина на першій сторінці спортивної преси.

Навіть коли він фінішує з Йоррісом, Харпер поводить себе так, ніби мене не існує, і розвертається, щоб зійти з подіуму.

«Ти такий невдаха», - кажу я собі під ніс, і він обертається, щоб кинути на мене такий погляд, який відправив би мене під землю, якби це було можливо.

Я не можу втриматися від сміху з його дратівливості, але визнаю, що тут легко бути більшою людиною, адже я - той, хто виграв. Але коли я повертаю голову, то бачу, що Андерс спостерігає за мною, і мені стає прикро.

Андерс мені як батько. Він, безумовно, був для мене більшим батьком, ніж мій коли-небудь був. Він виплекав мою кар'єру, і те, як він підтримував мене, коли у мами діагностували хворобу Паркінсона, і те, як він продовжує підтримувати мене, назавжди залишить мене в боргу перед ним.

Тепер я відчуваю себе погано через те, що поставив його в незручне становище. Важливо, як команда виглядає на публіці. Важливо, яка у нас репутація. Це важливо для спонсорів, для власників команди, і для кінцевого результату команди. Не так вже й багато ми просимо, щоб наші приватні сутички не переростали в публічну площину. У нас є приблизно тридцять хвилин, щоб насолодитися святкуванням, потиснути руки VIP-персонам, спонсорам і мисливцям за автографами, перш ніж Андерс махне мені рукою і підійде до мене. Він уже притиснув до себе Харпера, обійнявши його за плечі, що виглядає весело, але, мабуть, більше схоже на залізні пута.

Я вже знаю, що це не буде добре.

Коли Андерс тримає нас обох у своїх обіймах, серед оглушливого шуму командного святкування, він каже тихим голосом, щоб тільки ми з Харпером

могли почути: «Чудовий виступ на трасі, хлопці. Чудовий початок сезону. Але слухайте уважно, що я вам скажу. Більше ніякого розмахування членами, ніяких дрібних чвар, ніякого лайна. Відтепер ви маєте виступати єдиним фронтом. Це останнє попередження. виправте це або сфальсифікуйте, мені все одно, але якщо у преси, спонсорів і VIP-персон не складеться враження, що ви, хлопці, найкращі друзі, то вам обом доведеться шукати нову команду. Зрозуміло?»

Я відчуваю, як вага падає в шлунок. У горлі стає липко, і я не можу ковтати. Я не можу втратити своє місце в цій команді. Не таким чином. Це розчавить мене.

Бути звільненим, як мій батько, за щось таке дурне... Не думаю, що я коли-небудь переживу це.

«Звичайно. Я перепрошую за непрофесіоналізм. Я знаю, що не дуже добре сприймаю зміни, і не думаю, що впорався з потрясіннями дуже добре. Але це не виправдовує моєї поведінки...»

Навіть для моїх вух ці слова здаються відчайдушними, і, можливо, так воно і є. Можливо, я тридцятитрирічний чоловік, який стоїть перед кінцем своєї кар'єри і відчайдушно намагається не стати людиною, яку він зневажає найбільше у світі, але я піду з життя лише на власних умовах. Я все життя працював над тим, щоб відкинути порівняння між нами, і я не впаду на останньому бар'єрі.

Голова Харпера так швидко повертається, щоб зустрітися зі мною поглядом, що мене ледь не б'є струмом. Він дивиться на мене так, ніби не зовсім впевнений, що робити з цією версією Кіана Волкера. Я лише сподіваюся, що він не збирається сперечатися зі мною про це. Зрештою, це здебільшого його провина.

«Я думаю, можливо, вам двом просто потрібно дізнатися один про одного трохи більше. Вам не обов'язково любити одне одного - чорт забирай, ви все ще суперники, - але ви повинні тримати себе під контролем. Це вид спорту для глядачів, і всі дивляться. Як ви говорите один про одного і один з одним у публічних справах. Це також командний вид спорту, тож поведіться як клята команда. Це зрозуміло?»

Я швидко киваю, але Харпер все ще мовчить.

«Звичайно», - нарешті погоджується він, і я знову нагадую собі вередливу дитину. У цій ситуації я маю бути дорослим.

Я намагаюся придумати заняття, яке ми могли б робити разом, щось спільне, що ми могли б використати, щоб залагодити цю ситуацію між нами.

«Може, спортзал?» - пропоную я.

«Га?» - відповідає Харпер, явно не слідкуючи за моїми думками.

«Ми могли б почати тренуватися разом і викладати відео в соціальні мережі. Це буде корисно для нашого водіння, і ми зможемо спробувати дізнатися один про одного трохи більше». Харпер все ще поводить себе як похмурий підліток, який отримав догану від вчителя, якого він явно не поважає. Все, що я можу зробити, це зайняти позицію вище. Він може не розуміти, що поставлено на карту, але я розумію. Можливо, мені просто є що втрачати. «Це моя помилка, друже. Я повинен був як слід привітати тебе в цій команді».

Можливо, я був непривітним, на межі з недружнім. Він не повинен знати, що порівняння мене з найдорожчим батьком підніме мені настрій, але я також не проти того, щоб бути старшим за нього. Просто здається, що він завжди точно знає, що сказати і зробити, щоб зачепити мене за живе. Коли мені здається, що я вже взяв себе в руки, він робить зауваження, яке змушує мене борсатися на самому дні.

Андерс посміхається нам обом, і моя пропозиція явно влучила в ціль, але Харпер все ще не поспішає погоджуватися. На секунду мені майже здається, що він не погодиться, що він скоріше відкине найбільшу можливість, яку коли-небудь мав, заради власної гордості.

«Звичайно», - це все, що він знову пропонує на цю розмову. Зробимо це.

«Чудово. Я знав, що ви мене не підведете. Спонсори неймовірно схвильовані цією парою і тим, чого ви досягнете в цьому сезоні. Давайте не змарнуємо цей імпульс».

Андерс завжди дуже піклувався про команду, і я, як ніхто інший, знаю, що команда - це більше, ніж будь-який окремих гонщик. Автоперегони - це багатомільярдна індустрія, і керувати командою означає бути безжальним, коли йдеться про заробляння грошей. Андерс може любити Хендерсом, але він тут не заради жартів. Якщо він не зможе тримати своїх водіїв під контролем, власники можуть просто звільнити його. Якщо спонсори відвернуться від нас і почнуть шукати іншого гонщика... ну, досить сказати, що це не може бути збитковою справою. Тож я розумію його бажання зробити так, щоб усі були задоволені.

Харпер зникає у святкуванні, а я вислизаю назад до готелю. У мене не вистачає духу приєднатися до всіх. Все, що мені зараз потрібно, - це побачитися з сім'єю і поспати. Коли перемога почала так виснажувати?

Я знову вмикаю телефон, і на мене обрушується шквал смс, в основному від друзів та родини з дому. Але є також кілька від Елайджі, який вітає мене з моєю першою перемогою в сезоні.

На жаль, витівка Харпера на подіумі стала вірусною. Не дивно, що Андерс був такий розлючений. Дехто з репортерів навіть стверджує, що нібито розрив між мною і Харпером стався з моєї вини. Мабуть, незважаючи на сьогоднішній виступ, мої найкращі дні позаду, і я стою на шляху нового покоління суперзірок. Ті самі люди, які називали мене золотим хлопчиком Чемпіонату більше років, ніж я пам'ятаю, називають мене дідусем. Звідки вони беруть це лайно? Я маю на увазі, хіба вони не спостерігали за мною сьогодні?

Цього майже достатньо, щоб змусити мене серйозно подумати про завершення кар'єри в цьому сезоні. Дати пресі те, що вони хочуть.

Але я не здамся. І я не дозволю одному зарозумілому новачку вибити мене з гри.

Розділ 6

Харпер

Я стою біля спортзалу, двері прочинені настільки, що я бачу Кіана в дзеркалі. Його плечі згорблені, він чекає біля тренажера для качання біцепсів. На його лобі блищить піт, що свідчить про те, що він почав без мене, але те, як він постійно поглядає на годинник, говорить мені про те, що він думає, що я все ще можу з'явитися.

Я знаю, що звучу, як плаксива дитина, але я не винен, що він вирішив бути першим засранцем. Я не можу повірити, що колись я дивився на цього хлопця, коли все, що він, здається, робить, це дивиться на мене зверху вниз. Що поганого в бажанні добре провести час? Тяжко працювати, але так само наполегливо розважатися? Я не винен, що він до біса нудний і поводить, як жінка середнього віку. Хто хоче займатися йогою і бути в ліжку о дев'ятій, коли ми буквально в розквіті сил?

Проте, все одно. Мені треба йти. Я майже хочу, навіть якщо це лише для того, щоб подивитися на Кіана в маленьких шортах, які він носить.

Але щось мене зупиняє.

Якби я продовжував терапію, яку мене змушували відвідувати, коли я вийшов з прийомної сім'ї у вісімнадцять років, мені б, напевно, сказали, що це тому, що я погано справляюся з тривогою і передаю контроль іншим людям. Це мало б сенс, якби ви коли-небудь зустрічалися з моїми батьками. Не те, щоб мені потрібно було обмірковувати свою емоційну травму прямо зараз у коридорі готелю.

Я застигаю на місці, дивлячись, як Кіан крокує до стіни, розкладаючи скакалку та купу обтяжених м'ячів біля своїх ніг. Потім він дістає з кишені шортів тенісний м'ячик і починає швидко відбивати його від стіни, тренуючи швидкість реакції перед силовим тренуванням.

Не хотілося б мені захоплюватися його цілковитою відданістю спорту. Так було б легше його ненавидіти. Він робить це кожного дня, окрім днів перегонів. Для нього це все. Очевидно, що він віддав автоспорту все своє життя, а це також означає, що він має силу розірвати його на частини.

Я теж люблю цей спорт і сподіваюся, що у мене буде довга кар'єра в ньому, але я нікому і нічому не дам такої сили. Я хочу насолоджуватися

сьогоднішнім днем. І зараз я не хочу заважати Кіану Волкеру отримувати задоволення від того, що я не тренуюся з ним.

Рішення прийнято, я йду. Тікати від чогось іншого я не хочу. Знову.

Натомість я знову вмовляю Йоганнеса піти зі мною на вечерю до ресторану готелю. Ми робимо купу селфі, і я викладаю їх у свою історію. Їх одразу ж підхоплюють і поширюють преса та фан-акаунти, аж поки я не починаю відчувати, що весь світ стежить за кожним нашим кроком. Приємно відчувати, що багатьом людям не байдуже, що я роблю.

Ми якраз оплачуємо рахунок, коли я помічаю Кіана, який прямує зі спортзалу до ліфта в холі готелю. На секунду він виглядає таким пригніченим, його очі ковзають між порожніми тарілками та склянками на нашому столі, а Йоганнес сміється з того, що його товариш по команді, Нільс, зробив під час польоту сюди.

Потім він помічає, що я дивлюся на нього, і миттєво корчить злісну гримасу, яку він носить тільки для мене.

Я мудак, і я це знаю.

Він намагається. Справді намагається, а я поведжуся як мудак. Гірше те, що я знаю це, але все ще намагаюся просто взяти цю клятву оливкову гілку, яку він мені пропонує.

«Алло? Земля викликає Харпера.» Йоганнес клацає пальцями перед моїм обличчям, і я дивлюся, як Кіан з пригніченим виглядом іде до ліфтів.

«Вибач, вибач. Думаю, я просто втомився. Зачекай секунду, мені просто треба дещо зробити».

Я вислизаю з кабінки і прямую через вестибюль готелю до ліфта, на який чекає Кіан. Двері починають відчинятися за п'ять секунд, і я переходжу на спринт, щоб встигнути вчасно, щоб двері не зачинилися.

«Ти жартуєш?» - бурчить він.

Від нього зараз пахне спортивною роздягальною, і я ненавиджу, що це так мене приваблює. Я хочу нахилитися до нього, підійти ближче і зробити глибокий вдих, вдихнути його лісовий, чоловічий запах. Я згадую, як він виглядав у жилетці та шортах у спортзалі, і мушу фізично потрусити головою, щоб позбутися цього образу.

Позаду нас починає утворюватися черга, і ми обоє відходимо вбік, щоб пропустити людей до ліфта.

«Ти такий мудак», - каже він крізь зуби, коли вестибюль порожніє навколо нас і ліфт від'їжджає. «Чому ти мене кинув?»

Він не викликає інший ліфт, тож ми явно розбираємося тут і зараз.

Я зітхаю.

«Я маю на увазі, що технічно я цього не робив. Ти надіслав мені час і місце. Я ніколи не казав, що буду там». Це дріб'язково, бо я відповів на його повідомлення підняттям великого пальця вгору. Я мав усі наміри піти, і я пішов... начебто. Я маю на увазі, я пішов туди. Я просто не зайшов всередину.

«Будь ласка, просвіти мене щодо значення емодзі “великий палець вгору”!»

«Це було для того, щоб ти знав, що я бачив повідомлення, а не для того, щоб сказати, що я буду там. Я не відчував цього, тож вирішив замість цього повечеряти».

Він нарешті дивиться через моє плече в тому напрямку, звідки я прийшов, і швидко помічає Йоганнеса за столиком, який я залишив.

«Я це бачу. Боронь Боже, не прогавити можливість оновити свої соціальні мережі та поспілкуватися з конкурентами. Очевидно, що напитися і позувати для фотографій важливіше, ніж команда, в якій ти насправді перебуваєш. Невже нічого з того, що Андерс сказав раніше, не пройшло через твою тупу голову?»

«Найкращий друг». Коли Кіан піднімає на мене брову, злегка нахиливши голову, я пояснюю йому. «Він мій найкращий друг. І ми не напивалися. Ми просто вечеряли. Піди понюхай мій келих, якщо не віриш. Лише газована лимонна вода весь вечір.» Я не згадую, що це була ідея Йоганнеса, а не моя, і я б із задоволенням випив горілки з содовою, якби він не відмінив вживання алкоголю цього вечора.

«Він наш конкурент. Один з найбільших, якщо вірити прогнозам. Я не розумію. Тобі що, начхати на свою кар'єру? Для тебе це все клятий жарт? Елайджа сидить вдома і мріє бути тут, а його місце витрачається на тебе.»

Я так втомився від його постійного осуду та критики. Він говорить про мого найкращого друга в усьому світі. Єдина людина, яка була поруч зі мною в горі і радості, і ніщо не може замінити Йоганнеса. Ні команда, ні цей вид спорту.

«Ти також один з моїх найбільших суперників», - кажу я йому. «Проте ти намагаєшся затягнути мене до себе в спортзал, басейн чи на нудні прес-конференції. То що ж це? Ми повинні спілкуватися разом чи ні?»

Він повертається до мене і робить крок ближче.

«Це не одне й те саме, і ти це знаєш. Ми ж з тобою в одній команді! Чи ти просто не розумієш, що таке команда? У тебе взагалі є хоч трохи мізків? Ми повинні робити один одного кращими заради Кубка Конструкторів і Хендерсом як команда».

Я знаю, що він має рацію, але він поводить себе як мудака. Не думаю, що він не знає іншого способу, окрім як бути поблажливим. У нижчих категоріях я завжди докладав зусиль, щоб бути принаймні дружнім з моїм товаришем по команді. Можливо, навіть занадто дружнім, враховуючи, що я встромляв свій член у Йоганнеса, коли ми обоє їздили в одній команді.

Отже, я знову опинився в обороні. «Ми з Йоганнесом були в житті один одного з самого початку картингової кар'єри. Я відмовляюся від цього, тому що ми змагаємося один проти одного. Чи перестанеш ти спілкуватися з Елайджею, якщо наступного року ви будете в різних командах?»

Мене зустрічає тиша, перш ніж він зітхає. Очко в мою користь.

«Гаразд, роби, що хочеш. Я намагався. Не дивуйся, коли Андерс відправить твою дупу назад, бо ти не покажуєш жодної відданості».

«Може, це твою дупу вони відкинуть, старий, тепер у команді з'явилася свіжа кров». Очі Кіана на мить темніють, і я не можу стриматися, щоб не розвеселитися. Якби погляди могли вбивати, мене б поховали під автодромом Альберт-Парк.

«Не будь занадто самовпевненим, новачку. Кілька хороших виступів - це ніщо, коли попереду ще двадцять. Можливо, ти й здійснив якийсь ризикований рух, але обігнати тебе було не так вже й важко. А коли всі інші побачать, що ти теж посміховисько, тобі не світить більше подіуму».

Він настільки впевнений, що знає, який я, що це може майже підірвати мою впевненість у собі. Але це лише слова, а у мене вже є РЗ за плечима.

Я не настільки маревний, щоб вважати себе найкращим у світі - поки що. Але я заслужив цю можливість, навіть якщо вона дісталася мені ціною зламаної ноги Елайджі. Можливо, фініш на подіумі з першої спроби запаморочив мені голову, але я ніколи не зможу забути, що я тут пілот номер два, а Кіан передає мені всю свою мудрість і досвід.

Попереду був ще довгий шлях, і він не помилився. Я не збирався забігати наперед, думаючи, що зможу приїхати додому після того, як кілька разів прийшов третім.

Кіан виглядає задоволеним, коли натискає кнопку виклику і притуляється до стіни поруч з ліфтом, так, ніби він заткнув мені рота. Але це не так. І ніколи б не зміг. Я буду тут стільки, скільки вони дозволять, битимуся з клятим Кіаном, поки не доведу свою спроможність.

Може, Елайджа повернеться через три місяці, з загоєною ногою, і займе моє місце. А може, Хендерсом зрозуміє, що Кіан вже достатньо попрацював, і їм потрібна свіжа кров. Я вважаю, що все це можна спробувати.

«Що ж, приємного вечора. Я буду в спортзалі о сьомій ранку. Ти приєднаєшся до мене, якщо знатимеш, що для тебе корисно, але я можу майже гарантувати, що ти цього не зробиш». Ліфт дзвенить за його спиною вчасно, і він скрадається всередину. Він натискає кнопку, і двері зачиняються, залишаючи йому останнє слово.

Бляха-муха. Я стою, як ідіот, і дивлюся, як цифра зростає, і зростає, і зростає, не впевнений, що могло бути гірше. Позаду мене з'являється Йоганнес.

«Не буду брехати, мені дуже сподобалося дивитися, як Кіан дає тобі в дупу. Тепер він мені подобається ще більше».

«Зникни», - бурчу я. «Може, підемо на десерт? Знаю, що не варто, але мені зараз хочеться чогось солоденького». Я побачив у меню фотографію найбільшого шматка шоколадного торта, і зараз мені нічого не хочеться більше - хіба що напитися. Слава Богу, що в цьому готелі є розкішний ресторан прямо тут, у вестибюлі.

«Хочеш з'їсти свої почуття, Харпе? Тебе, мабуть, дуже засмучує, що твій кумир не хоче терпіти від тебе ніякого лайна».

«Не змушуй мене знову просити тебе забиратися геть.»

«Тільки не кажи, що розлюбив його? Колись ти любив...»

Я намагаюся затулити йому рот обома руками, поки він не здається, лиже мою долоню, і я відпускаю його.

«Колись, у минулому часі». Закінчивши розмову, ми повертаємося до ресторану. Я підкликаю офіціантку і замовляю великий шматок торта з

шоколадною помадкою на двох. Я заплачу за нього вранці. Але не в спортзалі о сьомій ранку з Кіаном.

«Я тебе ненавиджу», - каже Йоганнес, коли нам швидко приносять торт разом із двома виделками. «Не так сильно, як Кіан, але все ж таки».

«Ще не пізно дізнатися, чи я потрібен іншій команді? Може, Нільс захоче помінятися?»

«Я тебе люблю, але якщо ми знову будемо в одній команді, це буде жахливо.»

Я, напевно, вбив би, щоб знову бути з ним в одній команді, як ми були колись. Але, мабуть, він має рацію. Ми б створювали один одному занадто багато проблем; команда не змогла б з нами впоратися.

«Так, я занадто хороший для тебе зараз. Я змушу тебе виглядати погано».

«Як скажеш, Джеймсе, як скажеш. Як щодо того, щоб завтра піти лизати дупу своєму улюбленцю і все виправити?»

Хоча я не можу заперечувати, що облямовувати Кіана Волкера звучить гаряче, як пекло, я не думаю, що зможу змусити його витягнути палицю з дупи настільки довго, щоб я міг туди залізти язиком.

Я пас. А тепер дай мені виделку. Вона мені потрібна.

Він підкоряється, але торт нічого не змінює: я знаю, що завтра мені доведеться підкоритися Кіану і зустрітися з ним у спортзалі.

Розділ 7

Кіан

З часів Бахрейну ми з Харпером дуже добре навчилися поводитися чемно. Якщо ви можете назвати спільні тренування і сидіння один навпроти одного в літаку, не сварячись, чемними. Навіть сука, яка називається джетлаг, не змусила нас сваритися. Поки що. Тим паче, що джетлаг в Австралії, здається, гірший за джетлаг в будь-якій іншій країні. Щороку він падає на мене, як тонна цегли. Не те, щоб це якось вплинуло на іскрометну особистість Харпера, він, здається, все ще працює на високій швидкості. За винятком того, що він також почав поводитися, я навіть чув, як він відмовився піти кудись сьогодні ввечері, коли Йоганнес попросив його про це прямо переді мною.

Годинник на тумбочці біля ліжка блимає на мене, коли час наближається до 5 ранку. Я не впевнений, як довго я спав і чи спав взагалі.

На жаль, штори погано захищають мої злиплі очі від нестерпно яскравого сонячного світла, тож я ніяк не можу заснути, навіть якщо спробую.

У Великобританії вже вечір. Я міг би зателефонувати Елізі та перевірити, як справи, але я говорив з ними лише вісім годин тому, коли не зміг заснути в перший раз. Замість цього я вмикаю свій ноутбук, щоб оцінити, що пропонує Netflix в Австралії. Мою увагу привертає кулінарне шоу, і я вмощуся за ноутбуком, сподіваючись на спокійний ранок.

Ми з Харпером не планували тренуватися до 9-ї ранку, за його наполяганням, що мої підйоми о 7-й ранку були для нього занадто ранніми. Це крихітний компроміс, щоб Андерс не заважав нам обом. Я міг би з таким же успіхом отримати максимум користі від того, що вже прокинувся, але не маю чим зайнятися.

Я був на півдорозі до першої серії, коли у мене задзвонив телефон. На мій подив, це Харпер. Хоча ще й до 7-ї ранку.

«Алло?» - обережно відповідаю я. Що він може хотіти о такій порі? Або, якщо подумати, взагалі будь-коли?

«Можеш зайти до моєї кімнати?» Його голос тихий і хрипкий, і я майже боюся запитати, навіщо.

Одна справа - бути ввічливим і намагатися навчитися бути товаришами по команді. І зовсім інша - просити про послугу до світанку.

У нього там є хтось, хто не повинен чути цього дзвінка? У яку халепу він вляпався? Ще одне лайно, в яке він хоче мене втягнути, а потім чекає, що я буду його розгрібати. Що б це не було, я не хочу в цьому брати участь.

«Привіт, Кіане, як справи? Дякую, що запитав, Харпере, у мене все було чудово, до цього дзвінка. У тебе зовсім немає манер?» Я роздратовано зітхнув. «Ні, я не можу прийти до тебе в номер. Зараз п'ята ранку.»

«Кіане». О, ні. Цей благальний тон був новим, а я не люблю, коли мене кидають у безвихідь. «Я...» Лінія замовкає на кілька секунд, а потім я чую жахливий звук чиєїсь блювоти і, що ще гірше, блювоту, що б'ється об поверхню води.

«З тобою все гаразд?» Що за дурне запитання, коли він явно занурив голову в унітаз. Мій спалах співчуття миттєво згас. «Ти що, серйозно подзвонив мені, бо в тебе похмілля? Чим, по-твоєму, я можу тобі допомогти?»

«Мммм... У мене немає похмілля». Він починає кашляти, і мені доводиться відтягувати телефон від вуха, бо він знову летить до туалету.

«Звісно, звісно. Хворі не брешуть».

«Це не довбане похмілля, приятелю». Він звучить розлюченим. «Я не спав всю ніч. Мій шлунок не в порядку з тих пір, як я ліг у ліжку.» У його голосі відчувається жалюгідне тремтіння. Я вважаю, що якби у нього було похмілля, я не знаю, навіщо б він мені про це розповідав. Судячи з того, як він розважається, він, мабуть, постійно розбитий, тож якщо хтось і знає, як боротися з похміллям, то це він. Якщо він так схожий на мого батька, як я думаю, то це, мабуть, його спеціальність.

З іншого боку. Я бачив, як він на моїх очах відмовився від нічної прогулянки містом з іншими водіями, натомість вирішив просто перекусити з Йоганнесом.

«Це все одно не відповідає на питання, чому ти мені дзвониш», - кажу я.

«Будь ласка, просто допоможи мені».

Чому я такий нахаба? Ненавиджу, що я так близько до того, щоб зірватися.

«Хіба ти не міг подзвонити комусь іншому? Наприклад, Йоганнесу, або, якщо тобі погано, лікарю команди?»

«Я не можу. Ще так рано, а ти завжди не спиш.» О, то я просто геніальна ідея для зручного дзвінка.

«Що ти хочеш, щоб я зробив?»

«Я випив усі пляшки води та імбирний ель з міні-холодильника. У тебе ще залишилося? Можеш принести мені щось попити, поки я буду лежати на підлозі у ванній? І, можливо, трохи льоду? Будь ласка». Він звучить жалюгідно і відчайдушно, і я борюся з інстинктом негайно підкоритися його вимогам. Але потім я усвідомлюю, що це вперше, коли він справді ввічливо звертається до мене.

«Гаразд.» Закінчивши розмову, я скочуюся з ліжка і вдягаю спортивні штани та чисту футболку. У наших міні-холодильниках є запас бутильованої води та спортивних напоїв, тож я беру по парі пляшок і йду коридором до його кімнати. Стукаю у двері, і він кричить, що не зачинив їх. Я пробую ручку і прослизаю в кімнату.

Господи! Тут смердить.

У повітрі висить густий запах нудоти, і я швидко кидаю пляшки на його ліжку, затуляю рот і ніс подолом футболки і намагаюся не захлинутися, поки біжу відчиняти вікна. Відчиняю обидва, дякуючи за свіже повітря, що вривається в кімнату. На щастя, блювота у ванній припинилася, але коли я відчиняю двері, мене зустрічає дуже жалюгідний стан.

Він блідий, як привид, очі налиті кров'ю, обличчя почервоніле. Він згорнувся калачиком біля унітазу, притиснувшись щокою до холодної плитки підлоги.

«Ти виглядаєш жахливо».

Він дивиться на мене похмуро, помічаючи, що я з порожніми руками, і я розумію, що залишив те, з чим прийшов, на його ліжку.

«Дякую, що констатував очевидне», - хрипить він, його горло звучить так само грубо, як гравій на тертці для сиру.

Я показую йому пальцем, щоб він зачекав тут, хоча він явно нікуди не збирається. Я беру напої і повертаюся.

«Випий це, - кажу я, стаючи поруч із ним на коліна і простягаючи йому пляшку води, - а потім випий ось це». Я вихлюплюю спортивний напій поруч

із ним. «Ти будеш зневоднений після такої хворобливої ситуації, тож тобі також потрібно поповнити запаси електролітів у організмі».

Він швидко відкручує кришечку і починає її затискати. Мені майже хочеться вибити пляшку з його рук, бо так він знову може викликати блювоту. Натомість я просто тримаю його руку і тримаю пляшку для нього. «Пий, - наказую я, - інакше тебе знову знудить».

Він дивиться на мене у відповідь, ніби запитуючи, чому він повинен мене слухати. Його шлунок знову починає бурчати, і він нарешті слухає, обмежуючись маленькими ковтками. Гей, це ж він подзвонив мені, а не буквально всім іншим на планеті, і я досі не маю жодного уявлення, чому.

Зробивши свою справу, я думаю про те, щоб піти. Мені справді варто було б... от тільки його шкіра схожа на смерть, а очі заплющені від болю. Вперше відтоді, як ми почали працювати разом, він виглядає вразливим і самотнім. Моя сестра могла б бути медсестрою в сім'ї, але її тут немає, а я не можу залишити його самого в такому стані. Я маю про нього піклуватися. Неважливо, наскільки він дратівливий і несамовитий. На його лобі блищить піт, і коли я нахиляюся, щоб виміряти температуру, то одразу відчуваю, що він гарячий.

«Здається, у тебе лихоманка. Давай я принесу тобі свіжий одяг, а потім ти перевдягнешся і повернешся в ліжко».

Він стогне, але врешті-решт киває.

Дивно ритися в безладно запакованих речах Харпера, але я знаходжу те, що шукаю, у вигляді мішкуватої футболки та боксерів, які виглядають на розмір більшими. Не те, щоб я знав, що він там пакує. Я швидко викидаю цю думку з голови.

Я прослизаю назад у ванну і знаходжу його саме там, де я його залишив, жалюгідно притиснувшись животом до підлоги. «Як думаєш, зможеш встати?» - запитую я з порога, і він хитає головою, перш ніж зробити ще кілька ковтків води.

Господи, він дійсно збирається змусити мене зробити це.

Присідаючи на підлогу поруч із ним, я показую жестом на мокру від поту футболку, яка прилипла до його тіла. «Я можу її зняти?»

Він киває, але в ту ж секунду, коли мої пальці торкаються подолу його футболки, він вдихає тремтячий подих. Йому не треба казати мені, що це

незручно. Я швидко, але обережно роздягаю його; його груди та живіт вкриті блиском поту.

«Одну секунду». Я роблю паузу, хапаю мочалку зі стопки, наданої готелем, і намочую її в холодній воді, перш ніж витерти його досуха.

На черзі його спортивні штани, на щастя, він розтягнувся на кахельній підлозі, і я стягую їх одним швидким рухом. Не дивно, що під ними він голий, він схожий на того, хто любить грати в командос. Вдягнути на нього чисті труси виявляється набагато складніше, ніж позбутися спіднього, але нам вдається це зробити без того, щоб світ не здогадався, наскільки це дивно.

Я даю йому ще секунду насолодитися прохолодою тканини на грудях, перш ніж витираю його рушником і натягую на голову нову велику футболку.

Весь цей час він дивиться на мене напівзаплющеними очима. Я б назвав це благоговінням, якби він не виглядав таким, що ось-ось знепритомніє.

«Ходімо, покладемо тебе в ліжку». Я просовую руки під його плечі, щоб підняти його з підлоги, і обіймаю його за талію для підтримки, коли ми повертаємося до спальні, перш ніж опустити його на ліжку.

Він млявий і виглядає страшенно виснаженим, коли совається по ліжку. Чому мені хочеться зробити йому щось приємне?

Я відкидаю ковдру, яка зараз лежить на його ліжку, і хапаю з шафи запасне простирadlo, щоб накрити його. «Ти ж не хочеш перегрітися, тож влаштуйся зручніше під цим, а коли температура знизиться, знову накрійся ковдрою. Я, мабуть, зателефоную лікарю і запитаю його думку, на випадок, якщо це не просто харчове отруєння, а ще й розлад шлунку чи щось подібне».

«Ні!» - вигукує він, швидко перебиваючи мене. «Не повідомляй їх. Вони просто подумують, що в мене похмілля, а мені зараз не до розмов».

«Гаразд, гаразд.» Я захисно піднімаю руки вгору, але я розумію, що він має рацію. Нам обом нещодавно досить дісталось від керівництва. «Я просто не хочу, щоб тобі стало гірше і ти не знав, що робити».

Момент усвідомлення пронизує мене. «Моя сестра - медсестра. Давай я подзвоню їй, якщо ти не прийдеш до тями протягом наступних дванадцяти годин? Харчове отруєння - якщо це воно - може бути дуже серйозним, або це може бути щось інше, і тобі справді потрібна медична допомога».

«Звісно. Вона ж не звітує перед командою чи ще кимось, так?» Харпер намагається тримати очі відкритими, але щоразу, коли йому здається, що він почувається комфортно, він мусить піднятися і змахнути з голови свої спітнілі кучері.

Щось дивне сталося зі мною, тому що через кілька секунд я вже в його ванній кімнаті, змочую холодною водою ще одну фланелеву серветку, вичавлюю її і складаю до ідеального для Харпера розміру чола. Називайте мене просто Флоренс, бляха, Найтінгейл.

«Можна я покладу це тобі на голову?» Я простягаю тканину перед ним, і він киває, тож я змітаю кучері з його чола і заміняю їх на заспокійливу фланель.

Звук, який виривається з його губ при контакті з крижаною прохолодою на лобі, має бути незаконним, а мій пах точно не повинен смикатися.

Він хворий, Кіане. Облиш.

«Дякую», - бурмоче він, нарешті розслабившись на подушці.

Я не впевнений, як довго я сидів на його ліжку, але це точно кілька годин. Між переглядом соціальних мереж і відправленням електронних листів, я перевіряю його температуру кожні півгодини, і я зробив це щонайменше тричі. Він все ще теплий, але вже далеко не такий гарячий, коли я вперше перевіряв.

Він також деякий час не ворухився. Першу годину він бився під простирадлом, обхопивши руками живіт, і я був переконаний, що він зараз прокинеться і йому знову стане погано. Зрештою, однак, він заспокоївся.

Я перевіряю світовий годинник на телефоні, і, напевно, саме час зателефонувати Елізі, просто перевірити, чи все я роблю правильно, тож я прослизаю до його ванної кімнати і натискаю її ім'я на телефоні.

«Доброго ранку», - бадьоро каже вона, і я, чесно кажучи, радий це чути. Останні кілька разів, коли ми розмовляли, вона звучала пригнічено, хоча й не хотіла відкрито визнавати, що їй зараз важко.

«Доброго ранку», - шепочу я у відповідь, і вона одразу ж сміється. «Що?»

«Я думала, що цей день ніколи не настане. Звідки ти дзвониш так рано вранці, що шепочешся зі своєю старшою сестрою?»

О, геніально. Не знаю, за кого вона мене має, але вона і на секунду не може уявити, що я ховаюся у ванній кімнаті готелю, чи не так?

«Господи, Ел. Витягни свою голову з канави. Мені просто потрібна медична порада. З приводу харчового отруєння».

«Тобі погано?»

«Ні, не мені.»

«Тоді хто? Мушу знати пацієнта, щоб сказати, що робити.» Я закриваю очі, бо я ж не прошу її діагностувати драматичний стан. Я просто хочу переконатися, що зробив усе необхідне.

«Еліза...»

«Кіане, будь ласка, потіш свою старшу сестру. Ти ніколи не розповідаєш мені веселих історій».

Так, тому що доглядати за блювотним новачком було так весело.

«Схоже, Харпер з'їв поганий бурріто і провів півночі, вивергаючи свої кишки. У нього була лихоманка, але зараз він починає охолоджуватися. Я напоїв його перед сном і намагався тримати його в прохолоді. Мені просто потрібно знати, що ще я можу зробити».

«Оооо, я не можу повірити, що ти зараз доглядаєш за Харпером Джеймсом. Присягаюся, все, що я чула від тебе безперервно, це те, яка він скалка в дупі».

«Він захворів, Ель. Що мені було робити? Просто покинути його?» Це змушує її замовкнути, тому що немає такого світу, в якому вона б сказала мені залишити когось піклуватися про себе, коли у нього не все гаразд. «Чи можу я ще щось для нього зробити?»

«Переконайтеся, що коли він прокинеться, то прийме знеболювальне на свій вибір. У нього, ймовірно, болітиме горло через блювоту і несамовито болітиме голова через зневоднення, навіть якщо ти дав йому води. Крім того, йому потрібно сьогодні щось їсти - небагато, але часто, бо його шлунок буде порожнім».

Я не планував одразу йти, але я також не планував бути тут, коли він прокинеться. Але зараз у мене немає вибору. Еліза буде розчарована, якщо я покину його у важку хвилину.

«Звичайно. Я можу все це зробити. Коли він прокинеться, я принесу йому їжу в номер або ще щось». Якщо я попрошу їх залишити це біля дверей, їм навіть не потрібно буде знати, що я тут. Я можу просто прикинутися Харпером по телефону.

«Ти хороший хлопець, Кіане, що піклуєшся про нього, коли він поведився з тобою, як мудак».

Про турботу про людей... «Як справи вдома?» Я питаю про це щодня, але мені все одно здається, що цього недостатньо.

«У нас все добре. Діти вкладені спати, а Грант тут ще на один день, бо конференцію, на якій він мав виступати, скасували. Мама сьогодні сиділа у своєму кріслі - я приготувала їй сніданок і все таке. Вона згадала, як сильно любить кукурудзяні пластівці, тож Грант пішов і купив кілька коробок». Еліза звучить задоволеною - навіть бадьорою - тим, що у мами був гарний день. Це так приємно чути зараз.

Але мені ріжуть очі шпильки, і я мушу контролювати свій видих, повністю запавши щоки, щоб не розплакатися про ці моменти, які я, можливо, ніколи більше не побачу на власні очі. І почуття провини. Провина за те, що все це робить Ель...

«Я радий, Елс», - видаю я, відчуваючи, як пересихає горло, коли ковтаю чергову порцію свіжих сліз. «Поцілуй усіх від мене, особливо маму. Скажи їй, що я дуже сильно її люблю».

«Я передам, кожного дня, Кі. Вона знає, що ти її любиш.»

Я не впевнений, що мама знає. Ні я, ні Еліза не можемо бути впевнені. Можливо, вона більше ніколи не дізнається, як сильно її син любить її - або навіть, що у неї є син. О, Боже! Я не можу плакати в одній кімнаті з Харпером. Якщо він зараз прокинеться, він ніколи не дасть мені цього забути, і хто знає, кому ще він розповість. Йоганнесу, напевно.

Отже, після того, як ми попрощалися, я зайнявся безладом у кімнаті Харпера. Ніщо так не допомагає мені відчутти контроль над ситуацією, як прибирання та впорядкування.

У кожному номері готелю є мішок для білизни, і хоча я користуюся ним, коли подорожую, не схоже, що Харпер користується ним. По всій підлозі його кімнати лежать купки ношеного одягу, а також одяг, в який його змудило, і який я залишив у ванній кімнаті. Я збираю все це в мішок, заповнюю форму на експрес-обслуговування цілодобово і виставляю його під двері, щоб його забрали.

Це ще одна річ, яку Харпер не оцінить, але немає нічого гіршого, ніж бути нездоровим і перебувати в брудній кімнаті. Або вдягати брудний одяг.

Трохи подрімати нам обом не завадить. Ми наближаємося до середини ранку, а штори вже не затримують світло, що проникає всередину. Я зачиняю вікна і вмикаю кондиціонер - запах нарешті вивітрився, а спека скоро стане нестерпною. Я підтискаю щільно закриті штори по краях, використовуючи викинуте взуття Харпера, щоб утримати їх на місці. Темрява приносить полегшення, і кондиціонер починає згладжувати спеку, що накопичувалася.

Я не готовий напружувати спину, намагаючись заснути в одному з крісел - я надто старий, а моє тіло надто важливе для моєї кар'єри. Я кажу собі, що якщо буду спати на правому боці ліжка, це не буде дивно. Я знімаю футболку і сповзаю в ліжко - на простирadlo, яке я йому дав, очевидно, - і дозволяю голові вдаритися об подушку.

Я відчуваю полегшення, коли нарешті заплющую очі - від джетлагу мозок паморочиться. Ще кілька годин сну допоможуть мені відчути себе більш схожим на себе - цей день вже був схожий на досвід поза тілом. Я заводжу будильник, бо сьогодні вдень маю зустрітися зі знімальною групою, щоб відзняти кілька сюжетів для Хендерсом ТікТок.

А потім я дозволив собі задрімати.

У ліжку Харпера.

Можливо, це дурний вчинок, думаю я, але вже надто пізно, бо світ занурюється в темряву.

Розділ 8

Харпер

Я не знаю, котра година, який сьогодні день, і навіть де я перебуваю.

У шлунку бурчить, а в голові стукає. У кімнаті непроглядна темрява, але мені здається, що було так само темно, коли я востаннє прокидався, тому я не можу зрозуміти, скільки часу минуло.

Чорт, я не пам'ятаю, щоб мені коли-небудь було так погано. Я розплющую одне око, і кімната трохи крутиться. Тільки тоді я усвідомлюю, що штора притиснута до вікна, створюючи ефект повного затемнення. Це... моє взуття?

Коли я це зробив? Як? У мене втрата пам'яті? Це нормально після харчового отруєння?

Я намагаюся перевернутися, але в кінцевому підсумку вриваюся прямо в інше тепле тіло.

Трясця твоєї матері!

Що відбувається? Я сплю? Я б ніколи не дозволив комусь залишитися на ніч. Ненавиджу це. Ненавиджу, що не можу зібратися з думками, а коли знову рухаюся, спина болить, як у пеклі.

Мій партнер по ліжку тихо хропе, а коли я намагаюся встати з ліжка, моя нога вдаряється об холодну, мокру тканину. Що тут сталося?

Зупинившись на мить, поки кімната перестає крутитися, я намагаюся думати.

Я пішов на вечерю. Ми з Йоганнесом і кількома хлопцями з боксу. Можливо, Коул та Еш? Один з молодших помічників. Ми пішли після вечері, дотримавшись обіцянки Кіану, що не підемо кудись випивати, щоб я встиг прокинутися на тренування о 9 ранку. Здається, ми їли мексиканську кухню. Яскраві кольори закладу, схожого на забігайлівку, спадають на думку.

Хоча я не пив, Йоганнес пив. Він пішов до бару сам, вже випивши кілька маргарит у мексиканському закладі і випивши кілька чарок у барі, коли я намагався витягнути нас звідти. Пам'ятаю, як я хвилювався. Він здавався не в гуморі, але я не впевнений, чи питав його про це, тому я відклав це в довгу шухляду, доки не зможу розібратися в моїй теперішній дивній ситуації.

Мій шлунок бурчить, і сухість у горлі, а також неприємний присмак у роті починають набувати сенсу. Я блював.

Ось.

Я пам'ятаю прохолоду мармурової плитки у ванній кімнаті піді мною, коли мене нудило. Але це не пояснює мого хрупучого сусіда по ліжку.

Напівголий хлопець обрав цей момент, щоб перевернутися, все ще міцно сплячи, і... ну, ну, ну. Я, безумовно, почуваюся не дуже добре, але важко почуватися паскудно, коли в твоєму ліжку лежить Кіан Волкер.

Все починає прояснюватися. Я повернувся сюди і почувався так погано, що не міг піднятися з підлоги у ванній. Моє тіло було важким, і кожного разу, коли я намагався піднятися, мій живіт починало зводити судомою, і мене знову нудило.

О, Боже... і тоді я зателефонував Кіану. З усіх людей! Чому саме йому? Я хапаю свій телефон і шокую себе тим, що, схоже, я написав і Йоганнесу. Мабуть, я дзвонив йому кілька разів, але не отримав відповіді. Це дивно, особливо з огляду на те, що ми зупинилися в одному готелі, але він був уже в стані алкогольного сп'яніння, коли ми вийшли з ресторану. Можливо, він просто відключився і пропустив дзвінки.

Отже, Кіан прийшов, щоб подбати про мене, так? Заплющивши очі, я майже відчуваю його велику руку на своїй спині, коли він вів мене з ванної до ліжка. Я точно пам'ятаю прохолодну мочалку на моєму лобі і відчуття, що про мене піклуються.

Мені мало б бути соромно, що він побачив мене в такому жахливому стані, і пізніше мені, мабуть, буде соромно, але зараз я відчуваю... вдячність. У моєму житті було не так багато моментів, коли я відчував щось подібне. Йоганнес допоміг мені пережити похмілля і випадковий випадок грипу, коли я тільки починав і вперше подорожував за кордон, але в ньому є легка, невимушена безтурботність, тоді як це...? Це було приємно. Але також дивно, що це був Кіан. Я намагаюся примирити закомплексованого придурка, якого я знаю, з добрим, турботливим чоловіком, який з несподіваною ніжністю вклав мене в ліжку. Зрозуміло, що зараз цей сценарій здається мені дуже заплутаним.

Я уявляю, як розповідаю чотирнадцятирічному Харперу, що одного дня він буде напівголим і ділитиме ліжку зі своїм захопленням. Я дивився перший сезон Кіана, прикипівши до телевізора, коли цей хлопець почав

брати світ штурмом, відмахуючись від кожного коментаря про свого батька в усіх інтерв'ю, які я дивився. Я ніколи не міг зрозуміти, чому, адже Тайлер Хіт був легендою, але від цього у мене мурашки по шкірі.

Я був просто розлюченим підлітком у своїй мільйонній прийомній сім'ї, який намагався переконати своїх нових батьків витратити частину грошей, які вони отримували щотижня за догляд за ним, на уроки картингу. А ще був новий водій, який відмовлявся визначитися тим, ким були його батьки. Він не хотів бути світовою сенсацією лише тому, що його мама колись була популярною поп-зіркою, а тато - чемпіоном з картингу. Він хотів досягти успіху завдяки власним заслугам, або не досягти його взагалі - і це було так захоплююче спостерігати за його перегонами.

Я міг це оцінити, навіть будучи підлітком.

Я повертаюся, щоб подивитися на нього, і кімната знову починає обертатися. Важко багато чого розгледіти в умовах затемнення, яке він створив у кімнаті, але я не збираюся втрачати цю можливість посправжньому подивитися на нього. Головний біль не зменшується, тож я ковзаю назад під прохолодні простирадла і дозволяю собі це.

Мельбурнське сонце, можливо, і забронзувало його обличчя та плечі, але груди та живіт бліді, вкриті густими пасмами каштанового волосся. Я прикриваюся, бо знаю, що мене можуть побачити без сорочки - гаразд, визнаємо це, я люблю похизуватися, - але Кіана це явно не турбує. Я хочу простягнути руку і погладити його. Я хочу провести пальцями по ньому і перевірити, чи він такий м'який, як здається.

Такі чоловіки ніколи не були в моєму смаку. Зазвичай я обираю прототип твінка¹ - довготелесого і худорлявого, того, хто хоче, щоб над ним домінували; хлопців з м'якими рисами обличчя і схильністю до похвал. Кіан не вписується в жодну з цих категорій. У нього різкі риси обличчя, і йому достатньо лише пару днів не голитися, щоб відростити вражаючу кількість волосся на обличчі. І я ні на секунду не можу уявити, щоб йому подобалося, що я кажу йому, що робити. Скоріш за все, все було б навпаки.

Це викликає в моєму шлунку щось хвилююче.

¹ це термін, який зазвичай описує молодого, худорлявого хлопця з доглянутою зовнішністю.

Я з подивом усвідомлюю, що мені подобається бачити Кіана таким. Я так звик до того, що він був нестерпним засранцем, що ця зміна мене лякає. Але це не так. Натомість, я відчуваюся спокійно. Затишно.

Мирно. Це єдине слово, яке я можу придумати, щоб описати стан Кіана зараз. Густе віяло карих вій вкриває його щоки, а на світлій шкірі з'являються веснянки, спричинені сонячним промінням. На ньому немає тієї вимушеної, натягнутої посмішки, яку він часто надягає при мені, коли він ніби постійно прикушує язика і намагається не дати зрозуміти решті світу, наскільки сильно він мене зневажає.

Я посміхаюся сам до себе, милуючись ним зараз. А потім ті самі вії починають тріпотіти, і я занурююся у найнезручніший момент мого життя, коли ми зустрічаємось поглядами.

Попався!

Ми спимо в одному ліжку, і я лежу тут, не сплю і дивлюся на нього, а він лежить без сорочки і пускає слину в мою подушку. По моєму хребту котиться струмінь поту, і я не думаю, що можу прикидатися, ніби причиною цього є щось інше, окрім чоловіка в моєму ліжку.

Занадто багато секунд я не можу відвести від нього погляд, а коли озираюся, він уже вистрибнув з ліжка.

На його обличчі з'являється панічний вираз, і він якусь секунду крокує, ніби намагаючись згадати, чому він тут. Я все ще спостерігаю за ним - здається, я не можу зупинитися - і коли він це помічає, він зникає у ванній кімнаті.

Він, мабуть, намагається придумати, як піти, щоб не було ніяково - хоча цей корабель, можливо, вже відплив. Він був тут годинами, доглядав за мною і заснув поруч зі мною. Це більше, ніж той, хто поводить так, ніби ненавидить мене.

Я чую, як починає шуміти вода в умивальнику, і готуюся до неминучих нервових виправдань, які він збирається виголосити, і різкого виходу до своєї кімнати. Ненавиджу себе за те, що я майже розчарований тим, що він іде, бо яке мені діло до того, що Кіан Волкер робить у свій вихідний?

Але коли він повертається з ванної, він просто подає мені ще одну мокру мочалку, і я не можу заперечувати, що холодний матеріал на моєму лобі змушує мене почуватися в стократ краще. Я також не можу заперечувати,

хоча від цього всередині мене все скручується у вузли, що мені подобається, як він піклується про мене.

«Знаєш, - кажу я, - якщо ми можемо зробити це, то, звичайно, знайдемо спосіб порозумітися. Перемир'я?» Я не певен, чи той факт, що я почуваюся повністю виснаженим, змушує мене спробувати, чи те, що він дивиться на мене з чимось іншим, ніж чиста відраза в очах, але я продовжую з цим.

«Перемир'я? Компроміс?» - втомлено запитує він, сидючи на краю столу. На жаль, він знову одягає сорочку.

«Випробуємо світи один одного. Ти хочеш, щоб я спробував твою йогу, медіа-тренінги, життя з раннім відходом до сну, але тобі теж варто спробувати мій шлях. Хіба це не визначення компромісу?»

На секунду мені здалося, що він на це не піде. Він чітко дав зрозуміти, що не схвалює мій спосіб життя. Я навіть не знаю, чи добре він проведе час, якщо ми підемо з ним випити після перемоги, але спробувати варто.

«Визнач свій шлях?»

Я закриваю очі. Він говорить так, ніби це нудна ділова розмова.

«Трохи розслабитися, випити, щоб відсвяткувати, може, навіть піти до клубу».

В його очах вираз цілковитого жаху, і я майже сміюся, але сміх застрягає в моєму повністю зруйнованому горлі й перетворюється на кашель.

Кіан швидко подає мені пляшку холодної води і тихим голосом у потилиці нагадує, щоб я пив, а не ковтав її.

«Слухай, ти роби, що хочеш, гаразд? Але це не моя сцена. Ти можеш уявити мене п'яним в клубі? Тому що я не можу. А танцювати? Танці - це велике «ні».

Звісно, я можу уявити, що спочатку йому буде трохи ніяково, але я допоможу йому розслабитися. Я б змусив його танцювати, якби він тільки дозволив мені взяти його в руки. Трохи настанов ще нікому не завадило.

«Не обов'язково пити чи танцювати, щоб добре провести час. Просто... трохи розслабитися. Спробуй трохи розслабитися. Я не розумію - ти милий з усіма хлопцями в гаражі і з усією командою, але таке враження, що ти не хочеш мати друзів».

На його обличчі з'являється вираз роздумів, брови насуплені, наче він обмірковує, як відповісти. Я знаю, що він роздумує, відкритися мені чи ні. Він намагається вирішити, чи може мені довіряти.

«Це не... Це просто...»

Що ж, здається, я знаю відповідь на це питання. Не відкриєшся - не буде довіри.

«Якщо ти підеш зі мною після нашої наступної перемоги, я приєднаюся до твоїх тренувань і проведу дурнуваті тренінги для ЗМІ...»

Цього разу його черга перебивати мене. «Тобі це буде корисно. Вони допоможуть тобі пом'якшити саркастичні репліки і думати, перш ніж говорити».

Мені байдуже, що він для мене зробив - я цього не прийму!

«Сказав ти, хто не може тримати себе в руках, коли згадують про тата. Я теж цього не розумію - у тебе вже кар'єра краща за його, десь удвічі, і ти, мабуть, зможеш зробити її втричі, якщо не вийдеш у відставку цього року».

Він помітно розлютився. Що ж, це явно зачепило за живе.

«Ненавиджу це слово! Відставка, відставка, відставка, відставка! Чому преса тільки про це й говорить? Як щодо дивовижного початку сезону? Або про роботу, яку я роблю як посол молодіжної благодійної організації?»

«Облиш, старий», - жартую я, але зупиняюся, коли бачу його обличчя.

Не час, Харпере. Ще не час.

Я починаю спочатку. «Я думав, що це одна з тих речей, які команда злила пресі. Типу, ти вже говорив про це, і вони давали газетам рядки і натяки про це, піднімали галас про твій останній рік, щоб розбурхати ЗМІ. Я так розумію, що ні?»

«Ні! Заради Бога. Ні. Я говорив з Анною про те, щоб покласти цьому край, але всі люблять спекулювати, і це все, про що мене запитують. Я не знаю, чи... Я не думав... Мені ще немає тридцяти чотирьох».

Викривлення його обличчя болісне. Я бачу, як він бореться з цим рішенням.

Хоча мені лише двадцять п'ять, я розумію, що прийняття такого рішення відбувається так швидко, незалежно від того, яким видом спорту ти займаєшся, і вирішити, чи піти з життя на висоті, чи повільно згасати, - це дуже важко.

«Отже, все ще є шанс, що це станеться?»

«Хіба немає шансів, що це може бути чийось останнім сезоном? Я можу розбитися на цих вихідних і більше ніколи не сісти за кермо, або Хендерсом може не продовжити зі мною контракт, і жодна інша команда мене не візьме. Те ж саме може статися з кожним з нас. Що є, те є, і я перейду цей міст наприкінці сезону. Але якщо я піду, то це буде мій вибір». Його слова і тон тверді - не те, щоб це мало значення для будь-якого журналіста. Вони все одно надрукують причини, через які, на їхню думку, він може піти у відставку.

Відчуваючи незручність від інтимності розмови, я вирішую, що час вставати. Піднімаюся з ліжка і помічаю, що в кімнаті щось змінилося. Килими чисті, мої сумки прибрані у відведені для них місця, а фанатська пошта, яку мені дали, коли ми приїхали, акуратно складена на столі. Неможливо, щоб я зробив це вчора ввечері.

«Ти прибрав?» - запитую я, оглядаючи кімнату в пошуках одягу, який колись лежав на моїй валізі. У мене було по одній у кожній країні.

Можливо, це був ретельно спланований розіграш, і він сховав увесь мій одяг або спалив його на знак помсти. Це мало б більше сенсу, ніж те, що він прибрав у моїй кімнаті.

«Так. Тут був справжній свинарник. Коли ти востаннє прав?»

Ламаючи голову, я не міг думати. Я точно не прав, відколи приїхав сюди. Може, в Саудівській Аравії? Не можу згадати. «Я привіз з собою багато одягу, так що все в порядку. А де... те, що було на мені вчора?»

«У мішку для білизни, де йому і належить бути. Поки ти спав, я взяв купу твого брудного одягу і відправив його в експрес-прання».

Він каже це так, ніби це нічого не означає, але я шоковано мовчу.

Це було майже занадто - холодні мочалки, прибирання, турбота.

Від цього моя шкіра відчуває себе натягнутою. Я не можу уявити, чому він робить це для мене.

«Е-е... дякую? Тобі справді не потрібно було цього робити.»

«Ні, безумовно, потрібно було. Інакше одяг, напевно, почав би сам складатися в сумку. Твої батьки ніколи не вчили тебе прибирати за собою?»

Я ніколи, ніколи не говорю про своє виховання на людях або в пресі. Він ніяк не може знати, що у мене немає батьків, або людей, які заслужили це

звання. Він ніяк не міг знати, що цей коментар, наче кинджал у моєму серці, повністю розбиває закляття, під яким я, очевидно, перебуваю.

«Думаю, зі мною вже все буде гаразд. Ти можеш йти». Я не хочу, щоб це прозвучало так зневажливо, коли він явно, за будь-якими об'єктивними стандартами, був дуже добрим до мене протягом останніх кількох годин, але з мене досить. Я не хочу продовжувати цю розмову.

«Моя сестра сказала, що потрібно їсти мало і часто, щоб заспокоїти шлунок. Я збирався замовити тобі тости чи щось таке в меню обслуговування номерів». Його тон захисний, ніби він не розуміє, чому настрій раптово зіпсувався. Я не можу його звинувачувати, але я покінчив з цією маленькою домашньою казкою і знову потребую власного простору.

«Я впевнений, що можу впоратися з цим сам». Я навіть схрешую руки на грудях для більшої переконливості, і до нього нарешті доходить, що я маю на увазі. Він відступає до дверей.

«Як хочеш, але я чекаю на тебе в спортзалі зі мною завтра вранці. Тоді, можливо, якщо ми виграємо, я піду з тобою, добре?»

Я майже забув, що ми про це домовилися, коли з кімнати вилетіло все повітря. Я швидко киваю.

«Так, так, завтра», - кажу я. Моя щелепа настільки міцно стиснута, що мені, мабуть, все одно знадобиться його дурна йога, щоб розслабити шию і полегшити защемлення.

Він грюкає дверима, комічно озирається наліво і направо, щоб переконатися, що ніхто не бачить, як він іде, хоча ми не зробили нічого поганого, і без жодного слова вислизає в коридор. Двері за ним зачиняються з остаточним звуком, який відчувається як полегшення, але водночас і як важка втрата.

Повітря зі свистом повертається в кімнату, і я нарешті можу знову дихати. Це не зовсім дихання, більше схоже на задишку, ніби мої легені відчайдушно намагаються і не можуть використати все повітря, яке я вдихаю - але я краще не буду дихати взагалі.

У поєднанні з болем у горлі від блювоти та неймовірно порожнім шлунком, задишка не робить мені жодної послуги. Мені відчайдушно потрібно зібратися і стерти з пам'яті всі спогади про цей ранок. Провести решту дня, що залишився, відпочиваючи та відновлюючи водний баланс. Кіан сказав, що це порадила його сестра, а вона медсестра, тож, мабуть, варто

прислухатися. Я точно не буду замовляти пару тостів з меню обслуговування номерів, тому що мені так сказав Кіан.

Мені абсолютно байдуже, що думає Кіан.

Розділ 9

Кіан

Ми розтрощили Гран-прі Австралії. Це вже другий раз, коли Хендерсом завоював два подіуми в цьому сезоні, і я не можу бути щасливішим, що знову на вершині світу на першому місці.

Це сильний початок сезону, і коли я розмірковую над деякими причинами цього, я неохоче визнаю, що Харпер пробудив у мені змагальну сторону - і, можливо, це дає мені перевагу на треку. У тому, що мені довелося наглядати за його жалюгідною дупою, був і позитивний бік: це нарешті змусило його приєднатися до мене в спортзалі. Він дійсно докладає зусиль, а не поводитьься так, ніби він тут лише для того, щоб довести щось нашому директору, що дуже приємно.

Все починається на біговій доріжці. Він обирає ту, що поруч зі мною, і спочатку ми обережно розминаємося. Я збільшую швидкість до бігу, і він швидко біжить слідом за мною. Я знову збільшую швидкість, і він підхоплює; я знову прискорююся, і він поруч зі мною, збільшує швидкість, щоб наздогнати мене, і тоді я збільшую свою. Так триває до тих пір, поки ми обоє не працюємо на повну, практично біжимо спринтом, але я не можу зупинитися. Я не можу дозволити йому виграти. Виграти що, я поняття не маю, але це збуджує. Усе моє тіло горить, і від хвилювання, і від того, як сильно я його штовхаю. Я не пам'ятаю, коли востаннє, не перебуваючи в кабіні, я відчував себе таким живим.

Зрештою, він натискає кнопку «стоп», і я переживаю момент сильного тріумфу, перш ніж швидко наслідувати його приклад. Ми задихаємося, як собаки, коли тренажери уповільнюють нас обох до відновлювального темпу ходьби, наші спортивні рушники не встигають витирати піт, що ллється по обличчю досить швидко.

Це найвеселіше, що я коли-небудь робив за цілу вічність. З Харпером Джеймсом, з усіх людей!

«Скільки ти присідаєш?» - запитує він між ковтками фіолетового спортивного напою.

«Сто сорок. Залежить від повторень. А ти?»

«Сто сорок». Він звучить невпевнено, і я відчуваю, що він, мабуть, необачно спробує мені це довести, і ми матимемо ще одного водія, який вийде з ладу через травму.

«Ну, я сьогодні треную верхню частину тіла після кардіо, - кажу я, - тож ти можеш приберегти свої навички присідання на інший раз... якщо ми будемо робити це разом?» Він не намагається сперечатися зі мною, що дуже приємно, і замість цього йде за мною до тренажера на біцепс.

Проте ми продовжуємо змагатися, намагаючись перевершити один одного в кожному вправі. Але дивно те, що це насправді смішно, і я насолоджуюся своєю рутинною більше, ніж зазвичай. Я, безумовно, виснажую себе більше, ніж зазвичай, і мушу визнати, що, можливо, ця нова ін'єкція свіжої мотивації вже давно назріла в моїх тренуваннях у спортзалі.

Тепер, на жаль, настав час виконувати свою частину угоди. Я одягнений у те, що Харпер вважає моїм вихідним одягом - темно-синю сорочку з короткими рукавами та джинсові шорти, які трохи тісні. Ми в барі, який він вважає доречним для святкування і куди я б ніколи не прийшов за мільйон років, якби не погодився на цю угоду.

Харпер і Йоганнес прямують до бару, а я блукаю в пошуках кабінки, яка стоїть трохи осторонь від інших. Ненавиджу відчувати себе так, ніби я весь час на виду.

Вони швидко повертаються, два келихи чогось темного і бурхливого в руках Йоганнеса і пляшка пива, затиснута в руках Харпера. Трясця твоєї матері! Я ж чітко сказав, що хочу лише води. Обидва нічого не кажуть, коли заходять до кабінки біля мене, з однаковими посмішками на обличчях, бо вони явно навмисно проігнорували все, що я сказав.

Не думаю, що мені коли-небудь було так незручно в житті. Я крадькома поглядаю на годинник. Вдома ще ранній ранок. Я міг би поспілкуватися з Елізою, поговорити з нею на дорослі теми, перш ніж діти прокинуться і вона почне мамину ранкову рутину. Потреба бути поруч, навіть якщо тільки віртуально, зростає, коли Грант їде на конференцію.

«Отже, Кіане, цей хлопець нарешті витягнув тебе на вулицю, так? Як тобі подобається в Країні Оз? Здається, ти приїжджаєш сюди вже десять років. І тобі ніколи не набридає?» Я знаю, що Йоганнес просто намагається бути ввічливим, але я бачу лише внутрішню частину готелю, гоночний трек

і всі ті місця, куди мене тягнуть на інтерв'ю. Я намагаюся уявити собі, як це все виглядає зсередини.

Я ламаю голову над тим, як це було десять років тому, коли я був у їхньому віці, коли життя було легшим і тиск не був таким великим. Я ніколи не був великим тусовщиком, але де-не-де ходив на екскурсії.

«Приємно бути в теплі, але не можу сказати, що цього разу я багато чого побачив».

«Кажу тобі, - починає Харпер, притискаючи до губ краєчок келиха з чимось, - він не виходив з готелю до початку відбіркових. Він займається йогою у своєму номері!»

Закотивши очі, я мало не стогну. Тільки не йога знову. Я, мабуть, ніколи цього не переживу.

«У йозі немає нічого поганого», - каже Йоганнес, і в мене мало не відпадає щелепа. Я був готовий до того, що ця пара накинеться на мене. Я уявив, як проведу наступну годину - час, на який я погодився залишитися на вулиці, - під їхніми насмішками. «Тренер команди дуже любить це. Він втягнув мене в це минулого року, і це допомагає мені розслабитися після того, як я годинами просиджую в кабіні пілота. У мене було розтягнення шії в минулому сезоні, пам'ятаєш? Йога допомогла. Принаймні, це те, що запобігло повторному розтягненню. Я клянусь цим зараз.»

«О, Боже. Ви не встигнете озирнутися, як будете разом робити позу собаки, а потім я буду змушений приєднатися».

Я пирхнув. Я дуже в цьому сумніваюся. Але це нагадує мені про те, що Харпер у своєму першому сезоні у вищій категорії. У нього ніколи раніше не було всіх цих тренерів, спеціалістів і професіоналів, які намагаються контролювати кожен аспект його фізичної підготовки. Він також все ще має непереможну молодість, яка змушує насміхатися над порадами старших людей. У нього ще не було серйозних травм, і він не відчував, щоб його тіло підводило. Але його енергія заразлива, і мені хочеться сподіватися, що заради нього його самовпевненість не призведе до необачних рішень, про які він буде шкодувати в майбутньому.

Боже, коли це я почав перейматися майбутнім Харпера Джеймса?

На щастя, Йоганнес лише висміює пропозицію Харпера, і я трохи занурююся в кабінку. У кутку екрану телевізора, на якому показують регбійний матч, миготить час. Ще п'ятдесят хвилин і я піду звідси.

Ми ще трохи говоримо про сьогоднішні результати і про те, що летимо до Азербайджану на наступні перегони. Судячи з усього, це одна з улюблених трас Йоганнеса. Ніколи не чув такого раніше. Не думав, що вона комусь дуже подобається. Я сам не проти, але вона занадто розділена навпіл, щоб я міг насолоджуватися нею по-справжньому. Одна сторона широка і відкрита, повна красивих прямих, де ви можете розігнатися до максимуму. Інша сторона - вузька і звивиста, повна штрафних поворотів, які змушують вас платити за кожну дрібну помилку вдсятеро. Потрібна велика концентрація, щоб перемикатися між цими двома станами. Гадаю, це частина виклику, але це не те місце, де я почуваюся найкраще.

«Давай потанцюємо», - швидко пропонує Харпер, коли розмова про автоперегони стихає.

Я швидко хитаю головою, і не встигаю озирнутися, як Йоганнес вистрибує з будки і тягне Харпера на танцпол, вигукуючи щось про те, що це їхня пісня.

Поки Харпер притискається - так, щосили притискається - до Йоганнеса, я шкодую, що погодився прийти. Година ще не настала, але я пообіцяв Андерсу, що зроблю свій внесок - докладу зусиль, піду на компроміс, буду хорошим товаришем по команді. І ось я тут, чи не так? Хоча наразі я не бачу, як це робить мене кращим товаришем по команді, тому що в моєму нутрі назріває вогненна яма чогось, що я не хочу називати. Це порочне і впливає на мій рівень стресу більше, ніж почуття провини.

Руки Йоганнеса блукають по тілу Харпера вгору і вниз. Коли вони приземляються на його стегнах, футболка, в яку він одягнений, піднімається вгору, залишаючи на видноті апетитний розсип світлого волосся, що спускається до його дурнувато вузьких джинсових шортів.

Не те, щоб я є чи будь-коли був сліпим до Харпера Джеймса. Я відмовляюся визнати, що він справжня сенсація, як стверджують його фанати. Я маю на увазі, що він гарячий - це безперечно, але це щось більше. Він красивий у класичному розумінні цього слова. Його риси обличчя схожі на те, що вирізьбив би один з великих скульпторів минулого - богоподібні, досконалі, чисті. А ще його сідниці. Він стрункий, пружний, витончений і може спокусити будь-кого до гріха. Звісно, я помітив. А ще його гострий, саркастичний язик...

Він відкидає голову назад на плече Йоганнеса. Очі заплющені, кілька слизьких кучерів чіпляються за вологе чоло, коли він корчиться і крутиться на танцмайданчику. Трясця. Я зовсім не хочу, щоб цей образ Харпера Джеймса закарбувався в моєму мозку.

І все ж я не можу відвести погляд. У моїх шортах незручне ворухіння, яке робить сидіння в цій липкій кабінці ще більш незручним. Я не хотів сюди приходити, а тепер не можу піти - застряг між умовами нашої угоди і примусом продовжувати спостерігати за ним.

Це так неправильно. Дуже, дуже неправильно. Я відчайдушно хочу піти, але я також дуже, дуже хочу піднятися туди і прослизнути між ними. Я хочу бути тим, до кого притискається Харпер. Я хочу забути про все лайно у світі, про весь тиск, про всі свої обов'язки, про те, як я підводжу свою сестру, і просто загубити себе в Харпері. Ось чого я хочу.

Я маю бути тут, щоб налагодити стосунки з моїм товаришем по команді. Подружитися з ним, щоб ми могли працювати разом.

Але пекуче бажання всередині мене не для дружби. А лише до нього. Його тіло, притиснуте до мого. Його сідниці в моїх руках. Мої губи на його губах.

Я маю піти, але якщо я вийду зараз на вулицю, всі добре роздивляться намет, який я розбив, і це, ймовірно, потрапить на першу сторінку якогось австралійського таблоїда. Або чийогось Інстаграму.

І тоді всі дізнаються. А ще гірше, ніж те, що всі дізнаються, якщо він дізнається, якщо Харпер побачить, як я на нього дивлюся.

Я відчуваю, як всередині мене здіймається раптова паніка, і мені перехоплює подих. А потім це відбувається.

Бляха.

Це відбувається в якійсь гарячковій сповільненій зйомці, і я не можу відвести погляд. Його очі розплющуються і наші погляди зустрічаються. Це електричний, миттєвий феєрверк. Здається, ніби він чує кожну мою брудну думку, тому що він оцінює дивиться на мене зверху вниз, а потім посміхається, як чеширський кіт.

Занадто пізно. Дуже пізно. Він знає.

Він манить мене одним пальцем. А ще він марить. Єдине місце, куди я піду, це назад в готель. Немає жодного шансу, що він витягне мене на танцмайданчик.

Я хитаю головою, і він надувається, як справжня модель, але перш ніж я це розумію, він знову зосереджується на танці з Йоганнесом.

Закляття знято.

Момент минув.

Він нічого не знає, і, чесно кажучи, йому байдуже.

У тому-то й річ з Харпером, що я вчуся. Я майже впевнений, що в його житті всі одноразові. Ніхто ніколи не проводить більше однієї ночі в його ліжку. У нього тільки перепихони і секс-друзі. Ніхто для нього нічого не означає, і ніхто не наближається до нього. Вони з Йоганнесом, очевидно, друзі, але я не знаю, чи були вони коли-небудь разом чи ні. У будь-якому випадку, я не думаю, що вони сплять разом зараз. Я не відчуваю цього.

Це якось мило в найбільш заплутаному сенсі слова «мило». Здається, Харпер не любить або не довіряє більшості інших людей у своєму житті, але Йоганнес, здається, просто його людина. Єдиний, кого він підпускає до себе.

Якщо ігнорувати зелену яму чогось, що я відмовляюся називати ревнощами, я бачу, як їм було б мило разом. Я не дуже добре знайомий зі статистикою Йоганнеса, оскільки минулого року він не справляв особливого враження на трасі, але цей сезон відрізняється від попередніх. Його витівки за межами траси, схоже, заспокоїлися, і він набирає обертів, щоб стати справжнім конкурентом цього року. Тим більше, що він є частиною нової команди Ford-Red Bull. Я лише сподіваюся, що Харпер навчиться у свого друга і знайде спосіб зосередитися на своєму водінні. Цей момент, можливо, не найкращий тому приклад, але під тиском конкуренції важливо випустити пару. Дивлячись на них зараз, стає зрозуміло, що їх об'єднує те, як вони вирішили це зробити. Зараз лише дев'ята вечора, і жоден з них не розбитий, тож це досить спокійно порівняно з тим, що могло б бути.

Я намагаюся взяти це на озброєння і почуватися так само розслаблено, як і вони, але я накручений, як туго згорнута пружина. Це не мій спосіб випустити пару. Якщо вже на те пішло, я доходжу до точки кипіння.

Трясця.

Навіщо я на це погодився?

Я дивлюся на закуски, які поставили на стіл, і подумую про те, щоб познущатися над ними, просто щоб дати собі якусь розвагу. У мене сувора дієта, адже кожен грам ваги ретельно контролюється, щоб ми з машиною разом досягли ідеальної маси для максимальної продуктивності. Я відсуваю миску і зосереджуюсь на тому, що перекочую пляшку пива, яка вже трохи зігривається, між долонями і колупаюся в етикетці. Що завгодно, аби не дивитися на їхню пару на танцмайданчику.

Мабуть, я виглядаю знудженим, бо коли бадьора пісня переходить у щось повільніше, Харпер несподівано з'являється біля будки.

«Що я маю зробити, щоб ти вийшов на танцпол?»

Він перехиляється через стіл, спирається на лікті, вторгаючись у мій простір. Його обличчя надто близько до мене для комфорту, і я відчуваю його запах - що, безумовно, не допомагає.

Він ніби дражниться наді мною. Можливо, він думає, що якщо підійде досить близько, то отримає своє.

Можливо, так воно з ним і є. Напевно, саме так він пакує в мішки всіх цих клятих мужиків. Але чому він використовує цю техніку на мені? Він навіть не здогадується, що я бісексуал; не здогадується, що я можу бути зацікавлений. Не те, що я цікавлюся. Він мене не цікавить.

«Мені тут добре, приятелю. Повертайся і насолоджуйся... Йоганнесом. Тобі буде краще без мене». Ненавиджу, як це звучить. Треба було просто піти, сказавши, що мені й так добре. Тепер він дивиться на мене, як кіт на вершки. Він не знає, кажу я собі. Він не знає. Це просто підгодовує його і без того величезне кляте его.

«Ох. Охxxx.» Тепер він посміхається, його величезне криваве его роздулося ще більше. «Зелений не твій колір, красунчику.»

Я показую, що дивлюся вниз на свою темно-синю сорочку і розгублено хмурюся. «Ти що, дальтонік?»

«Вставай, о зеленоокий монстре, і приєднуйся...»

«Та пішов ти.»

«Ха! Я так і знав!»

Боже, ненавиджу його самовдоволенний вигляд.

«Я знав, що тобі сподобалося шоу. Дякую, що підтвердив хоча б це.»

«Вітаю, Шерлоку. Я бісексуал. Попередь ЗМІ. Що ти хочеш, медаль?»

Чому мене так турбує, що він знає? Це ж не секрет. Просто я ніколи офіційно не оголошував про це публічно. Але якщо хтось запитує, я не намагаюся це приховувати.

Мене бісить те, як він при цьому посміхається, ніби він думає, що я його роздивляюся. А я цього не робив - окрім цієї миті, звісно.

«Ого, перегони цього року дуже дивні».

Я не питаю, що це означає. Очевидно, я розумію себе, його та Йоганнеса, але я не знав ні про кого іншого. Навіть не здогадувався. Існував один вірний спосіб, яким він міг би знати, хто ще не був на правильному шляху, але я не міг змусити себе думати про це. Принаймні, не надто сильно. Я впевнений, що сьогодні вночі, коли я не зможу заснути, я, напевно, знову і знову прокручуватиму в голові думку про те, що Харпер спить з іншими водіями.

«Невже це когось хвилює?»

Жодна з команд не виглядає особливо гомофобною. Якщо вони і є, то тримають це у себе в гаражі.

«У мене один з найкращих гей-радарів, і навіть я не знав, що ти бі. Ти не усвідомлюєш, що видаєш себе за гетеросексуала, чи робиш це навмисно? Кожен третій коментар на сторінці в Instagram, коли вони публікують щось про мене чи Йоганнеса, стосується нашої сексуальної орієнтації».

Я не знав, звідки я це знаю. Я також не хотів з'ясувати це, у мене не було бажання читати грубі слова, якими, я впевнений, можуть розкидатися якісь гівняні фанати.

«Ну, може, це тому, що мене не фотографують, коли я виходжу з клубу з очевидними дівчатами, або коли я виставляю свій член на вулиці», - кажу я.

Я знаю, що це лише половина історії, але Харпер справді не може стриматися.

«То це я винен? Я заслуговую на те, щоб мене тролили неосвічені виродки? Я заслуговую на смертельні погрози через те, що не займаюся йогою на самоті у своїй кімнаті о третій годині ночі?»

«Це не те, що я кажу. Я...»

«А про що ж ти? Тому що зараз ти лише псуєш атмосферу. Я запросив тебе розслабитися і насолоджуватися, а не сидіти тут, осуджуючи, як якась засохла стара слива».

«Так, правильно, звинувачуй мене. Це завжди моя вина, чи не так? Коли ти навчишся брати на себе відповідальність за власні дії? Дехто з нас серйозно ставиться до своєї кар'єри». Я так розхвилювалася, що не можу зупинитися. «Я знав, що прийти сюди було помилкою. Не знаю, про що вони думали, коли брали тебе в команду. Ти ніщо в порівнянні з Елайджею. Ти клята дитина».

Я бачу вплив моїх слів на його обличчя і миттєво шкодую про те, що сказав, але вже занадто пізно. Дуже, дуже пізно.

«Як скажеш, дідусю. Не дивно, що всі тільки й говорять про те, коли ти вийдеш у відставку. Принаймні твій батько пішов з життя з розмахом. Я наступав у калюжі з більшою індивідуальністю, ніж ти».

Я знаю, що, напевно, заслуговую на це, але він має властивість пробирати до кісток, граючи на моїй невпевненості. На секунду я втрачаю дар мови.

Все, що я хочу зараз - це забратися звідси.

«Що ж, це було весело», - саркастично кажу я, підводячись. «Насолоджуйся рештою вечора».

Наше тимчасове перемир'я закінчилося, я розвертаюся і йду геть.

Я точно чую, як він бурмоче собі під ніс щось схоже на «нудний виродок», але не зупиняюся. З мене досить цього лайна. І з мене досить, досить цього довбаного Харпера Джеймса.

Я подумую про те, щоб викликати Uber, який відвезе мене назад до готелю, але вирішую піти пішки. У Мельбурні все ще тиха ніч, і мені потрібно вийти з того настрою, в якому я перебуваю.

Відтоді, як Харпер зайняв місце Елайджі, від нього одні неприємності. Я намагався, справді намагався, але є в ньому щось таке, що мене просто дратує. Всі думки про користь свіжої крові та дух суперництва вивітрилися, і я відчуваю себе... порожнім. Самотнім. І просто дуже, дуже втомленим.

Я боюся знову посваритися з ним, і знаю, що він не зробить жодної спроби приховати своє презирство перед Андерсом, ЗМІ чи будь-ким, хто буде його слухати. Це мав бути блискучий сезон - навіть мій найкращий на сьогоднішній день - а тепер він перетворюється на постійне поле бою без переможців.

Я кажу собі, що мені байдуже, що думає Харпер. Мені все одно, бо я не можу собі цього дозволити. Я не душа компанії. І ніколи не був. Це не має нічого спільного зі старістю в спорті, незважаючи на те, що Харпер може сказати з цього приводу. Якщо ви подивитеся на середній вік гонщиків зараз, то я лише трохи за межею. Є хлопці на п'ять, шість і сім років старші за мене, які все ще змагаються в гонках вищого рівня. Я починав молодим, ось і все. Алонсо вже за сорок. Я міг би мати ще десять років попереду, якби захотів. Якби не було так багато молоді, яка піднімається з нижчих щаблів, я був би зараз десь на середньому рівні. Просто нинішня когорта виштовхує мене у вищу вікову категорію.

Але це не має нічого спільного з тим, чому я не вписуюся в компанію Харпера і Йоганнеса. Я ніколи не був на цій сцені, навіть коли був підлітком або коли мені було трохи за двадцять. Я ніколи не розумів, у чому тут захоплення. Я хотів брати участь у перегонах і перемагати. Це все, чого я коли-небудь хотів. Брати участь у перегонах, перемагати, а потім лягати спати. Хіба я багато прошу?

Напевно.

Однозначно, за словами Харпера. Можливо, це те, що йому потрібно для того, щоб бути на висоті, але це точно не те, що потрібно мені. Може...

Ні. Звичайно, ні.

Мені спала на думку думка. Я недооцінив Харпера? Чи це все частина ретельно продуманого плану, щоб вивести мене з гри? Чи він насправді... стратегічно мислить? Чи він насправді якийсь дзен, шаховий гросмейстер, який насправді на десять кроків попереду мене?

Тепер ти дійсно втрачаєш контроль, Волкер.

Він просто перезбуджений новачок, який не відрізняє свою дупу від ліктя.

Не думай про його дупу.

Я відчуваю, як мене затягує у вир надмірних роздумів. Ніщо з цього мені не допомагає.

Я роблю кілька глибоких вдихів і намагаюся контролювати свої думки. Дивлюся на годинник. Ще є час зателефонувати Елізі, і ніщо не працює краще, щоб заземлити мене і нагадати про мої цілі та пріоритети, ніж моя сестра та її діти. Трофей для Кессі. Захистити свій титул на треку. Щоб моя сім'я пишалася мною.

До біса Харпера Джеймса.

Розділ 10

Кіан

На нас дивляться щонайменше шість пар очей, коли ми сидимо поруч у літаку.

Щелепа Анни практично лежить на підлозі, коли вона піднімає очі від того, що несамовито друкує на своєму ноутбучі. Її здивування швидко перетворюється на радість, і вона сяє усмішкою, яка піднімає все її обличчя догори. Я ніколи не бачив її такою щасливою за всі роки, що я її знаю. Вона підморгує мені і ледь помітно піднімає вгору великий палець.

Ух.

Ніхто не повинен знати про нашу з Харпером суперечку в барі після фінішу на подіумі в Мельбурні. З тих пір ми відсвяткували ще один Гран-прі в Азербайджані. Найяскравішим моментом було те, що я не лише кваліфікувався першим, але й знову фінішував на вершині подіуму. Це вже три з чотирьох перемог в цьому сезоні. Ще один доказ того, що мій підхід працює.

Харпер фінішував четвертим і в кваліфікації, і в гонці, що насправді неймовірно вражає для новачка в його першому сезоні. Можливо, я неохоче визнаю, що його підхід працює на нього.

Після ночі з Харпером і Йоганнесом я заспокоївся. Трохи. Принаймні, я вже не такий злий. Правда в тому, що я не можу заперечувати, що щось змінилося в тому, як я дивлюся на Харпера. Це не те, у чому я коли-небудь відкрито зізнаюся або, боронь Боже, буду діяти, але в моїй голові постійно мерехтять думки про нього. Можливо, я сексуально розчарований - я не можу згадати, коли востаннє займався сексом. Але скільки б я не медитував, скільки б не приймав холодного душу, я не можу позбутися образу його сорочки, що задирається догори, пісочної шкіри його живота з білявим пушком. Або його кучеряве волосся на вологому лобі, коли він корчився проти Йоганнеса на танцмайданчику. Це підживлювало багато гарячих сеансів дочки. Холодні бризки, немов тисяча крихітних голок, що пронизували мою шкіру, лише розпалювали мене, коли я брав себе в руки і фантазував про те, як провчити новачка, засунувши свій член йому в рот. Навіть зараз, сидячи поруч з ним, відчуваючи його запах у ніздрях, я

змушений закликати всі медитативні мантри з мого арсеналу, щоб зберегти нейтральний вираз обличчя і самовладання.

Він пішов з кількома іншими гонщиками, включаючи Йоганнеса, після того, як ми всі фінішували в першій п'ятірці в Азербайджані, і я навіть витягнув свою жалюгідну дупу на святкову вечерю. Я сприйняв це як компроміс, але цього разу на моїх умовах. Я підтримав розмову з іншими водіями та технічними працівниками, і навіть не дивився на годинник. Я насолоджувався крижаною склянкою газованої води, і ніхто не очікував, що я встану і потрушу дупою. А ще краще, що мені не довелося дивитися, як трясє дупою Гарпер.

«Чому вони дивляться на нас так, ніби у нас обох по дві голови?» - шепоче він мені, коли двері літака зачиняються, а сходишки від'їжджають на асфальт. Решта співробітників Хендерсом й справді все ще дивляться на нас, як на тварин у зоопарку. Вони явно очікують якогось шоу, але я не збираюся ризикувати всім, заради чого працював усе своє життя. На публіці ми з Харпером - саме те, чого від нас вимагав Андерс: команда.

Наодинці... ну, це вже інша справа.

«Можливо, це пов'язано з тим, що ми дихаємо одним повітрям і не боремося за те, кому дістанеться більша порція».

Він відповідає легким сміхом, і всі повільно повертаються до того, що робили раніше.

У нас, очевидно, однакова думка про те, як зробити Андерса щасливим. Ми цього не планували. Я зайняв своє звичне, улюблене місце біля вікна з видом на крило - і він недбало примостився поруч зі мною, ніби це була найприродніша річ у світі.

Отже, він здатен поводитися по-дорослому, коли захоче.

Не будь козлом, Волкере, - кажу я собі, вдягаючи навушники з шумопоглинаючим ефектом і налаштовуючись на політ до Маямі, - не будь козлом. Я пропоную йому жуйку, щоб загладити свою провину, і він бере її.

Все буде добре, кажу я собі. У нас все буде добре.

І саме тоді все йде шкереберть.

Серед ночі мене будить телефон.

Я кліпаю, коли світ постає перед очима. Зараз 4:18 ранку, а на екрані блимає ім'я Харпера.

Усередині мене з'являється новий рівень розчарування, тому що цей дзвінок перекреслює всю ту хорошу роботу, яку ми робили. Я майже не відповідаю, але на шостому гудку натискаю зелену кнопку, і в моєму вусі лунає дряпаюча, бляшана музика.

Я не чекаю, поки він заговорить.

«Це дуже егоїстично, Джеймсе! Я не знаю, чому ти вважаєш, що це нормально. Ти ж знаєш, як важливо висипатися перед перегонами. У мене є розпорядок. У мене є система. Мені треба бути в тонусі. Ти все це знаєш, але все одно будиш мене посеред ночі за два дні до змагань!»

«Кіане?»

У нього благальний голос. Загублений.

«Харпер? Що з тобою? Що сталося?»

Мій розум мчить, коли я уявляю всілякі жахливі сценарії. Жахливий нещасний випадок, травма, що покладе край кар'єрі, насильство з використанням зброї.

«Харпер? Що, в біса, відбувається?»

«Кіане... приїжджай... можеш... приїхати і забрати мене?» Його слова невиразні, і він ледве може вимовити їх у правильному порядку. «Не можу пригадати ім'я... готелю.»

І тут мене осяяло. Він п'яний. Харпер Джеймс сліпо напився.

Ну ось, знову.

Момент, коли я почав втрачати пильність з ним! Той самий довбаний момент!

І все ж, я спускаю ноги з ліжка і натягую на себе пару вільних спортивних штанів. Викликаю Uber, і за шість хвилин, які, за його словами, знадобляться, щоб доїхати сюди, хапаю футболку, толстовку, телефон і картку з ключами. Засовую ноги в туфлі, кліпаю на яскраве світло, хитаючись, іду до ліфта і натискаю на кнопку.

Так, я збираюся забрати його, але не помиліться: я до біса розлючений.

«Сідай», - грубо кажу я, заштовхуючи свого товариша по команді на заднє сидіння Uber.

Я знайшов його напівзруйнованим на тротуарі біля клубу, куди його поклав вишибала і невиразно стежив за ним. Я киваю йому і відчайдушно сподіваюся, що він або не впізнає нас, або йому байдуже.

Трясця.

Я сідаю поруч із Харпером і прошу водія відвезти нас до готелю. Харперу пощастило, що ми тут не самі, інакше я б просто збожеволів. Ми не можемо собі дозволити, щоб щось із цього просочилося в пресу.

«Ххххх... він покинув мене», - бурмоче Харпер, коли його голова вдаряється об моє плече. «Всі мене покидають. Але не він. Сьогодні вночі... він... він покинув мене».

Слова сумні, і на мить я хвилююся, що він ось-ось почне плакати, але він просто п'яний. Ось що трапляється, коли ти п'яний, як чіп. Коли ти покладаєшся на те, що алкоголь підніме тебе або опустить, або змусить забутись. Він починає поглинати тебе. Він затуманює твій мозок. Перетворює тебе на когось іншого.

Я мав би знати.

Я не знаю, що йому сказати, але це вже не має значення, бо його дихання вирівнюється, і м'яке хропіння заповнює заднє сидіння таксі, коли ми прослизаємо вулицями Маямі. Зараз 5 ранку, але на вулицях напрочуд жвавий рух.

До готелю сорок хвилин їзди, і він спить майже кожную секунду. Хоча я вдячний за тишу, всередині я абсолютно роздратований.

Тепер мені зрозуміло, чому він боготворить Тайлера Хіта. Мого батька. Великий Тайлер Хіт. О так, він був справді великим.

Великий п'яниця.

Фантастичний шахрай.

І ще кращий брехун.

На вечірках з автоперегонів він був сильнішим, ніж на трасі. Аж поки все це не наздогнало його, і тоді вже не мало значення, наскільки він був чудовим за кермом. Ніщо з цього не мало значення.

До біса його. І до біса Харпера Джеймса.

І все ж, я ловлю себе на думці, хто його покинув? Я навіть не знаю, з ким він був сьогодні ввечері. Я не витрачаю багато часу на прокрутку соціальних мереж, особливо під час сезону. Я вважаю, що це руйнує мою концентрацію і з'їдає мою здатність зосереджуватися. Одна частка секунди рішення на трасі може коштувати мені титулу. Або навіть життя.

Витягнувши телефон з кишені спортивного костюма, я відкриваю сторінки Йоганнеса в Інстаграмі - здається, це непогане місце, щоб почати. І ось він тут. Чоловік, чиє тіло переслідує мене під час прийняття душу, затиснутий між Йоганнесом і напівпрофілем хлопця, який виглядає знайомим. Довге хвилясте каштанове волосся, яке, якби я не був таким втомленим, то, мабуть, згадав би, кому воно належить. Є серія фотографій, на яких позначено Харпера. Вони втрюх розслабляються в барі, зняті в різних позах протягом вечора, поступово стаючи все більш п'яними і дикими.

На останньому фото Йоганнес обіймає чоловіка з шоколадними кучерями. З того, як вони дивляться одне на одного, зрозуміло, що вони збираються поцілуватися, а за кілька футів збоку, з обличчям, наполовину закритим тінню, стоїть Харпер. Вираз його очей спочатку важко прочитати, але не тоді, коли ви знаєте його так, як я зараз. Я сумніваюся, що Йоганнес знав, що Харпер був на фото, коли завантажував його, але я збільшую масштаб, щоб роздивитися ближче. Там точно є біль, але те, що вражає мене в глибині шлунку, - це відчай.

Я прокручую вперед і бачу чотиригодинну прогалину в порожнечі, перш ніж з'являється розмите зображення. Здається, на ньому зображений прес на тлі зім'ятого білого простирадла, художньо підсвіченого збоку, а на грудях розкинулася голова кучерів, які легко впізнати як такі, що належать красунчику з бару. Ніякого тексту немає, лише маленьке червоне серце в нижньому кутку.

Не треба бути генієм, щоб прочитати між рядків: Йоганнес переспав з гарячим хлопцем з бару, а Харпер втопив свій смуток. Я ніколи не зрозумію, навіщо Йоганнес розмістив це в своїх історіях, і підозрюю, що рано вранці його розбудить піар-команда і попросить видалити це, але шкоди Харперу вже завдано.

Це те, що мав на увазі Харпер? Чи відчував він, що Йоганнес покинув його цієї ночі заради того, ким би не був цей чоловік? Розглядаючи обличчя Харпера, я намагаюся зрозуміти, чи закарбувався на ньому біль?

Чи це те, про що йшлося весь цей час? Чи закоханий Харпер у Йоганнеса? Мені майже шкода його, бо таке нерозділене кохання - це, мабуть, жахливо. Бачити, як людина, яку ти кохаєш, йде додому з кимось іншим - це, мабуть, нестерпно.

Це має сенс, коли я озираюся на останні кілька тижнів. Харпер рухався так вільно, коли танцював з Йоганнесом. Його очі світилися від кожного дотику, і здавалося, що вони так добре підходять одне одному.

Я зітхаю і відкидаюся на спинку сидіння. Поруч зі мною Харпер то ворухиться, то знову заспокоюється, міцно притискаючись щокою до моєї шиї.

Хотів би я не відчувати до нього стільки симпатії. Було б легше ненавидіти його, але я цього не роблю.

Сонце починає сходити, коли я веду його коридором до його кімнати, його рука обхоплює мою шию, а моя фактично тримає його за спину. Це буде виглядати дуже погано, якщо нас зараз хтось побачить.

Він починає приходити до тями, яскраве світло готелю явно впливає на нього, але це заважає йому координувати свої дії, оскільки він відштовхується від кожного мого дотику.

«Де твоя картка-ключ?» - запитую я, не бажаючи ризикувати, обшукуючи його кишені. Не тоді, коли він одягнений у найвужчі джинси, які я коли-небудь бачив на таких подертих від часу стегнах.

Він знизує плечима, що було б комічно, якби я не був роздратований, і я притуляю його до стіни, поки вирішую, що робити.

Нічого не можу вдіяти. Я мушу обшукати його, але мої пошуки виявляються розчаровує порожніми. Йому вдалося втримати гаманець і телефон - підозрюю, це заслуга вишибали, - але немає жодних ознак його ключ-картки.

Геніально. Просто блискуче.

«Ти мудак», - кажу я. «Я не можу попросити на рецепції іншу картку, не попередивши їх про твій поточний стан. У будь-якому випадку, я не можу залишити тебе тут самого, і я не потягну тебе туди назад. Ааа! Чому ти такий ідіот?»

Два дні до відбіркового туру. Два дні, і він вирішує бути таким безвідповідальним. Не зважаючи на те, як його власний виступ вплине на команду - тепер це впливає і на мене.

«Тоді твоє ліжко», - нахабно пропонує він, і на секунду на його обличчі промайнула найзліша посмішка, яку я коли-небудь бачив. Це сталося так швидко, що якби я не дивився прямо на нього, то не помітив би цього. Мені майже хочеться залишити його в коридорі, щоб він сам все зрозумів.

Але ось я тут, надійний, як ніколи, веду його, як собаку на повідку, до своєї кімнати. Так не повинно бути. Я не хочу спати на підлозі, але ми не можемо знову спати в одному ліжку. Просто не можемо. Хоча зараз майже б ранку, через різницю у часі і все таке, я все ще відчайдушно потребую ще кілька годин сну, але, схоже, у мене немає вибору.

З губ Харпера виривається важкий стогін, коли я кидаю його на ліжко. Його повіки розплющуються, і я дивуюся яскравим очам, які зустрічаються з моїми, ніби його тверезий, раціональний розум нарешті прокинувся. Якщо він взагалі у нього є.

«Мммм. Чому твоє ліжко зручніше за моє?» Він хапає одну з подушок і збиває її, щоб створити маленьке гніздечко для голови. «Як хмаринка. Така м'яка. А моє занадто... пружне».

Я не хочу знати, як він це перевіряв, мій мозок зараз не потребує жодних зображень Харпера, що підстрибує навколо. Голий. З якимось іншим хлопцем.

«Хочеш чогось?» - запитую я.

«Може, склянку води?» Звичайно він хитає головою.

Я дістаю з шафи запасну ковдру та подушку і починаю стелити собі імпровізоване ліжко на підлозі. І моя спина, і мої стегна будуть ненавидіти Харпера за це, але мені здається, що це розумний вибір порівняно з тим впливом, який сон поруч з ним матиме на мою психіку.

Я обертаюся, а він розстібнув джинси і відчайдушно намагається їх скинути. Звісно, вони застрягли на півдорозі до стегон, і він залишився в одних боксерах і розстібнутій сорочці. Проблеми з координацією рухів, які він зараз має, були б смішними, якби видовище його роздягання не випалювало мені сітківку.

«Що робиш?» - бурчить він. «Я не кусаюся...» Він дає мені найнахабніший маленький бічний погляд. «Хіба що ти мене попросиш».

Хитаючи головою, я намагаюся приховати свою справжню реакцію за несхвальним поглядом. З іншого боку, він, здається, не зачеплений і продовжує безуспішно бити ногою по жорсткій джинсовій тканині. Я міг би залишити його так, зв'язаного власною некомпетентністю, але не впевнений, що думка про його фізичну покірність у такий спосіб сприятиме моєму душевному спокою.

«Тобі потрібна допомога, приятелю?» - запитую я.

Він схвально мугикає, і за мить мої руки знову опиняються на ньому. Як це я вже вдруге роздягаю Харпера Джеймса?

«Припини штовхатися - ти робиш тільки гірше!» - кажу я, роздратований його марними спробами допомогти.

«Йоганнес каже, що вони роблять мою дупу непервершеною!»

Навіть я не можу цього заперечити.

«І як воно на тебе вплинуло?»

«Не дуже. Добре. К-Кіан.» Він вимовляє свою відповідь з великим зусиллям, а потім піднімає на мене очі. Він перестає сіпатися і каже: «Якщочесно, - це виходить одним словом, - то я не один, так? Ти тут».

Його рука стискає мій зап'ясток, не даючи мені піти.

«Ти ж не залишив мені вибору, так? Коли ти подзвонив мені, п'яний і самотній, викинутий з клубу невідомо за що. Я ж не міг просто покинути тебе, правда ж?»

«Всі інші це зробили», - каже він з гірким, самопринижуючим сміхом.

Стає дедалі важче ігнорувати його уїдливі коментарі. Це нагадує мені, що насправді я його зовсім не знаю. Я знаю, що він тусовщик, який нічого не сприймає серйозно і знає, як натиснути на всі мої кнопки, але це все. Я нічого не знаю про його сім'ю, його цілі або його життя за межами траси. Ми товариші по команді, і в той же час якісь чужі люди.

Я зітхаю. Коли це я почав жаліти мудака, який останні пару місяців перетворює моє життя на суцільне нещастя? Гаразд, не на суцільне нещастя, але важче, ніж мало бути.

Він все ще чіпляється за мій зап'ясток, наче за рятівну соломинку. Він підтягується в сидяче положення, поки ми не опиняємося так близько, що я відчуваю його дихання на своєму обличчі. Я очікував, що від нього буде

тхнути пивом і розчаруванням, але натомість відчуваю солодкий, фруктовий аромат, наче він всю ніч пив коктейлі.

«Іноді мені здається, що ти один з найбільш нудних людей, яких я знаю». Він посміхається, раптом здатний чітко сформулювати свої слова, наче п'яний туман на мить розвіявся, і він може передати ці слова безмежної мудрості. «Але іноді ти дивишся на мене так... первісно, розумієш? І це змушує мене замислитися...»

«Ні, я не знаю. Що ти маєш на увазі?» Мій тон захисний, і я сподіваюся, що він дуже розлючений, щоб не помітити цього. Натомість він раптово стискає мій зап'ясток.

Не дивно, що він так добре керує автомобілем, тримаючи мене в такій руці.

«Ага! Бачиш...! Твої очі загорілися. Б'юся об заклад, ти любиш пару наручників, крутий хлопча».

«Заткнися, Джеймсе.» Я намагаюся вирватися, але навіть коли він послаблює хватку, щось все ще тримає мене на місці.

Він не знає. Він не може. Ніхто не знає.

Я зустрічався і з чоловіками, і з жінками, але романтичний зв'язок у мене був лише з однією людиною, яка виявилася жінкою, і я не залишив по собі шлейфу з красунь, старлеток і манекенниць, які б продавали таблоїдам історії про те, який я в ліжку. Тож ніхто не знає. Окрім...

Очевидно, що Харпер трохи більш спостережливий.

«Розкажи це своєму маленькому другові, містеру Напів-Чуб». Він витріщається на мою промежину.

Він має рацію. У сірих джогтерах, які я вдягнув, не сховаєш нічого, особливо коли я не вдягнув трусів о 4 ранку в тумані, щоб спіймати свій Uber.

«Може, ти просто перевернешся і почнеш відсипатися від неминучого похмілля? У тебе є важливіші речі, про які варто турбуватися, ніж те, твердий я чи ні».

«Я тебе ледь торкаюся».

Цього разу я як слід струшую його, і він відпускає мене без бою. Але його рука рухається до мого стегна, його пальці ковзають по м'якій бавовні моїх джоггерів, і я не хочу, щоб він зупинявся.

«Ти такий... чуйний».

Його пальці танцюють все вище і вище по моєму стегну, поки подушечки не торкаються моєї ерекції. Зараз я повністю твердий. Це не можна заперечувати. Але я не один. Його член наметується в боксерах, і я не можу втриматися, щоб не облизати губи.

У минулому я бачив заголовки клікбейтів про хлопців, які розповідали про «найкращу ніч у своєму житті з Харпером Джеймсом». Здебільшого я думав, що це просто мисливці за славою, які сподіваються на свої п'ять хвилин слави або намагаються змусити Харпера повернутися вдруге. Навіть я знаю, що він працює не так. З Харпером Джеймсом у вас є лише один шанс, і це все.

Це моє?

Я замислююся над цим питанням ще до того, як встигаю зрозуміти, чи хочу я, щоб це було моє.

Я майже хитаю головою від власних думок.

Ні в якому разі. Я нізащо не хочу бути зарубкою на його дуже великому стовпчику ліжка. До того ж він надто п'яний, щоб на щось погоджуватися.

Але зараз він гладить мене по спітнілому тілу, і я не хочу, щоб він зупинявся.

«Що ти робиш?» - запитую я, слова вириваються з грудей.

«Все, що ти захочеш, солоденький». Термін «ласка» звучить брудно в його устах.

Що взагалі означає «все»? Мінет? Ручний мінет? Він хоче, щоб я його трахнув? Він знизу чи зверху? Або і те, і інше, як я?

Я був з чоловіками раніше, але недовго. Я знаю, що роблю, просто ніколи не очікував, що буду обмірковувати це з Харпером Джеймсом.

Але я хочу цього. Кожен легкий дотик пальців зводить мене з розуму. Стукіт мого власного серця дзвенить у вухах, і я знаю, що починаю задихатися. Це майже перенасичення відчуттями. Занадто багато. Занадто багато його.

«Чого ти хочеш, Кіане Волкер?» Він вимовляє моє повне ім'я, ніби я маю тут якусь владу. Але це не так. Мене переповнює інстинкт підкоритися йому і просто дозволити йому робити все, що він хоче. Я впевнений, що в цей момент мені було б приємно зробити що завгодно.

Його інша рука піднімається, щоб обхопити моє обличчя збоку, нахилиючи мою голову так, що я змушений дивитися йому в очі. Півгодини тому вони були каламутними, і він був майже не в собі, наче алкоголь притупив їхній блиск. Тепер вони найчистішої блакиті, яку я коли-небудь бачив. Кришталеві, як колір моря. Здається, він повністю повернув собі контроль. Той п'яний хлопець, засмучений тим, що його покинув друг, пішов, а самовпевнений, чванливий Харпер Джеймс, новачок і виблядок соціальних мереж, повернувся.

Я не можу говорити. Що я взагалі можу сказати? Замість цього я нахилиюся до його дотику так, що ми опиняємося на ліжку коліном до коліна. Якби він не хотів цього - чорт забирай, якби я не хотів - то зараз був би час відступити. Ніяких неможливих меж не було б перейдено. Ми могли б списати це на п'яну помилку з його боку і недосипання з мого.

Але ні. Ми обоє нахилиємося ближче, і в якусь мить наші губи торкаються один одного. Спочатку злегка, з острахом, так, ніби до цього було більше, ніж фліртна п'ятихвилинна розмова. Можливо, так і було. Можливо, це було кілька тижнів. А може, й більше.

Це було в глибині моєї свідомості щоразу, коли я бачив його оголену шкіру, його грайливу посмішку, його прекрасні блакитні очі. Вразливість під маскою.

Його насмішкуватість, яка ніколи не переставала мене дратувати. Так, він був на моєму радарі більше п'яти хвилин.

Не те, щоб я коли-небудь очікував цього.

Швидким рухом я притискаю його до ліжка, і ми обоє тулимося одне до одного, одягнені ерекції стикаються, коли ми боремося за домінування в поцілунку. Це дико. Захоплююче. Нічого подібного я не відчував раніше.

Я збуджений більше, ніж будь-коли за останні роки, ніби я можу кінчити від одного лише цього рівня контакту. Рука Харпера зміїться навколо моєї талії, і він смикає мої штани, оголюючи сідниці. Я кручу стегнами, щоб джоггери повністю злізли, і моєму члену було чим дихати.

Він перериває поцілунок лише для того, щоб стягнути з себе сорочку і кинути її на підлогу. Мені вдається струсити штани зі своїх щиколоток, намагаючись утримати губи в контакті з будь-якою частиною його шкіри, до якої я можу отримати доступ.

Це шалено. Я наче дикий звір, який шукає наступну здобич. Мої зуби впиваються в шкіру його щелепи, шиї, ключиці і спускаються до соска. Загубившись у смаку його солоної шкіри, я відчуваю, що втрачаю розум. Це чиста досконалість, коли я обводжу язиком маленькі рожеві вузлики, а рука Харпера нарешті торкається моєї ерекції. Це водночас і полегшення, і мука.

Він стискає мій член своєю рукою, і я стогну в його роті. Боже, це неймовірно. Цього забагато і замало водночас, і я відчуваю, як всередині мене починає здійснюватися велика хвиля.

«Кіане...» - стогне він, і його хрипкий голос, що вимовляє моє ім'я, застає мене зненацька.

Це наче відро крижаної води, яке виливають на мене, і я не можу рухатися, коли зустрічаюся з його поглядом. У запитальному погляді, який я бачу, є занепокоєння, але також і розгубленість.

«Дідько.»

Я різко видихаю, впираючись лобом у його лоб. Хвиля відступає, як величезний приплив, коли я нарешті приходжу до тями.

А потім я відштовхую Харпера, і він відпускає мій член, щоб підняти обидві руки в якійсь жахливій пародії на людину, яку заарештовує поліція. У його очах - біль, але також, як я болісно усвідомлюю, покірність. Звідкись я знаю, що це не перший раз, коли йому так відмовляють, і мені хочеться втішити його, заспокоїти, сказати, що справа не в тобі, а в мені, але я не можу.

«Ми не можемо цього зробити. Трясця! Це було так безглуздо».

Я так швидко натягую спортивний костюм, що тканина обпікає мою розпалену шкіру. Я спотикаюся, коли намагаюся влізти ногами в штани, імпульс мого виходу врівноважує моє бажання вийти з кімнати.

Лише опинившись у коридорі, я згадую, що це моя кімната, а Харпер не має картки-ключа від своєї, і цю ситуацію тепер буде ще незручніше залагоджувати.

Бляха. Бляха. Бляха.

Тож, з голими грудьми і збентежений, я принижено стою на рецепції, прикидаючись Харпером і кажучи, що загубив свій ключ, потім піднімаюся ліфтом на наш поверх, де прослизаю в його кімнату і лягаю на ліжку, відчайдушно вдаючи, що нічого з цього не сталося.

Тому що, очевидно, єдине, що мені сьогодні добре вдається, - це уникати.

Розділ 11

Кіан

Через півтора дня я все ще розпадаюся на частини. Я не можу думати, не можу спати, не можу зосередитися.

А Харпер, чорт забирай, Джеймс сяє якимось дивним сяйвом. Я б назвав це посторгазмом, але ніхто з нас не кінчив.

Я безперечно заздрю тому, що він так швидко оговтався після нашого перерваного трах-фесту. Мені також... боляче? Прикро? Я не можу чітко сформулювати, що я відчуваю з приводу того, що його, здається, абсолютно не зачепило те, що сталося між нами. Тим більше, що весь мій світ ніби занурився в хаос, який не обіцяє нічого хорошого для мого майбутнього заїзду. Кожного разу, коли він дивиться на мене, у мене мурашки по шкірі, і я мушу відводити погляд - нерви зовсім не витримують. Я не можу заснути, бо щоразу, коли заплющую очі, бачу його руку на своєму члені, відчуваю тиск його міцної хватки, чутливу тягу, коли він смикає, стискає мої яйця... Я намагаюся не забути зробити навіть найелементарніші речі, коли готуюся залізти в кабінку пілота.

Нерозумно, що я не взяв з собою на трек навушники, адже коли я прокинувся сьогодні вранці, з каламутними очима від неспокійного розгойдування, я мав би уявляти собі трасу тут, у Маямі, і думати про те, що мені потрібно сьогодні. Але все, про що я міг думати - це про Харпера.

Чи думає він про мене?

Мабуть, ні, - суворо кажу я собі. Він робить це постійно. Він звик до цього, звик до припливу адреналіну, відчуття невагомості падіння і смачного передчуття.

Я звучу, як клятий підліток, який закохався, чорт забирай!

Я кажу собі, що це лише здається значущим, бо востаннє я займався сексом десь вісім місяців тому. Це було швидко, як почухати свербіж, і саме те, що ми обоє шукали - щось, щоб зняти напругу.

У мене не було серйозних стосунків майже чотири роки. Ми з Крістін були разом вісімнадцять місяців. Вона розірвала стосунки незадовго до того, як я поїхав на передсезонні тренування, тому що я недостатньо часу проводив удома, а вона не могла витримати ще один сезон, перш ніж те

невелике, що я мав дати, знову стане її власністю. Вона стверджувала, що я не був «присутнім», навіть коли я був поруч. І я не звинувачую її - те, як я навчився зосереджуватися, завжди було моєю суперсилою. Це одна з причин, чому у мене такий суворий і дисциплінований розпорядок дня. Саме тому я не п'ю і не ходжу на вечірки. Коли я сідаю за кермо, я повинен знати, що я на сто відсотків відданий перемозі. Нічого не повинно відволікати.

У той час все ускладнювалося тим, що під час перерви між сезонами мамі поставили діагноз «хвороба Паркінсона», а моя сестра страждала від хронічної ранкової нудоти. Я відчував себе пригніченим і занепокоєним, а для Крістін не залишилося нічого в баку після догляду за мамою і сестрою.

Ми розлучилися полюбовно, і я, не озираючись, розпочав передсезонну підготовку. Всі вільні розумові та емоційні сили були зайняті сімейними справами, і я міг без проблем розділитися на трасі.

Не те, що зараз.

Відчуття губ Харпера на моїх закарбувалося в моєму мозку. Я досі відчуваю їхній відбиток на кожному сантиметрі моєї шкіри - навіть там, де вони не торкалися.

З Харпером ми не розлучилися полюбовно. Він розгулює зі своєю звичною зарозумілою безтурботністю, а я - жалюгідний клубок тривоги і незручності. На людях - перед Андерсом і командою, ЗМІ, та й взагалі перед будь-ким - ми продовжуємо підтримувати те, що видається за дружнє перемир'я.

Наодинці... що ж, наодинці немає нічого такого. Я дбаю про те, щоб ми ніколи не залишалися наодинці. Роблю все можливе, щоб забути про це. Так, я знаю, дуже по-дорослому.

«З тобою все гаразд?». - запитав Коул. «Твоє серце калатає».

Звісно, у нього на екрані перед очима всі дані з різних моніторів про стан здоров'я машини і мене.

Чудово. Просто чудово.

Поки я був у своєму власному світі, у подорожі смугою пам'яті, Коул спостерігав за тим, як у мене стався невеликий серцевий напад. Світ знання того, що відчуває Харпер Джеймс піді мною, дуже заважає мені зосередитися. Це не дуже веселе місце. Нуль з десяти, не рекомендую.

Досить, Волкер! Трясця твоїй матері.

Я не знаю, що сказати Коулу. Він мої очі і вуха, коли я лізу в кабінку, тож я, мабуть, маю бути чесним про те, що в мене на думці, але я нізачо не зізнаюся у всьому цьому. Це заперечення!

«Просто намагаюся потрапити в зону. Забув навушники, і у мене починає трохи боліти голова». Я потираю скроні для більшої впевненості. Відчуваю, як стрес тягнеться до потилиці, і лоб стискається. Добре, що це лише тренування - останнє перед кваліфікацією, а не день перегонів.

«Давай я попрошу одного з бігунів дати тобі щось з електролітами, щоб ти не почав падати духом; випий це і продовжуй роботу», - каже він, сигналізуючи одному з команди, щоб той взяв щось випити з холодильника в гаражі.

Якби тільки електроліти могли вимити Харпера з мого організму.

Один з елітних тренерів, яких залучає Хендерсом, каже, що іноді єдиний вихід - це пройти крізь проблему. Ви не можете уникати проблеми вічно, так само як і не можете знайти спосіб її обійти; ви повинні прийняти правду і сміливо зустрітися з проблемою обличчям до обличчя. Дозвольте собі відчувати її, але продовжуйте йти вперед, - казав він. Якщо Харпер - моя проблема, то...

Трясця. Може, єдиний вихід - це голий матч-реванш. Може, це єдиний спосіб викинути його з голови.

Один з хлопців прибігає з моїм улюбленим спортивним напоєм - з синім кольором. Я дякую йому, але його вже відкликають, щоб зайнятися чимось іншим.

«Це лише тренування,» - заспокоює мене Коул. «Подивись, що там відбувається, а завтра покажеш свою найкращу гру. Пройди кілька кіл, щоб позбутися того, що тебе роз'їдає».

І тепер я бачу, як Харпер з'їдає мене. Дякую, Коул, ти дуже допоміг.

Я одразу відчуваю провину, бо як він міг знати?

«Так, дякую, друже. Думаю, я, мабуть, просто трохи зневоднений.»

Для ходячої пастки для спраги, якою є Харпер Джеймс.

Коул якось дивно дивиться на мене, коли я продовжую пити спортивний напій. Він вказує на щось на моніторі, де відтворюється ранковий відеозапис. Я чекаю свого повороту на трасі, але Йорріс, Йоганнес і два шведи на

McLaren вже проїхали свої кола. Я вважаю, що вони мої найбільші конкуренти в цьому сезоні.

Напевно, я повинен включити в цей порядок і Харпера, оскільки він більше перебуває в першій п'ятірці, ніж не перебуває. Мені неприємно це визнавати, але у нього справи йдуть краще, ніж у Елайджі на цьому етапі минулого сезону.

Ми з Коулом шукаємо шляхи, якими машини наших конкурентів видають їх, і вказуємо на мікропомилки, які вказують на їхні слабкі місця під час водіння. Особливо зі шведами, які є братами. Вони так добре працюють разом, що намагаються відгородитися від Р1 і Р2 - саме те, що ми з Харпером не робимо. Я постійно шукаю можливості прослизнути повз них або зберегти лідерство. Старший брат - безстрашний, з інстинктом вбивці на трасі. Це як природний дар. Молодшого брата іноді можна довести до паніки, якщо на нього сильно натиснути. Він слабший з них, і я завжди впевнений, що впораюся з ним.

Це цікава динаміка, коли брати і сестри змагаються разом. Я радий, що мені не доводиться цього робити, це точно. Еліза - найсильніша з усіх, і я завжди на неї рівнявся, але у неї інстинкт вбивці, як у лютика.

«Почуваєшся готовим до виходу?» - запитує Коул після того, як я випиваю половину пляшки з синьою рідиною.

Я киваю. Мені потрібно добре потренуватися, щоб добре підготуватися до завтрашніх відбіркових змагань. Щоб переконатися, що моя голова в грі.

Закріпивши балаклаву і одягнувши шолом, я залажу в кабінку. Мій другий дим. Голос Коула знову притискається до мого вуха; знайомий ритм його дихання заспокоює, поки я чекаю, коли мені скажуть, що я можу їхати.

Траса в Маямі, можливо, й новіша, але минулого року вона була моєю улюбленою для перегонів. Це лише три довгих прямих відрізки, які я знаю, як використати на свою користь, а потім кілька підйомів на певних поворотах, які так захоплююче пролітати.

Прапор опускається, і я можу стартувати, а головний чоловік вже балакає мені на вухо підбадьорливі слова.

«Режим натиску, режим натиску», - каже Коул, і я витискаю газ і проношуся по першій прямій. «О, і Кіане? Спробуй розважитися, добре?» Я посміхаюся і сміюся сам до себе, коли притискаю тіло до перевантаження першого повороту.

Вільні тренування - це так весело в Маямі. Сонце може палити нас, але на арені панує атмосфера, яка піднімає мене з мого фанку останніх тридцяти шести годин, коли я проїжджаю повз стадіон, де грає команда «Маямі Дельфіни». Я збільшую швидкість і відчуваю, як машина реагує, і саме тоді нарешті починається задоволення.

Я намагаюся не думати ні про що, окрім моєї ноги на газі, моїх рук на кермі та того, як лите сидіння обіймає моє тіло. Я подумки каталогізую все, що мені не подобається на трасі, і передаю інформацію Коулу, який працюватиме з технічними спеціалістами перед завтрашніми кваліфікаційними заїздами. Нарешті я знову починаю відчувати себе собою.

Я заїжджаю в гараж після п'ятнадцяти кіл і вилажу, обговорюючи з Коулом і командою, що ми можемо зробити на завтра, щоб виправити мляву третю чверть. Потім ми з Коулом дивимося на конкретні дані, і я даю йому свій загальний звіт про сьогоднішню сесію.

Ці п'ятнадцять кіл - це все, що мені було потрібно сьогодні. Іноді мені потрібно більше, але на сьогодні достатньо. Я радий, що мій графік дуже насичений. Мені потрібно зберегти цей позитивний настрій і той потік, який я знайшов на трасі. У мене є велике інтерв'ю «з траси» для ESPN, а потім у мене заняття в спортзалі з моїм особистим тренером, а потім вечір спортивного масажу і розтяжки. Чудово.

Я люблю свій розпорядок дня. Це допомагає мені залишатися в здоровому глузді - і перемагати.

А потім я заходжу на співбесіду і повністю приголомшений, коли ведучий починає ставити запитання про мого батька. Я озираюся в пошуках Анни. Це точно не входить до мого списку дозволених тем. Насправді вона в чорному списку, і це єдине, на чому Анна знає, що потрібно наголошувати, коли хтось хоче взяти в мене інтерв'ю.

«Сьогодні вранці у нас був Тайлер Хіт, ми розмовляли про те, як проходить перша частина нового сезону для вас і вашого колективу в Хендерсомі. Як ти думаєш, що він сказав про твій виступ?» - запитує Келлі Сайкс. Досі вона була однією з моїх улюблених спортивних ведучих.

Мені байдуже, що він сказав про мене. Я впевнений, що це були тільки хороші слова, тому що він любить говорити про мене, коли у мене все добре і коли це приносить йому пару фунтів. Але, чесно кажучи, його думка не має значення.

«Я планую ще один призовий фініш у цьому сезоні», - кажу я. Незважаючи на те, що на самому початку сезону мене змусили займатися медіа-тренінгами, в чому я все ще звинувачую Харпера, у мене це добре виходить. Навряд чи це вперше, коли я акуратно обходжу будь-які згадки про зв'язок між мною і моїм сумнозвісним батьком.

Я сміюся, коли вона вмикає мені уривки з попередніх кліпів. Він каже щось на кшталт: «На треку він такий самий, як і його старий», і що «я не можу не пишатися водієм, яким Кіан став за останнє десятиліття».

Цього достатньо, щоб мене знудило, але я вдаю приємну згоду і швидко знаходжу спосіб відійти від теми.

На щастя, решта інтерв'ю проходить безболісно. Ми говоримо про те, що Гран-прі Маямі з кожним роком стає таким же великим, як Суперкубок, і про те, що мені цікаво побачити і зробити, поки я в Америці.

Я впевнений, що вона не чекає від мене захоплених відгуків про пляжну йогу, але Анна завжди каже, що мені потрібно проявляти більше тепла та «емоційної автентичності». Я знаю, що це для того, щоб протидіяти моїй відмові обговорювати Тайлера Хіта і шукати спонсорів, тому я трохи розповідаю про усвідомленість і показую свій ентузіазм щодо натовпу на пляжі на світанку. Якщо Келлі і здивована, то добре це приховує.

Потім вона знову застає мене зненацька.

«Я чула, що в одному з барів гей-табору буде вечір Кіана Волкера. Ти підеш на нього?» Навіть я не чув про цей вечір, який, вочевидь, влаштовують від мого імені, але я точно не збираюся з'являтися на ньому.

«Хоча це звучить дуже круто, і це велика честь для мене, але це не зовсім моя сцена. Однак, якщо ви дасте мені або команді знати, який це буде бар, я передам їм якийсь мерч з моїм підписом». Це найменше, що я можу зробити, якщо не піду, і я не думаю, що Анна буде проти.

На цьому ми закінчуємо інтерв'ю, і асистентка Келлі дає мені візитівку з назвою бару, щоб я міг з ними зв'язатися. Я негайно повідомляю про це піар-команду Хендерсом, щоб зосередитися на завтрашніх перегонах.

Мені пощастило, що я не перетинався з Харпером до кінця дня. Фізично я добре справляюся з тим, щоб уникати його. Психологічно я відчуваю себе досить добре після сьогоднішньої денної сесії на трасі. Однак я настільки зосереджений на тому, щоб не думати про нього, що не встигаю зателефонувати Елізі, щоб побажати дітям на добраніч.

Я їм те, що в готелі називають «чашею для душі», на самоті в ліжку. Я тримаюся подалі від соціальних мереж і проходжу свою нічну передзабігову медитацію. Коли я нарешті заплющую очі, щоб заснути, в моїх думках з'являється Харпер Джеймс, ніби він ніколи й не йшов.

Таких сексуальних снів у мене не було вже давно.

Зайве казати, що на відбірковий тур я йду напівсонний. Можливо, навіть небезпечно втомлений, до такої міри, що випиваю два еспресо в гаражі, і мені доводиться бризкати в обличчя крижаною водою.

Це не найкраща моя розминка перед перегонами, але це потрібно було зробити. Перші два вибивання проходять нормально - нічого особливого, але й нічого справді жахливого. Я в Р6 на фінальному кваліфікаційному раунді, що не є тим місцем, де я хотів би бути, але могло бути й гірше.

Але в ту секунду, коли нас випускають втретє за день, я розумію, що щось дуже, дуже не так. Я тисну на педаль і продовжую їхати вперед, але машина ніби трясеться. Двигун здригається і бризкає, ніби не може знайти енергії, щоб їхати швидше.

Можливо, двигун і я - одне ціле, тому що мені до болю знайоме це відчуття. Тривожно, коли мій внутрішній неспокій відображається в неживому звірі, який зазвичай гарчить і гуркоче з ледь стримуваною силою. Сьогодні ніхто з нас не має переваги.

«Що відбувається, Кі?» - запитує Коул.

«Це ти мені скажи, друже!»

Я ще не зовсім кульгаю, але після одного напівпристойного кола всі мене обганяють, і мені хочеться просто доповзти до гаража. Вперше в кар'єрі мені хочеться здатися і поїхати додому.

Коул дзижчить мені на вухо з пропозиціями та відгукками, але нічого не працює.

«Просто не можу їхати. Здається, що машина не вмикає навіть половину газу, не кажучи вже про повний».

«Здається, двигун здох, приятелю, вибач. Він не видає тієї потужності, якої б нам хотілося. Всі тут зараз розлючені», - швидко відповідає Коул.

Грюкнувши кулаками по рульовому управлінню, я випускаю глибокий, руйнівний рев розчарування.

«Я думав, що ми вирішили це вчора!».

Я відчуваю, як спалахує мій темперамент. Зараз я справді розлючений - і лише частково це пов'язано з технічною несправністю автомобіля. Я знаю, що злюся на себе - за те, що втратив фокус, за те, що Харпер випередив мене, за те, що втратив можливість, яка могла коштувати мені трофею.

Здається, що двигун ось-ось повністю відмовить, тож у мене немає іншого вибору, окрім як сповільнитися ще більше. Я їду, накульгуючи, і намагаюся не оглушити Коула, коли виливаю своє розчарування на його барабанні перетинки. Я так і не зміг просунути в цих відбіркових змаганнях, і статистика, яку дає мені Коул, показує, що я навіть не наблизився до тих показників, на які розраховував. У день перегонів я буду дивитися на вихлопи людей, які повинні бути у мене в кишені. Мені не потрібно бачити чиїсь результати, щоб знати це.

Принаймні, я все одно буду в першій десятці. Ненавиджу покладатися на те, що в інших людей був гірший день, щоб досягти успіху. Це не те, що має бути в елітних перегонах.

«Де я розмістився?» - запитую я Коула, коли двигун здригається.

«Р9. Всі інші майже закінчили, тож ти опинишся саме там». Він каже, що мені не варто навіть намагатися фінішувати. Я повинен просто вийти і дозволити їм забрати машину і повернути її в гараж. У команди буде ціла ніч, щоб полагодити її і підготувати до завтрашнього дня. Я їм не заздрю, але не вони тут за кермом. Найкорисніше, що я можу зробити - це відпочити і повернутися з хорошою стратегією на гонку.

На щастя, це не спринтерський уїк-енд, тому я не втрачаю можливих додаткових очок. Немає лиха без добра.

«Позиція Харпера?» - запитую я, зупинившись на узбіччі траси. Чекаю на сигнал, що можна вилазити, і хочу встигнути зібратися з думками, перш ніж зіткнутися з кимось.

«Р4.»

Чорт забирай! От же ж вилупок!

Перший раз на цій трасі в Маямі, і він просто розтрощив її.

Він наче вкритий тефлоном. Нічого не прилипає!

Якби я не був так роздратований на себе і на ситуацію, я б, мабуть, знайшов його майстерність такою, що заводить.

«Шлях вільний. Можеш виходити». Дотримуючись інструкцій Коула, я проходжу останні кілька метрів до фінішу. Пройти його пішки замість того, щоб промчати повз - дивне відчуття.

Звісно, перше, що я бачу - це Харпер, яка обіймає Йоганнеса. Пара стрибає вгору-вниз, як маленькі діти на Різдво.

Невже він не розуміє, що таке команда?

Хіба він не плакав над Йоганнесом днями?

Трясця твоєї матері!

«Хто фінішував у Р1?»

Я радий, що все ще в шоломі, і ніхто не бачить мого обличчя.

«Йоганнес», - просто відповідає Коул.

Фантастика. Фантастично, бляха-муха.

Вони будуть справді нестерпні.

Звідти, де я стою, я розмірковую, чи зможу я пройти повз них, не визнавши їх, але я впевнений, що всі погляди прикуті до мене через мій поганий виступ сьогодні, і якщо я ухилюся від двох найкращих фінішерів - один з яких мій товариш по команді - це погано відобразиться на всіх нас.

Час вдягати штани великого хлопчика, Волкере.

Тож я покінчу з цим, підходжу до них, пропоную свої вітання, стукаю кулаками і плескаю по спині та плечах, перш ніж відступити до боксу Хендерсом зализувати рани. Я готуюсь до шквалу запитань від техніків про те, як насправді почувався автомобіль в різні моменти, і швидко вступаю в дискусію, бо мені потрібно, щоб завтра машина була ідеальною, якщо я маю хоч якусь надію вибратися з Р9.

У мене є лише п'ять хвилин простою, перш ніж Харпер заходить, щоб забрати мене на пост-кваліфікаційну зустріч у гаражі Хендерсом.

«Ти в порядку?» - запитує Гарпер.

Це перший раз, коли я залишаюся з ним наодинці після тієї ночі.

Я бурмочу у відповідь, не зовсім впевнений, як видобути красномовство, доречне в цій ситуації. Я точно не хочу говорити про те, що сталося. Єдине, що я хочу знати - як він це робить. Як йому вдається йти по життю так, щоб його нічого не зачіпало?

«Я не знаю, як ти це зробив». Чесна правда гірко зривається з мого язика.

«Що зробив? Зайняв четверте місце? Друже, ти зазвичай вище мене. Ти знаєш, як краще, ніж я».

Я не знаю, чи він навмисно не розуміє питання, чи саме так він це робить - не замислюючись.

Або взагалі не думаючи.

«Ти як хробак у моєму мозку, Джеймсе».

Я намагаюся відмахнутися, але цей момент надто важливий, мені потрібен Монреаль за плечима, щоб зберегти хорошу турнірну таблицю і завоювати цьогорічний титул чемпіона світу серед водіїв.

«Це були мої чарівні поцілунки?» - дражниться він.

Я жахаюся від жару, який піднімається в моїх щоках, і від того, як моє тіло зраджує мене. Здається, він завжди точно знає, на які кнопки натиснути, щоб вивести мене з рівноваги.

«Трясця твоїй матері! Може, мені варто перецілуватися з усіма суперниками, якщо це матиме такий ефект».

«Відвали», - це все, що я встигаю сказати, перш ніж наша розмова перестає бути приватною.

Коли ми прибуваємо на зустріч команди, я так сильно хвилююся, що ледве можу говорити. Харпер Джеймс зараз живе без орендної плати в моїй голові, і він це знає.

Маленький засранець знає це.

Він ходить, робить, що хоче, цілує, кого хоче, трахає, кого хоче, і все одно вбиває на треку!

Варто йому лише подивитися на мене не так, і я розвалюся на частини.

Не можу повірити, що вчора я переконав себе, що відповідь - переспати з ним, почухати свербіж, щоб перестати дозволяти нав'язливим думкам перемагати.

Може, я справді старію.

У нього немає чарівних поцілунків, але він відволікає, і я не можу цього зараз витримати.

Мені просто потрібно триматися подалі від Харпера. Ось до чого все зводиться.

Розділ 12

Харпер

Ніколи не думав, що один поцілунок може перетворити дорослого чоловіка на нервовий безлад. У Маямі виникла технічна проблема, але, без сумніву, вона вплинула на виступ Кіана в Монако та Іспанії, забезпечивши йому Р2 в обох гонках. У гаражі була розмова про постійні проблеми з його машиною, але ми обоє знаємо, що його проблема не в цьому.

Спочатку я думав, що ми швидко пройдемо через це, але він сприймає все дуже серйозно. Можна подумати, що у нього ніколи не було дівчини на одну ніч. Не те, щоб ми зайшли так далеко, щоб він не збожеволів. Йому б не завадило трохи розслабитися.

Він перейшов від того, що постійно хмурився на мене, до того, що намагається уникати мене. Якщо ми не в оточенні команди Хендерсом або не на людях, він як привид. Очевидно, він підлаштував свій розпорядок дня так, щоб бути там, де мене немає в будь-який момент. І він називає мене незрілим!

Я подумав, що, можливо, він відрізав себе від усього, окрім водіння, пресу та тренувань. Але потім я зрозумів, що поки він уникає моєї компанії, ніби я несучу якусь інфекційну чуму, яка може спокусити його перестати бути нудним виродком, він, схоже, подружився з сином Андерса, Джексоном.

Джексон виріс на автоперегонах. Він їсть, спить і дихає ними. Він почав з блогу, який перетворився на популярний подкаст з гостями-експертами, і його регулярно запрошують як експерта галузі, щоб прокоментувати все - від дизайну шасі до безпеки на трасі та статистики гонщиків. Він, безумовно, дитина-непо, але він знає свою справу.

Цього сезону він не так багато працював зі ЗМІ, що спочатку здалося мені дивним. Натомість він багато подорожує з нами, тісно співпрацює з батьком і запрошується на зустрічі вищого керівництва щодо стратегії та фінансів. Якби я не знав його краще, то подумав би, що Андерс готує його до того, щоб він став наступником.

Я не знаю, як довго Джексон пробуде тут, але він, безумовно, максимально використовує можливість потренуватися з золотим хлопчиком

Кіаном, поки він з нами. Я не знаю, хто до кого підлизується, але вони можуть мати свій маленький роман. Для мене це не має значення.

Накручувати себе через таке лайно - забігати наперед і турбуватися про майбутнє - це для таких людей, як Кіан. Я маю справу з тим, що прямо переді мною - в житті і на треку - і поки що це мені добре допомагає. Надмірні роздуми - це найкращий спосіб залишитися позаду молодих, голодних і швидких людей, які будуть ризикувати, на що ти не наважишся. Якщо Елайджа повернеться наступного року, мене захоче хтось інший, і я виграю для нього. У будь-якому випадку, найкраще, що я можу зробити - це перемогти і сподіватися, що Андерс не настільки дурний, щоб відпустити мене.

Але останнім часом мені здається, що коли я заходжу в кімнату, Кіан завжди розмовляє з Джексоном на півслові. Вони завжди нахиляють голови один до одного або разом ідуть до спортзалу. Я не ревную - це просто здається дуже зручним часом. Параноїк міг би хвилюватися, що Кіан переконує Джексона прошепотіти на вухо його батькові, щоб той вигнав мене з команди, але я не такий. І навіть Андерсу це робити, коли мої результати говорять самі за себе?

Якщо Кіан запитає, я скажу йому в обличчя, що він поводить себе як дитина. Ну і що з того, що ми поцілувалися? Це було кілька тижнів тому, йому потрібно рухатися далі. І так, можливо, це захопило мене до такої міри, що я не дивився на інших чоловіків останні чотири тижні.

Ніколи в житті я б не подумав, що фінішую в РЗ на Гран-прі Монако і не погуляю по місту з принаймні одним гарячим газліонером. Я приїхав до казино і навіть не розвідав, які таланти там були. Я знаю, що там був не один представник блакитної крові, який програвав фамільні коштовності і не міг відірвати очей від мене, але мені було нецікаво.

Я здригаюся від цієї думки.

Хоча це, безумовно, було просто виснаження. Крок вперед від гонок нижчої категорії був очевидним, коли ми заглибилися в сезон. До того ж, Йоганнес майже не виходив на дистанцію, тож я втратив свого постійного напарника. Це пояснення я буду використовувати, якщо хтось запитає.

Зараз ми в Монреалі, одному з моїх найулюбленіших місць у світі, і я знову відчуваю себе самим собою. Усе готово. Готовий назавжди забути всі думки про ту ніч у Маямі.

Аж поки Йоганнес не запитує мене, чи підчепив я когось у Монако.

Ми сидимо в кав'ярні в Монреалі, спостерігаємо за людьми і спілкуємося - останнім часом я його не бачив, його час був зайнятий кимось або чимось, про що він мені не розповідає, - коли заходять Джексон і Кіан.

Вони сміються і жартують, Джексон плескає Кіана по плечах і каже, що кава - це його крик душі.

Темно-каштанові кучері Джексона настільки слизькі від поту, що здаються майже чорними, а обличчя Кіана почервоніло. Вони в повному спорядженні для тренувань, тож явно були на пробіжці, але на секунду моя думка переключається на іншу активність, яка залишила б цю пару спітнілими та захеканими. Раптом я відчуваю, як мене охоплює злість. Я пояснюю це зтяжним напруженням у стосунках з Йоганнесом після того, як він покинув мене заради якогось безіменного хлопця, про якого відмовляється говорити. Хоча зазвичай я вмю відмахуватися від таких речей. Чи хотілося мені переспати з Кіаном тієї ночі? Так, я хотів. Але я не зациклювався на тому, чому він так злякався саме тоді, коли ми дійшли до найцікавішого. У нього в дупі палиця, і хоча я знаю, що йому було б веселіше з моїм членом, це його проблема, а не моя. Я майже не думав про це. Справді не думав.

Але коли я дивлюся на нього з Джексоном і бачу, яким легким і розслабленим він здається, я насправді трохи злюся. Чому він приберігає найгірші риси своєї особистості для мене? Я думав, що Кіан так не робить. Я думав, що він не займається перепихонами. Наскільки мені відомо, за весь сезон він ні з ким не трахався - ні з чоловіками, ні з жінками. То чого ж він раптом накинувся на Джексона, як висип? Здається, він навіть не дружить з багатьма людьми на трасі, окрім Коула. Так, він привітний з усіма, але є різниця між цим і дружбою.

«Алло? Земля викликає Гарпера». Йоганнес махає рукою перед моїм обличчям, відволікаючи мою увагу від руки Джексона, що недбало закинув її на плече Кіану, коли вони замовляють напої.

«Вибач», - бурмочу я, швидко переводячи погляд на пару, щоб перевірити, чи дотик Джексона залишається недбалим, а не власницьким.

«Це трохи дивно, так?» Йоганнес звучить майже так само стурбовано, як і я, хоча я, мабуть, вигадую це, бо хочу, щоб усі розділили моє розчарування Кіаном, щоб я не почувалася дурепою.

«Не знав, що вони такі дружні. Виглядає затишно».

Йоганнес запитально дивиться на мене. Я не можу зустрітися з ним поглядом.

«Дуже. Є шанс, що там щось відбувається?»

Я не збираюся виказувати Кіана. Я знаю, що він казав, що йому байдуже, чи люди знають, що він бі, але не мені про це говорити. Якщо він хоче, щоб Йоганнес знав, він скаже йому, або розповість світові. Я також не думаю, що зможу сказати це так, щоб не зрадити свій інтерес.

Я спостерігаю за ними, слухаю звуки кавомашини, але коли вони беруть свої напої, чашки не забирають. І раптом вони йдуть до нашого столика.

«От лайно», - бурмочу я собі під ніс. «Вони йдуть».

«Привіт, Харпер», - весело каже Джексон. Час прикидатися, поки я не вийду, я справді не можу дозволити собі бути на поганому боці сина директора.

«Джексоне, привіт, чуваче. Як справи?»

«Не так вже й погано, приятелю. Хоча цей хлопець, - він штовхає Кіана в плече, на випадок, якщо я не знаю, про кого він говорить, - змусив мене бігати до знемоги. Плавання о 6-й ранку, а потім післяобідня пробіжка! Він коли-небудь зупиняється?»

«Ну, ти ж знаєш Кіана. Відданість справі - це його друге ім'я». Всі сміються, хоча це звучить трохи штучно.

«Вибач, не те, щоб він потребував представлення, враховуючи, що ти написав так багато постів у блозі про його виступ минулого року, але це мій найкращий друг - Йоганнес Мюллер.»

«Звичайно, звичайно», - каже Джексон, простягаючи Йоганнесу руку для потиску.

Я бачу, що Йоганнес не в захваті - можливо, Джексон назвав минулорічний сезон Йоганнеса у своєму подкасті «неповноцінним», - але він все одно подає руку. Будучи ввічливим хлопцем, Йоганнес запитує, як Джексону подобається в Канаді, і це призводить до розмови про рік навчання Джексона за кордоном.

Кіан не долучається до розмови, просто спокійно сьорбає каву, наче йому нікуди більше не треба. Я піднімаю на нього очі і намагаюся зловити його погляд, але він вперто відмовляється визнавати мою присутність.

Я бачу, як краплинки поту стікають по його обличчю, повз вухо і за край щелепи. Я спостерігаю, як вона прилипає до його шиї, а потім зникає під вирізом бігового жилета. Я добре знаю, як виглядають його груди, і на мить уявляю собі, як ця крапля рухається вниз по його тілу.

Мені доводиться зрушити з місця, щоб приховати, що ця маленька мрія робить зі мною, і коли я знову дивлюся на обличчя Кіана, я ловлю короткий проблиск виразу, який говорить мені, що він усвідомлює це так само добре, як і я .

Зрозумів.

Я не можу втриматися від посмішки.

І тут Кіан перебиває, щоб виправдатися. Звісно, що так. «Хоча це було чудово», - каже він, - «мені потрібно повернутися до FaceTime з моєю сестрою».

Він забирає їхні порожні чашки назад на стійку, і вони йдуть. Разом.

«Побачимося пізніше», - кидає Джексон через плече, виходячи з кав'ярні.

«Ну, це було незручно», - кажу я, коли Джексон і Кіан опиняються поза зоною чутності.

«Все добре, друже, все добре», - відповідає Йоганнес, але його праве око смикається, а якщо я щось про нього знаю, то це вірна ознака того, що він бреше.

«Він просто якийсь тупий спортивний коментатор. Не дозволяй йому дістатися до тебе».

Йоганнес відкидає мене помахом руки, швидко змінюючи тему на ресторан, який, на його думку, нам варто відвідати, поки ми тут. Він розповідає про те, як він збирається надерти мені дупу на наступних вихідних, і я приєднуюся до взаємних підколів, бо це відволікає мене від того, що Джексон і Кіан, можливо, роблять у готелі.

Він сказав, що збирається подзвонити сестрі по FaceTime, але це могло бути лише прикриттям. Можливо, вони трахаються прямо зараз, спітнілий одяг на підлозі, клубок кінцівок на ліжку Кіана.

Гаразд, можливо, Йоганнес не дуже добре намагається відволікти мене від іншої пари.

«Ти сьогодні такий космічний». Я кліпаю, а Йоганнес уже встає й починає перевіряти телефон, прибираючи зі столу наші порожні склянки.

«Вибач», - кажу я йому. Думаю, мені треба лягти спати раніше. Я виснажений. Чому вони не ставлять Монреаль і Маямі один за одним? Навіщо змушувати нас їхати в Європу в Монако та Іспанію тільки для того, щоб потім тягнути назад сюди?

Звісно, я не скажу, що мене муляє те, що мій товариш по команді трахається з кимось іншим, а не зі мною.

«Кіан дійсно впливає на тебе, якщо ти рано лягаєш спати. Ти теж збираєшся кинути пити?»

Я штовхаю його в плече, коли ми виходимо з кав'ярні.

«Придурок. Це ти перетворився на нудного старого пердуна. Не можу повірити, що ти навіть не приєднався до мене в казино в Монако». У Монако Йоганнес десь пропав безвісти; я навіть не міг до нього додзвонитися кілька днів.

Я хочу дізнатися, але я знаю, що він поговорить зі мною, якщо станеться щось погане.

«Був там, робив це - в минулому році, коли твоя жалюгідна дупа ще була в нижньому рівні».

Ми продовжуємо в тому ж дусі, поки не повертаємося до готелю. Фанати біля готелю галасують, і натовп збільшився майже втричі відтоді, як ми поїхали вранці.

Я радий, що є охорона, і вони обгородили шлях мотузковими бар'єрами, щоб утримати натовп, але це не зупиняє їх від того, щоб кидати в нас речі, щоб привернути нашу увагу. Одна жінка навіть кинула в мене свій бюстгальтер.

Я знімаю його з плеча і сміюся. «Вибач, люба. Мені це нічого не дає. Ти гавкаєш не на те дерево».

Вона сприймає це добре, оскільки я докладаю зусиль, щоб повернути їй білизну.

«Варто спробувати», - відповідає вона з зухвалим поглядом, і я це поважаю.

Господь любить тих, хто пробує.

Незабаром ми з Йоганнесом сміємося разом з фанатами, і вони, здається, задоволені, що ми зупинилися, щоб підписати футболки та програмки.

Ми з Йо розходимося біля підйомника, будуючи плани на завтра.

Але більше я його не бачу аж до кваліфікації. Він виглядає втомленим, коли я бачу, як він і його технічна команда на трасі ведуть його в кокпіт.

Я б збрехав, якби сказав, що мене це не хвилює. Радіомовчання для Йоганнеса - це зовсім не норма. Він завжди тримає телефон у руці, швидко переходить до плану на день, якщо він не зайнятий.

Здається, він був неймовірно зайнятий.

Але це не вибиває мене з колії - я ніколи не дозволяю цим речам дістати мене на трасі - і мені вдається вибити кілька швидких часів.

Це зіграє мені на руку в зустрічі з командою Хендерсом, тому що Андерс сьогодні дуже збуджений. У Монреалі можна отримати бонусні очки, тому що за день до головної гонки відбудеться спринтерська гонка. Хендерсом зараз перебуває в дуже напруженій боротьбі за першість у Кубку Конструкторів зі шведами з команди McLaren. Нам потрібне кожне можливе очко, яке дасть нам перевагу. Андерс тисне на мене, а я підхоплюю його так, ніби він збирається перетворити мене на діамант. Кіан виглядає серйозним - без жодних змін - і жодного разу не глянув на мене.

Я вже кваліфікувався в Р4, але мені подобаються спринтерські заїзди - саме тут я можу по-справжньому показати, на що здатен, і це також дає мені шанс зайняти вищу позицію в сітці на завтрашній день.

Я розумію, чому це улюблена траса для багатьох гонщиків. Незважаючи на те, що в деяких поворотах багато стоп-старту, низька притискна сила третього сектора дозволяє нам бути швидкими і плавними. А ще є міліметрова точність, необхідна для того, щоб не розмазати мізки по Стіні чемпіонів. Треба точно влучити в попередню вершину, але коли ти це робиш, це схоже на чисту магію.

Після наради я пробігаю перевірку з Ешем і моєю технічною командою, а потім сідаю в кабінку. Нервовий спалах змушує мій адреналін переповнюватись. Я хвилююся майже більше, ніж у день перегонів. Це лише моментальний знімок перегонів. Двадцять два кола замість сімдесяти, на яких ми виступатимемо завтра.

І тут у мене у вухах лунає голос Еша. «Твоя черга, Харпер. Ми стежитимемо за машиною, просто штовхай, коли я скажу. Зосередься на призі».

Я бачу, як Кіан і Коул стали таким симбіозом, коли слова Еша підбадьорюють мене і запевняють, що я впораюся.

І я знаю. Вимикається світло, і я палю гуму.

Я виїжджаю з воріт на повному газу, тримаюся в Р4, проходжу болісні повороти, але в ту секунду, коли я потрапляю в третій сектор, я лечу. Відчуття невагомості, ніби я буквально проношусь у повітрі.

Все в гонці здається ідеальним. Був момент - дуже маленький момент - коли я повністю вирвався вперед. Це схоже на те, що я був єдиним автомобілем на трасі близько п'яти секунд, а потім довбаний Кіан робить хід і проноситься повз мене.

Це такий неймовірний маневр, і я все ще під таким кайфом від відчуття, що навіть не злюся через це. Коли я востаннє перетинаю фінішну лінію, мене шунтують на Р3, але Кіан тримає Р1. Я тримаюся за пам'ять про те, що я був попереду. Це лише перший рік моєї участі в чемпіонаті; мій час ще прийде.

Кіан виглядає абсолютно щасливим. Він не завжди виграє такі перегони, незважаючи на те, що є одним з найкращих гонщиків у світі. Він набагато щасливіший, коли відшліфовує кола, обганяє інших, вичікує час і атакує, коли умови для цього сприятливі. У нього є витривалість і стійкість, але сьогодні він ніби сказав світові: «Пішли ви всі, у мене є швидкість». Я ще так багато можу запропонувати.

Можливо, чутки про відставку - це все ж таки фігня.

Чиста радість, яку випромінює Кіан, заразлива, і я відчуваю, що мене тягне до нього.

Я плескаю його по плечах, такий щасливий за нього, і я не впевнений, що він навіть розуміє, що це я, але він тягне мене ближче.

Ми обіймаємося, його руки навколо моєї талії, мої навколо його плечей, і танцюємо вгору-вниз, як пара гагар, чисте бездумне захоплення. Всі святкують, і шум стоїть оглушливий. Я відчуваю, як моє серце глибоко в грудях калатає і б'ється - ось де моє місце!

Це чисте хвилювання - забирати вісім і шість додаткових очок з цього спринту. Звичайно, я хотів би забрати сім, а не шість, але Йорріс був підлим виродком, який зачепив мою шину, через що мені довелося сповільнитися менше, ніж на півсекунди.

Але це не мало значення, тому що весь гараж Хендерсом ожив, і Кіан торкається мене, стискаючи руками мою сорочку ззаду, а Коул і Еш приєднуються до обіймів, за ними йдуть техніки, поки ми не опиняємося в пастці посеред величезного групового обіймання.

Перемога стає солодкою від того, що шведи боролися за перемогу, молодший брат фінішував на 8-му місці, а старший - на 6-му. Це дає нам двадцять чотири очки переваги над McLaren. Андерс схвильований навіть більше, ніж ми, якщо це можливо, оскільки ми прямуємо до головного європейського етапу Гран-прі.

Кіан зупиняється, щоб подивитися на мене. Хвилювання зморщує зовнішні куточки його очей, і він щиро посміхається мені. Справжньою, зубастою посмішкою, яку неможливо стримати. Момент минає, і його посмішка зникає, ніби він ловить себе на тому, що усвідомлює, з ким він застряг, але я від цього зсередини закипаю. Я ніколи не бачив його таким. Це... заворожує.

Щось спалахує всередині мене, щось, що я відчував лише тоді, коли проїжджав ідеальне коло або фінішував на подіумі. Метелики. Пурхають у моєму шлунку прямо зараз, змушуючи його бурчати. Від Кіана Волкера у мене кляті метелики.

Група розходиться, і хтось відкорковує шампанське. Очевидно, що ніхто не може його пити, тому що завтра головна гонка, а сьогодні є робота, яку треба зробити, але воно додає настрою в гаражі, оскільки бризкає на всіх. Це все, про що я мріяв, коли був у нижчих лігах, намагаючись бути поміченим, намагаючись отримати свій шанс у великому світі.

Цього разу я радий розслабитися, поговорити з Ешем про свій вчорашній час на колі, спостерігаючи за вечіркою решти команди.

Кіан у своїй стихії, вбирає похвалу і в екстазі розмовляє з Джексоном і Коулом про те, що виявилось рекордним часом сьогоднішнього спринту. Він виглядає майже блаженним - всі його м'язи розслаблені, очі трохи затуманені, і він не пхає навушники у вуха і не поспішає назад до готелю, щоб побути на самоті. Це змушує мене замислитися, який він у міжсезоння. Коли він дозволяє собі просто бути. Він завжди так посміхається? Я хотів би це побачити.

Новини стають ще кращими наступного дня, коли ми повертаємося додому, зберігши наші стартові позиції P1 і P3, але без ейфорійних обіймів сьогодні не обійшлося. Кіана покликали на прес-конференцію зі шведами, Доррісом та Йоганнесом, і я почуваюся роздратованим через те, що мене не покликали з великими іменами після того, як добре я виступив у цьому сезоні. Я знаю, що не претендую на перемогу в чемпіонаті, але все ж таки.

Наступного сезону, кажу я собі. Наступного сезону вони будуть вибивати мої двері, щоб дістатися до мене.

Мене ще більше ображає, коли Кіан не приходять привітати мене, коли всі камери зникають. Він повертається до своєї тактики повного уникнення. Повернувшись до готелю, я намагаюся заговорити з ним по дорозі між ліфтом і нашими номерами, але він дивиться крізь мене, ніби мене там немає, а потім зникає всередині, залишаючи мене самого в коридорі.

Що ж, він може намагатися ігнорувати мене скільки завгодно, але це не буде працювати довго.

Для європейської частини туру Хендерсом підібрав нам надсучасний розкішний будинок на колесах. Саме так. Будинок на колесах, в однині.

Щоб ділитися.

По всій Європі протягом дванадцяти тижнів.

Втечі не буде - для нас обох - і я не можу дочекатися. Рано чи пізно нам доведеться поговорити про те, що сталося.

Розділ 13

Кіан.

Я ніколи не думав про підпал, поки не опинився в будинку на колесах з Харпером Джеймсом. Зараз підпалити будинок на колесах, щоб я міг повернутися до свого тихого готельного номера, здається мені дуже гарною ідеєю.

Жити в одному з таких будинків з Елайджею протягом останніх трьох сезонів було просто блискуче. У першому сезоні він допоміг нам зблизитися, у другому - не втрачати голову, коли стільки різних погодних фронтів загрожували зірвати Гран-прі під час європейського етапу, а в минулому сезоні він став домівкою для численних вечорів піци та тихого пива, коли ми святкували кожну перемогу.

Цього року це схоже на в'язницю, ті ж самі чотири стіни, але якось менше і задуха.

Я вже доходжу до точки кипіння від цієї ситуації, а це лише п'ятий день.

«Ви, мабуть, знущаетесь з мене!» - кричу я. Харпер знову розкидав половину свого вчорашнього вбрання по підлозі у вітальні, і вже вкрив усі кухонні поверхні крихтами від тостів, як від буханця хліба.

Очі Харпера розплющуються з того місця, де він, напівсонний, притулився до стійки, годуючи себе тостами в одних трусах. Якби я не був такий злий, то дозволив би собі оцінити картину, що постала переді мною, трохи більше.

«Що?» - бурчить він, розтираючи змащеною маслом рукою свої кучері, щоб прибрати їх з чола. Це огидно, але стояк, який намагається з'явитися в моїх шортах, не погоджується.

«Тут огидно, Харпере. Як ти можеш так жити?»

«Серйозно, сонце ще навіть не зійшло. Зараз близько 8-ї ранку. Чого ти кричиш?»

Жалюзі все ще опущені, і він явно з похмілля - я відчуваю запах несвіжого пива в повітрі - тож він і гадки не має, що сонце зійшло кілька годин тому, і зараз точно не 8 ранку.

Я ходжу по колу, відкриваючи кожну шторку по черзі, щоб довести свою точку зору. Він заплющує очі, мружачись і стогнучи. Австрійське сонце аж ніяк не тепле, але це, безперечно, денне світло.

«Ми повинні ділитися цим простором», - кажу я, сердито показуючи на безлад, який він створив після того, як підсмажив кілька шматочків тосту.

«Гаразд, дідусю. Я приберу після того, як посплю пару годин. Дай мені перерву.»

Перерву? Він ставиться до всієї своєї гоночної пригоди як до однієї великої перерви.

«Боже, можна подумати, що я прошу від тебе цілого світу, а не мінімального мінімуму.»

Можливо, для Харпера це і є світ. Ніби йому ніколи в житті не доводилося прибирати за собою. Я не дуже багато знаю про його минуле. Можливо, у нього був дворецький, який ходив за ним з совком і щіткою, а можливо, це форма некомпетентності.

«Я завжди планую прибрати, а коли приходжу, ти вже все прибрав», - каже він.

«Тому що ти залишаєш тарілки і миски в раковині днями поспіль. У нас тут, бляха, мухи заведуться».

«Вони розмокають. Треба залишати їх так, щоб вони розмокали.»

Ця розмова ні до чого не призводить, і я знаю, що просто марную свій час. Залишивши його на кухні сперечатися із самим собою, я хапаю спортивну сумку й оглядаю себе в дзеркалі, щоб переконатися, що виглядаю презентабельно.

«Куди йдеш?» - запитує він, нависаючи над моїм плечем, поки я намагаюся впорядкувати волосся у дзеркалі біля дверей.

Я, мабуть, не маю турбуватися про те, як виглядає моє волосся, коли я збираюся йти до спортзалу і спітніти, але преса і фанати ховаються скрізь прямо зараз. Мені доводиться проходити через пропускний пункт для фанатів, щоб потрапити до спортзалу, і, називайте мене марнославно, але я не хочу, щоб мої гівняні фото циркулювали в соціальних мережах.

«До спортзалу, але це не твоя справа».

«Ти завжди так чепуришся, щоб піти на тренування?»

«У мене зустріч з Джексоном.» Не знаю, чому я відчуваю потребу додати це. Ми ж не на побачення йдемо, це ж просто спортзал.

«Ви двоє, здається, нерозлийвода останнім часом. Нічого не хочеш мені розповісти?»

«Ні.»

«Я просто здивований. Не думав, що він твій тип.»

«Мій тип для тренувань?» Я відстрілююся, хоча точно знаю, що він має на увазі. Окрім кучерявого волосся, між Харпером і Джексоном немає жодної іншої схожості.

«Хм... Що ж, гарного дня, гадаю.»

Він припиняє розмову швидше, ніж я очікую, і повертається за недоїденим тостом до кухонного столу.

Розлючений, він залишає ніж - з маслом, вимазаним і на лезі, і на ручці - збоку, не потрудившись навіть покласти його в раковину, не кажучи вже про те, щоб вимити його.

У мене виникає спокуса зробити це за нього, але він ніколи не навчиться, якщо я це зроблю. Тож я йду, не переймаючись тим, що запізнююсь на зустріч з Джексоном. Мені просто потрібно бути зараз десь подалі від Харпера, ніж на відстані кидка.

Джексон, на відміну від Харпера, пунктуальний і не зникає, не попередивши мене, тож коли я приходжу, він уже чекає на мене біля спортзалу. Здається, ми обидва прийшли раніше.

Я знаю, що моє обличчя схоже на грозове, тому що коридор фанатів, через який мені довелося пройти по дорозі сюди, всі просили мене підбадьоритися.

Я вдячний Джексону, що він не запитує, в чому справа, бо я, мабуть, вибухнув би. Натомість ми йдемо до роздягальні, скидаємо сумки та куртки і починаємо розминатися.

Він спостерігає за мною, поки ми використовуємо сусідні крос-тренажери, ніби намагається зрозуміти, як запитати, чи все гаразд. Це робить мене трохи параноїком, бо мені здається, що він все бачить. Я не знаю, що Андерс розповів йому про те, як він нас висварив на початку сезону, і чи знає Андерс, що ми з Харпером сприйняли його пропозицію імітувати дружбу на людях буквально. Я також не знаю, який вплив має Джексон на прийняття

рішень у команді, що робить цю ситуацію трохи напруженою з політичної точки зору.

Можливо, мені не варто було розповідати Джексону про поцілунок. Я не назвав ім'я Харпера, але у мене таке відчуття, що він підозрює, що це був він. Це розривало мене на шматки; дійсно плуталося в моїй голові таким чином, що це відображалось на моїй трек-статистиці. І я не можу собі цього дозволити. Я просто не міг більше тримати це в собі, нав'язливі думки і надмірні роздуми, і одного разу я просто проговорився, поки ми пили каву. До того ж, я знаю Джексона вже близько десяти років, хоча це перший сезон, коли він приєднався до нас у турі як частина команди менеджерів Хендерсом. Він лише на рік молодший за мене, і якби обставини склалися інакше, думаю, ми б, напевно, давно стали близькими друзями.

Його батько - мій бос, що не допомогло на початку, і Джексон завжди був трохи відстороненим. Важко писати об'єктивно і критично про своїх друзів, а оскільки він побудував свою кар'єру і репутацію як репортер гонок чемпіонату, я знаю, що це непросто. Коли він починав, його звинувачували у кумівстві, адже його батько є директором однієї з найуспішніших і найконкурентніших команд. У деяких своїх ранніх розлогіх матеріалах - статтях для журналів про автоперегони та одному телевізійному документальному фільмі, який я особливо пам'ятаю, - він, на мою думку, зайшов надто далеко в інший бік і зробив кілька несправедливих уїдливих заяв про гонщиків Хендерсом, включаючи мене, а також про свого батька та новітні інженерні рішення. Озираючись назад, я думаю, що він просто намагався зарекомендувати себе, і тепер, більш ніж через десять років, він заслуговує на свою репутацію проникливого критика, хорошого інтерв'юера та одного з найкращих знавців автоперегонів.

Його творча відпустка як члена команди менеджерів Хендерсом відбувається на прохання його батька. Я знаю, що Андерс пишається кар'єрою свого сина, але я думаю, що він також хоче заохотити Джексона перейти на іншу сторону і використати свої знання та досвід, щоб стати менеджером команди, а згодом і директором, як він. Я не впевнений, що це те, чого хоче Джексон, але, гадаю, в цьому і є сенс спробувати.

Сидячи один навпроти одного на підлозі, поки ми розтягуємося, ми обговорюємо, яку вагу збираємося піднімати сьогодні. Я все ще переживаю ситуацію з Харпером і, вочевидь, не дуже добре це приховую.

«Ти в порядку?» - запитує він, коли я витираю ганчіркою спітніле чоло трохи енергійніше, ніж, можливо, потрібно.

Ми чергуємо скручування та качання гіри, і я спрямовую своє розчарування на швидші повтори, через що задихаюся більше, ніж зазвичай. «Ммм. Ще один підхід.»

«Як успіхи?»

Джексон оминає тему Харпера, ніби не хоче втручатися або натякати на те, що, на його думку, він знає. Що, мабуть, на краще.

Я стогну, повністю падаючи на килимок, щоб не дивитися на нього. «Я ніколи не жила з кимось схожим на Харпера Джеймса. Минуло п'ять днів, а я вже не можу цього витримати. Я сумую за Елайджею. Він ніколи не залишав крихти тостів і ножі для масла валятися навколо, ніби очікував, що я буду його особистою покоївкою».

«То він трохи неохайний?»

Я зиркаю на Джексона. Трохи неохайний?

«І все інше. Він неухайний, егоїстичний засранець. Він приходить у будь-який час ночі, крутиться на кухні і зчиняє багато шуму. Він топить ванну щоразу, коли приймає душ, тому що не може закрити двері до кінця. А ще він постійно ходить без одягу».

«О, ні. Уяви, як це - цілий день дивитися на напівоголеного, сексуального спортсмена. Це, мабуть, дуже важко для тебе».

Якби ж то Джексон знав, як це важко. Я бачив, як Харпер днями сушив себе рушником. Він що, не знає, як зачиняти двері?

Джексон знає, що я бі, і необережне використання займенників, коли я говорив йому про поцілунок, означає, що він знає, що це хлопець, який зараз морочить мені голову.

«Я б хотів, щоб він вдягав сорочку і час від часу мив посуд».

«Ні, не хотів би.»

Дикун. Я симулюю сміх, але Джексон не відступає. Гадаю, роки інтерв'ювання виробили в нього непоганий радар для розпізнавання брехні.

«Ти єдина людина, яку я знаю, яка не хоче сидіти в першому ряду на шоу Харпера Джеймса», - каже він.

«Я прийшов до спортзалу, щоб втекти від нього. Ми можемо поговорити про щось інше?» Мені набридло чути його ім'я.

«Гаразд», - погоджується Джексон. «Ти з нетерпінням чекаєш, коли поїдеш додому на пару тижнів після цього? Сільверстоун завжди такий хороший трек для тебе».

«Ти можеш повторити це знову». Я ніколи не показував на цій трасі результат нижче Р3, навіть коли був новачком. Домашня траса і все таке. Але найбільше я не можу дочекатися, коли побачу Елізу і дітей, і маму, звичайно ж, теж. Це те, що є найважливішим у моєму поверненні до Великої Британії цього року. «Звичайно, я люблю Сільверстоун. Виступити на Р1 перед рідними вболівальниками було б дуже приємно. До того ж, мені зараз дуже потрібно побачити сім'ю. Таке відчуття, що я був відсутній занадто довго».

«Так, сім'я важлива, - продовжує Джексон. «Ти ніколи не почувеш, як він це скаже, але я не думаю, що тато так і не пережив втрату мами. Він дуже радий, що я поїду в тур на кілька тижнів».

П'ять років тому, посеред сезону, раптово померла дружина Андерса, Бріта, і це сильно вдарило по ньому. Через це він навіть взяв вихідний протягом сезону, чого ніколи раніше не робив. Місяцями він ходив, як темна хмара, вигукуючи накази і вибігаючи з нарад. Дійшло до того, що люди боялися до нього підходити, але врешті-решт старший тренер, давній друг і колега Андерса, відвів його вбік і поговорив з ним. Я не знаю, чи ходив він на терапію чи ні, але до початку наступного сезону він майже повернувся до свого нормального життя - принаймні, на людях.

«Це, мабуть, важко», - кажу я. «А як щодо тебе?»

«О, знаєш. Якийсь час я почувався розгубленим, але...» - Джексон помітно ковтає і кілька разів моргає. «Я сумую за нею весь час, звичайно, але з татом все по-іншому. Він не дуже добре справляється сам».

«Він, безумовно, радий, що ти тут», - кажу я. «Він здається трохи розслабленим».

Вираз обличчя Джексона говорить мені, що він хоче сказати більше, але потім передумує. Моє чуття підказує мені, що серед вищого керівництва щось назріває, якась велика таємниця, яку я не повинен знати. Але Джексон швидко повертає своєму обличчю відкритий, доброзичливий, доступний вираз, який він зазвичай носить, і момент минає.

Я вже готовий запитати, що відбувається, але якби він захотів мені сказати, то сказав би. Ми ж друзі, чи не так? Я маю просто запитати.

Але якась частина мене трохи боїться. Я боюся, що це стосується майбутнього, наступного року, і я не знаю, як я до цього ставлюся. Мене досі запитують у кожному інтерв'ю про те, чи збираюся я завершити кар'єру в кінці сезону, і хоча я завжди відмахуюся і даю відповідь, сповнену шаблонних фраз, які абсолютно ні про що не говорять, правда в тому, що я не знаю. Цього року було набагато важче, важче для мого тіла, важче справлятися з хаосом, який Харпер приніс у команду, важче залишатися зосередженим.

І незважаючи на весь хаос, який вніс Харпер, його результати були неймовірними. Навіть якщо Елайджа одужає до кінця сезону, вони все одно вирішать залишити Харпера. Вони можуть навіть обрати його замість Елайджі на наступний сезон. Це немислимо.

Єдина людина, з якою я хочу про це поговорити, - це Еліза, але її тут немає. У неї і так стільки всього в голові, що я не хочу додавати їй зайвого клопоту. Мені здається, що ми з Джексоном будемо справжню дружбу, але він все ще син мого боса, і у мене явно є проблеми з довірою.

«Готовий до жиму лежачи?» - запитую я. Я хочу закінчити це тренування, щоб мати змогу витримати будь-яке лайношоу, яке чекає на мене в будинку на колесах, поки я ще маю волю до життя.

Але коли ми з Джексоном закінчили і я врешті-решт повертаюся до будинку на колесах, Йоганнес сидить у вітальні, а на підлозі розкидані контейнери з-під їжі Хендерсом. Вони обоє поклали ноги на журнальний столик і грають у відеоігри на повну гучність.

«Справді?» - запитую я, витираючи ноги об килимок із символікою команди. Я знаю, що звучу, як зануда, але не можу приховати роздратування у своєму тоні. Одна справа - гуляти з Йоганнесом, але зовсім інша - приносити змагання в наш дім, де він може зазирнути в конфіденційні документи команди або підслухати будь-які розмови.

«Я теж радий тебе бачити, Кіане», - безтурботно відповідає Йоганнес.

«Нічого не маю проти тебе, Йоганнесе, просто хотів запитати, чи не міг би ти відвести його на курси дресирування цуценят, бо мені набридло жити з кимось, хто не вміє поводитися в домашніх умовах».

«Я ж тут, знаєш,» - каже Харпер, так, ніби я можу його проігнорувати.

«Я збираюся подрімати перед стратегічною нарадою. Чи є якийсь шанс, що ти зможеш не шуміти тут протягом наступної години?» Це малоймовірно,

але оскільки я досить ввічливий, щоб попросити, можливо, він буде достатньо ввічливим, щоб виконати прохання.

Харпер каже: «Так, звісно», але ніхто з них не дивиться на мене, продовжуючи змагатися в якійсь безглуздій грі зі стріляниною, в яку вони грають. Гучність залишається на тому ж рівні, що й була.

Трясця твоїй матері.

Я майже втратив самовладання через нього.

Розділ 14

Харпер.

Я перейшов на абсолютно новий рівень дріб'язковості. Я ставлю будильник на десять хвилин раніше, ніж зазвичай будильник Кіана - він суворо дотримується розкладу, тож помітити це неважко. Я готую омлет з грибами та шинкою і чашку гарячої чорної смородини, намагаючись створити якомога більше безладу, а потім падаю на диван у вітальні і чекаю. Передчуття поколює в шлунку, розливаючись по всьому тілу.

Як по маслу, о 6:28 ранку Кіан виходить зі своєї спальні, щоб о 6:30 розпочати заняття йогою. Спочатку, оскільки тут ще темно, він мене не бачить. Але коли він вмикає світло, він буквально вистрибує зі шкіри.

Це смішно.

«Ти дрочило! Якого біса?»

Він гарчить, його ранковий голос густий і грубий. Господи, цього майже достатньо, щоб я почав тренуватися. Якби я міг змусити його вимовити моє ім'я прямо зараз, я б, напевно, кінчив у свої піжамні труси.

Я нічого не кажу, просто закидаю ноги на журнальний столик і відкушую ще один шматочок тосту.

«Ти не проти?» - роздратовано запитує він, розгортаючи свій фіолетовий килимок для йоги в нашій вітальні. На ньому велика жилетка і найвужчі шорти, які я коли-небудь бачив. Вони чіпляються за стовбури дерев, які він називає стегнами, і я зачаровано спостерігаю за тим, як стискаються його квадрицепси, коли він роздратований.

«Що я не проти? Я прикидаюся дурником, бо мені так весело спостерігати, як він заводиться.

«Це не спорт для глядачів». Він каже це своїм найкращим учительським голосом, але мене це не зупиняє.

«Ти міг би мене обдурити», - кажу я, дивлячись на його член у тих вузьких, обтягуючих шортах.

Це наповнить мій банк дрочки на довгі роки. Я нізащо не відмовлюся від можливості побачити, як він робить «собаку вниз».

«Ти не рухаєшся.»

«Дякую, Капітане Очевидність.» Я підібгав ноги під себе і влаштувався зручніше, з мого складеного омлету на пальці капає жир. Я злизую патьоки і чую, як він різко вдихає.

Це занадто просто!

Учора вранці я зайшов до туалету, щоб попісяти, і застав кінець процедури. Можливо, спочатку у мене потемніло в очах, але я дуже швидко прийшов до тями. Я оцінив, як кожен його м'яз був на видноті, розтягнутий і випуклий, як він тримав позицію. Він був прекрасний. Його очі були заплющені, дихання контрольоване, обличчя розслаблене і блаженне. Не думаю, що я коли-небудь відчував себе так, як він виглядав. Я не знав, чи хочу я трахати його, чи бути ним.

Я навіть встиг перекусити рано вранці. Що він хотів, щоб я зробив, викинув його?

«Яка різниця», - буркнув він і почав свою рутинну процедуру, сівши зі схрещеними ногами і заплющивши очі. Потім він розгинає шию і плечі і плавно переходить до ритуалу з усім тілом, від якого здається, що він наче на гумці або зроблений з води. Я не знаю, як це описати, окрім того, що це досвід - бачити його таким повністю зосередженим, таким розслабленим і таким неймовірно гарячим водночас.

Я насправді починаю відчувати себе вуайєристом, який спостерігає за чимось глибоко особистим або приватним. Його дупця виглядає приголомшливо, сильна і м'язиста, з западинами на сідницях, коли він стискає їх.

Особливо, коли він нахиляється в те, що, як я вважаю, називається сонячним променем.

«Правильно, поклоняйся мені».

Він хихикає, а потім швидко змінює вираз обличчя на похмурий, повністю відвертаючись від мене.

Не те, щоб я скаржився, бо це лише дає мені ще один чудовий вид на його завзяту дупу, обтягнуту найтоншим шаром лайкри. Якби я не знав Кіана, то подумав би, що він робить це, щоб подразнити мене.

Але я знаю, і я знаю, що, ймовірно, є причина, чому він носить ці шорти. Швидше за все, для того, щоб було легше дихати або щоб він міг рухатися з більшою легкістю.

Мені байдуже, яка причина, я просто вдячний, що він вирішив натягнути їх сьогодні вранці.

Мені хочеться нахилити його через журнальний столик, а потім взяти ззаду. Бажання стає настільки сильним, що я забуваю про свій гарячий напій і тост у руці. Повністю гублюся в тому, як рухається його тіло. Аж поки все не закінчується і він не переводить подих.

Він лягає на спину, долоні лежать на килимку, а потім відштовхується так, що його хребет вигинається, а голова закидається назад. Я дивлюся, як пульс пульсує у вені на шії, і думаю, як би він міг заробити, продаючи відео, де він це робить, на OnlyFans.

Я також починаю подумувати про те, щоб спробувати зайнятися йогою - наскільки це може бути складно?

У роті пересохло.

Я навіть не впевнений, навіщо я це роблю - не це; очевидно, навіщо я все ще роблю це. Я маю на увазі, заводжу його. Виводжу його з себе. Намагаюся домогтися від нього реакції. Коли я вчора ввечері ставив будильник, я зловтішно хихотів, уявляючи, як він розлютиться, але зараз, сидячи тут, єдиний, кого катують, - це я сам.

Кіан з усіх сил намагається дати мені зрозуміти, що поцілунок був помилкою. Я розумію натяки, а оскільки він виходить з кожної кімнати, в яку я заходжу, то я розумію натяки в повному обсязі. До такої міри, що це починає мене бісити.

Але зараз я готовий на все, щоб переконати його поцілувати мене знову. Я хочу відчути, як його губи ковзають по моїх, як його пальці впиваються в шкіру моїх стегон, живота, грудей. Я вмираю за будь-яким його дотиком. Лише один дотик, один раз. Мені потрібно щось, щоб зняти напругу.

Але я знаю, що цього буде недостатньо. Одного разу з ним ніколи не буде достатньо.

Я знаю це так само чітко, як знаю своє ім'я.

І в цьому вся проблема.

Я вовк-одинак, а не зграйна тварина. Ніхто ніколи не вірив у мене так, як я сам вірю в себе. Мені завжди казали, що я ніколи нічого не досягну. Мене завжди кидали, залишали позаду, викидали, як сміття на смітник. Єдина людина, на яку я можу розраховувати - це я сам. Навіть Йоганнес -

єдина людина, якій я довіряла все своє життя - вже майже не з'являється поруч. Я знаю, що він знайшов когось іншого, і спочатку мені здалося, що небо падає вниз. Я не міг дихати, не міг думати, не міг бачити. Я пив, поки мені не стало байдуже.

І тоді я подзвонив Кіану.

Але я не хочу стосунків. Я не хочу залежати від когось, потребувати когось, любити когось.

Це був би кінець мене.

Це було те, що мені потрібно було пам'ятати, щоб не наробити дурниць.

Хотіти когось більше одного разу ніколи не працює. Не для мене. Ніколи.

Я вислизаю, поки він скорчився в якійсь акробатичній фігурі на килимку. Веселощі скінчилися.

Я все ще напружуюсь у піжамі, тож мушу піти й подбати про це.

Я не можу його мати, але це не означає, що я не можу уявити його ідеально витягнутим у позі привітання сонця.

Це не займає багато часу, кілька поштовхів, і я розливаюся в кулак. Цього має бути достатньо. Я мав би вичерпатися, але не виходить.

Я хочу ще. Хочу, щоб його рот був на моєму члені. Я хочу, щоб його руки копалися в моїй дупі, поки він смоктав мої яйця.

Трясця!

На щастя, мій день заповнений інтерв'ю, спортивним масажем і фізіопроцедурами, а потім ще деякими зобов'язаннями в соціальних мережах щодо реклами австрійської події. Вони попросили мене, а також двох шведів, Йоганнеса та Йорріса. Принаймні, вони вибрали найбільш цікавих водіїв, з яскравими характерами, тож я впевнений, що ми повеселимося.

А ще краще, якщо після цього ми всі разом підемо на вечерю та випивку. Можливо, Кіан не хоче спілкуватися зі своїми конкурентами, але я не бачу в цьому проблеми.

Йорріс цікавий. Я не дуже добре його знаю, і спочатку не був у ньому впевнений. Він випромінює флюїди абсолютного мудака, що не є ні крутим, ні сексуальним, але як тільки він вип'є пару склянок, він стає до біса смішним.

«Цей хлопець витріщався на тебе весь вечір». Він вказує шийкою пивної пляшки на розкішного твінка, який, як правильно сказав Йорріс, не може відвести від мене очей.

Він навіть не намагається бути стриманим, і коли ми зустрічаємося очима, він манить мене до себе.

«Ну що ж, хлопці, - кажу я, ляскаючи долонями по стегнах, - насолоджуйтеся рештою вечора. Не робіть нічого такого, чого б я не зробив».

Йоганнес вислизає з кабінки, щоб я міг вийти, стріляючи в мене несхвальним поглядом, який майже повторює погляд Кіана, але мене вже не зупинити.

Симпатичний хлопець - легка здобич. Моя рука на його плечі і три секунди непорушного зорового контакту - все, що потрібно, щоб він погодився вийти зі мною.

Лише коли ми виходимо з бару і сідаємо в викликаний мною Uber, я усвідомлюю, що не зовсім розумію, куди я збираюся його відвезти.

Моє ліжко в будинку на колесах дуже зручне, але стіни тонкі, як папір, і Кіан точно почує.

Це ідеально.

Я покажу йому, що він втрачає.

«Мене ніколи не трахала знаменитість», - каже твінк, щойно ми опиняємося всередині будинку на колесах. Це миттєво відштовхує. Вони всі однакові, просто шукають свої п'ять хвилин слави.

Спочатку мене це ніколи не турбувало - мені було приємно, що мені поклоняються, - але останнім часом це почало викликати у мене огиду. Мені майже хочеться зупинитися і сказати йому, щоб він пішов додому.

Але я цього не роблю. Замість цього я тягну його до своєї кімнати, і ми починаємо намацувати одне одного у дверях. Він намагається розстебнути мої джинси, а я пробираюся вниз по його застебнутій сорочці, відстежуючи маленькі поцілунки і пощипуючи його за ключицю, поки його шкіра не спалахує червоним, і він не нявкає щоразу, коли я впинаюся зубами трохи глибше, ніж, можливо, варто було б.

«У тебе це так до біса добре виходить. Мій друг був правий щодо тебе минулого року.»

Чорт забирай! Чому він не міг просто тримати язика за зубами? Я шкодную, що не взяв кляп у дорожній сумці.

Я не виправдовую його дурість відповіддю, натомість кусаю його за плече, і цього разу він здригається.

Добре.

Але я швидко цілую його ще міцніше. Я не хочу, щоб у завтрашніх заголовках таблоїдів мене називали кусакою - або якимось дивним фетишистом-канібалом.

Андерсу б це не сподобалося.

Він стягує мої джинси та боксери зі стегон, залишаючи їх на щиколотках, а потім опускається на підлогу. Він опиняється віч-на-віч з моїм членом і починає проводити язиком по кінчику, перш ніж простежити нижню частину мого стовбура, змушуючи мене застогнати. Я тягнуся до чогось, щоб притулитися, і знаходжу дверну раму, поки цей чоловік творить магичні речі своїм ротом.

Він насолоджується кожною секундою, надуваючи щоки і сильно смокчучи, беручи в рот якомога більше мене. Він злегка захлинається, коли мій член вривається в його горло.

Він талановитий, треба віддати йому належне, і принаймні це припинило псувати настрій, промовляючи дурниці. Мені дуже потрібен цей реліз після того, що сталося в цьому трейлері сьогодні. Заплющивши очі, викликаючи в пам'яті ранкове заняття йогою, я майже уявляю собі Кіана на колінах переді мною.

Ніщо не завадить мені злізти прямо зараз.

«Ти зараз справді знущаєшся!» - шипить Кіан з дверей. Хлопець, чиє ім'я я не пам'ятаю, злякано задихається від мого члена. «Роби, що хочеш у своїй кімнаті, але це не жарт. Ми мусимо ділитися цим простором. Я не хочу наступати в твою срану сперму по дорозі до ванної кімнати».

Твінк перелякано підхоплюється з колін. Мені пощастило, що він не відірвав мій член так швидко, як він відсторонюється.

«Бляха-муха! Це Кіан Волкер? Ти ділишся з Кіаном Волкером? Чувак, тобі так пощастило. Я б краще відсмоктав у нього, ніж у тебе, без образ.» Чому люди, в біса, так кажуть, коли вони явно сказали щось образливе?

«Ні, дякую», - каже Кіан, але це нічого не робить для мого враженого его. Я б краще відсмоктав член Кіану Волкеру.

«Тобі, мабуть, краще піти», - пропоную я, і він забирається звідси швидше, ніж щур по водостічній трубі. «Дякую за це», - кажу я, повертаючись до Кіана.

Світло від ліхтаря на ганку освітлює його у дверях. Він не виглядає щасливим, кінчики його вух і верхні точки щік буряково-червоні, і я не впевнений, чи це тому, що він застав мене, коли мені смоктали член, чи тому, що його розбудили.

У будь-якому випадку, він виглядає мило, весь такий розпатланий.

Лише тоді я згадую, що мій член все ще висить, і він точно не отримав повідомлення про те, що час відступити. Я думаю, що зараз я ще більше збуджений, ніж тоді, коли я був по самі яйця в роті у твінка.

Але я знаю, що якщо не підніму труси, Кіан, мабуть, ампутує мені член, тому швидко натягую їх разом із джинсами.

«Нарешті, бляха», - каже він, все ще затримуючись у дверях, як маленький брудний виродок, яким він і є.

«Розчарований?»

Навіть у тьмяному світлі важко не помітити, як темніють його очі, ніби він розчарований. А може, просто видає бажане за дійсне.

«Тільки те, що я маю ділити це місце з тобою ще одинадцять тижнів».

Це крижана брехня. Він не продає її навіть собі, не кажучи вже про мене.

«Продовжуй себе в цьому переконувати», - кажу я, скидаючи бомбу майже так само швидко, як скидав штани для хлопця, чиє ім'я досі не можу згадати. Я повертаюся до своєї кімнати і зачиняю за собою двері, уявляючи, як він поспішає зазирнути у щілину, поки я добиваю себе.

Це швидко, важко, і я навіть не намагаюся бути тихим, коли кінчаю.

Єдине, про що я шкодую, це те, що в цих дверях немає вічка, щоб я міг бачити, наскільки сильно я його шокував.

Розділ 15

Кіан

Побачивши того хлопця на колінах перед Харпером, я навіть не можу визнати, що це вплинуло на мене так.

Початкова причина, через яку я побачив їх - відчайдушна потреба попісяти - була вже неможливою, бо мій член був таким твердим, що мені довелося мовчки звільнитися, коли я заліз назад у ліжку. Це було те, як очі Харпера закотилися назад, коли хлопець захоплено смоктав його член, що перекинуло мене через край. Здавалося, що ця картина закарбувалася на моїй сітківці, тож коли я знову заліз в ліжку і сліпо втупився в стелю, то не побачив нічого, окрім цілковитого блаженства на його обличчі. Я ставав все твердішим і твердішим, можливо, навіть більше, коли він зрозумів, що я стояв у дверній рамі і безмовно дивився на нього кілька секунд, перш ніж оголосив про свою присутність.

Мені довелося перелаштуватися, щоб не було помітно, що це видовище мене заводить, але Харпер знав. Його лайножерська посмішка говорила мені про це.

Проте в ту ж секунду, коли я вийшов із трансу, не залишилося нічого, окрім люті. Одна справа - бути трохи неохайним, залишати брудний посуд збоку і розкидати одяг по всій підлозі, але займатися сексом у нашому спільному просторі? Це нерозумно, непросто і просто огидно.

Я досі думаю про це, коли прокидаюся. Мені знадобилися роки практики, щоб зосередитися під час відбіркових змагань, і мені як ніколи потрібна структура мого розпорядку дня, щоб зосередитися і підійти до гонки в правильному настрої, але образи минулої ночі не дають спокою в моїй голові. Я падаю в ліжку і знову засинаю жахливим сном.

В результаті я запізнююся на ранкову практику йоги. Вже далеко за дев'яту, коли я нарешті розгортаю килимок і вирушаю до зали, але я мушу довіритися процесу і слідувати крокам, які, як я знаю, працюють для мене.

Я стою в позі вітання сонця, коли з'являється Харпер. На секунду мені здається, що він збирається розлютити мене і знову спостерігати за мною з дивана, але він повністю одягнений у командний одяг і вискакує за двері ще до того, як я встигаю сказати «доброго ранку».

Він не каже, куди йде, і коли я перевіряю наш спільний календар після того, як закінчую свої справи, в його щоденнику немає жодних справ на такий ранній ранок.

Це дивно. Я майже трохи хвилююся про те, якого біса він задумав, але достатньо лише спалаху його твердого, як скеля, члена, що з'являється в моїй уяві, щоб розвіяти будь-яке занепокоєння. Харпер - егоїстичний виблядок, і мені потрібно зосередитися лише на власному виступі.

Через кілька годин він повертається звідкись, де він був, з полум'ям мовчазної люті, що тягнеться за ним. Він замикається у своїй кімнаті, і навколо стає моторошно тихо, аж поки не настає час вирушати на трасу.

Що ще більш дивно, він нічого не говорить всю дорогу. Зазвичай він теревенить про що завгодно і про кого завгодно, або підколює мене про йогу і медитацію, за якими він «ловив» мене більше разів, ніж я хотів би в цьому зізнатися.

Якби хтось звинуватив мене в тому, що я почав займатися цим у вітальні, щоб він міг спостерігати, я б заперечував це до останнього подиху. Але знаєте, що кажуть про любов і війну.

Щойно ми заїжджаємо в гараж, мене втягують у кілька передгоночних інтерв'ю на трасі. Завжди набагато більше кайфу, коли у тебе беруть інтерв'ю перед натовпом. Люди аплодують і скандують, і я помічаю щонайменше дюжину людей з атрибутикою Хендерсом, деякі з них тримають плакати з моїм ім'ям. Це не зашкодить моїй репутації, і моє его танцює маленький щасливий танець. Вони не питають, коли я збираюся у відставку.

«Ми завжди бачимо тебе в навушниках, коли ти розминаєшся на узбіччі доріжки. Кого або що ти слухаєш?» - запитує ведуча Sky Sports. Я вже давно не чув цього запитання, можливо, тому, що коли мене часто запитували про це на початку моєї гоночної кар'єри, мої відповіді завжди були однаковими.

Але не зараз. «Іноді це подкаст з керованою медитацією, іноді - Ноа Кахан або Хозьєр».

Вона киває, ніби я збираюся продовжити, але раптом я застигаю. Харпер, насунувши на голову капюшон, стоїть у тіні пір'яного прапора з логотипами команди та наших головних спонсорів і витирає очі. Я ніколи не думав, що побачу таке.

Репортерка знову почала говорити, і я дякую Богу, що це не прямий ефір, бо я пропускаю кожне слово, яке вона вимовляє. Весь мій мозок зосереджений на Харпері.

Що, в біса, відбувається?

«Вибачте, ви не могли б повторити питання?» - запитую я якомога ввічливіше, намагаючись не виглядати зарозумілим придурком.

«Я запитала, чому керована медитація?»

«Я вважаю, що це допомагає мені занурити голову в потрібний простір. Перегони - це така ж розумова гра, як і фізична. Перебувати в правильному настрої так само важливо, як і працювати в спортзалі або проводити час на трасі. Це дуже впливає на мій виступ. Я знаю, що більшість гонщиків обирають більш бадьору музику, щоб розслабитися, але це те, що працює для мене».

Або, принаймні, зазвичай працює. Останнім часом це підводило мене кілька разів.

Але не сьогодні. Я не дозволю цьому підвести мене сьогодні.

Сьогодні я маю бути при здоровому глузді. Я не можу дозволити собі хвилюватися про те, що відбувається з Харпером. Він точно не буде хвилюватися про те, що відбувається зі мною.

У нас обох хороші стартові позиції, але це останній раз, коли картина виглядає добре.

На першому колі ми втрачаємо одразу двох людей. Невелика аварія, після якої жодна з їхніх машин не може відновитися, трапляється прямо переді мною. Навіть з мінімальними уламками, я мушу боротися, щоб не зачепити їх, і це сповільнює моє коло.

Це їхня аварія, але для мене це нестерпно прикро, коли кожна секунда на рахунку.

Потім, лише через два кола, це повторюється.

«Що тут відбувається, Коул?» - запитую я, коли з'являється ще один жовтий прапор і мені знову доводиться гальмувати.

«Це один з хлопців з Ferrari - ми просто чекаємо, щоб з'ясувати це. Це може бути серйозно. Врізався в бар'єр. Можливо, наближається Сейфті-кар. Я триматиму тебе в курсі подій. Ця траса не дуже відома аваріями, тому я шокований, що їх так багато.»

«Скільки у нас зараз вибулих?»

«Четверо.»

«Хто на першому місці?»

«Йорріс. Ти вже близько. Ти все ще в Р2. Не зупиняйся.»

«А Харпер?»

На мить запановує тиша, ніби він дає мені закінчити коло, перш ніж відповісти. Незважаючи на те, що він добре мене знає і був моїм гоночним інженером протягом п'яти років, він не бачить, як мене напружує ця затримка.

Особливо після того, яким був Харпер сьогодні вранці.

Я знову перетинаю лінію, готуючись до наступного кола, коли він каже: «Р16».

У мене ще є час, щоб випередити Йорріса і спробувати піднятися на Р1, але Харпер явно переживає шок.

«У чому його проблема?» - запитую я, але Коул не знає. Харпер, мабуть, абсолютно виснажений. В такий день, як сьогодні, нікому не хочеться бути останнім.

На щастя, мені вдається витіснити думку про те, що він засмучений, на задвірки моєї свідомості. Мені не вдається обігнати Йорріса і доводиться задовольнитися Р2, але я це приймаю.

Харпер, з іншого боку, шкутильгає додому.

Сподіваюсь, що хтось наглядає за ним, і що він зараз не один. Я впевнений, що Еш буде з ним. Це може так легко стати темним часом, коли у тебе дійсно поганий день після того, як до цього все було так добре. Це удар, який просто продовжує бити, поки твоя душевна гра закручується в спіраль і заходить у глухий кут. І забути про це не вийде, адже тобі доведеться відповідати на запитання преси про свій виступ, а потім читати про аналіз своїх помилок. Потім, перед наступною гонкою, тебе запитують про те, як ти збираєшся виправити свої помилки, і що ти робиш, щоб зібратися з силами після такої невдачі. Це як отримати ляпас від своєї невдачі саме тоді, коли тобі потрібно підбадьорювати себе.

Коли я виходжу з боліда, в гаражі тихіше, ніж зазвичай, після того, як гонщик Хендерсом фінішує другим, і я одразу ж розумію, що це через Харпера.

Він сидить у кутку, в командній толстовці, накинутій на костюм, з затягнутою навколо обличчя маскою, щоб він не бачив і щоб його не бачили. Я навіть не знаю, що сказати. Це спустошливе видовище, і я підозрюю, що він там плаче. Фінішувати за межами першої десятки може зруйнувати душу, а йому не вистачає стійкості досвідченого гонщика. Іноді я забуваю, що він новачок, який виступає лише перший сезон.

Йому, напевно, тільки гірше від того, що ми скотимося на друге місце в Кубку Конструкторів, як частина наслідків його результату. Він знає, що це його провина - тут не може бути двох думок. Це не футбол, де помилка може бути допущена трьома, чотирма чи більше гравцями, або ускладнена різними інцидентами, щоб спричинити загальний програш. Те, як розподіляються очки в цьому виді спорту, робить це очевидним.

Коли він сидить там, абсолютно нещасний, особливо після того, яким тихим він був сьогодні вранці, я не можу на нього сердитися. Він повинен забути про Австрію і зосередитися на тому, що буде далі - на Сільверстоуні. Це наша домашня траса, і ми повинні її розбити. Не те, щоб я фінішував сьогодні першим, навіть я міг би зробити більше, щоб бути першим, а не другим.

Я просто сподіваюся, що Харпер знає, як впоратися з невдачами, і не зійде з дистанції, і що Йоганнес з тих друзів, які підставляють плече, коли людина падає.

Зазвичай, на цьому етапі аналізу після гонки Харпер жартує з Ешем, з'ясовує конкретні часи проходження кіл і проходить через окремі моменти гонки, де шини почувалися не найкращим чином, або переглядає відеозаписи ключових моментів.

Еш намагається, благослови його Боже. Він згадує найяскравіші моменти з кіл Харпера, але це не допомагає. Харпер наближається до зриву, і оскільки це сталося вперше, ніхто не знає, як йому допомогти. Чи він розлючений вихор, чи він трощить і ламає речі, чи він дується? Існує щось на кшталт колективного затамування подиху, поки ми чекаємо, щоб це з'ясувати.

Натомість це просто ламає його.

Він повністю відключається. Наче з нього висмоктують душу. Це повне спустошення.

На щастя, Андерс відсторонює його від спілкування з медіа, і Харпер йде так швидко, що він ніби випаровується. На жаль, журналісти вже затримуються неподалік, і йому доводиться з боєм пробиратися до машини, поки його закидають дикими питаннями про його виступ. Я сподіваюся, що він не коментує нічого, головним чином, щоб не сказати чогось, про що потім пошкодує.

Андерс біжить за ним, вигукуючи, що «ніяких ЗМІ» не означає, що він може просто піти, але Харпер вже пішов.

Я залишився сам на сам з пресою, і жоден з них не хоче говорити про мій фініш на Р2. Всі хочуть знати, що сталося з Харпером Джеймсом.

«Це була технічна або інженерна проблема?» - кричить один з них, тримаючи мікрофон над цілою купою інших журналістів та радіоведучих.

«Ні, наскільки нам відомо. Звісно, після перегонів буде проведено поглиблений аналіз автомобіля, але не схоже, що це була механічна несправність».

«Отже, ми розглядаємо помилку водія як причину його поганого виступу сьогодні?»

Це трохи закипає в моїй крові. Чи міг він виступити краще? Звичайно, міг, але він не спричинив жодної аварії на трасі, не зіпсував машину, у нього просто був дуже, дуже поганий день.

«У всіх бувають погані дні. Ніхто з нас не ідеальний - ми не роботи. Але сезон ще далеко не закінчився. У цьому і полягає краса автоперегонів. Ми вчимося на цих перегонах і застосовуємо це на практиці для наступних». Я даю багато подібних відповідей усім, хто намагається підштовхнути мене до поливань брудом на адресу Харпера, особливо коли вони згадують той факт, що Харпер міг коштувати нам перемоги в Кубку Конструкторів. Мій тон стає дедалі різкішим, коли питання продовжуються. Я не знаю, коли я почав так захищати Харпера Джеймса, але це ніяк не пов'язано з погрозами Андерса, а лише з тим, що я бачу його, забитого в кутку, з таким виглядом, наче його серце ось-ось розірветься.

Зараз я просто хочу повернутися додому - головним чином до Великобританії, де я побачу свою сім'ю і відчую силу їхньої любові та підтримки, але також і до будинку на колесах.

Хоча я не зовсім впевнений, куди я прямую «додому».

Зважаючи на те, наскільки він був засмучений, коли вирвався з боксу, виливаючи своє розчарування на всіх журналістів, що чекали, і ігноруючи заклики Андерса зупинитися, я не маю жодної здогадки.

Можливо, він розгромив його, підпалив, а можливо, топить свої печалі у горілці або мінетах з рандомами. З Харпером важко передбачити.

Коли я переступаю поріг, у кімнаті тихо. Світло вимкнене, і коли я вмикаю його одне за одним, то помічаю, що нічого не розбито, не розтрощено і не горить.

Однак тиша є моторошною. Це майже занадто. Я не так довго вештався після командної наради, тож дивуюся, як він встиг за цей час повернутися додому, прийняти душ і вийти з дому, але, з іншого боку, мене вже ніщо не повинно дивувати в Харпері Джеймсі. Він робить все, що йому заманеться, і не зважає на наслідки - або супутні збитки.

Я вже збираюся прийняти душ, моя рука зависла над кнопкою, коли під дверима туалету «Джек і Джилл» просочується найтихіший шум. Його майже не чути, ніби мій розум грає зі мною злий жарт. Аж поки я не притискаю вухо до дверей, і ось воно знову: тоненькі схлипування. Я майже можу уявити, як вони розривають його тіло, як його груди здіймаються і опускаються, коли він намагається контролювати звук.

Це відверто розбиває серце. Тим більше від хлопця, який має найміцнішу оболонку.

Я не можу перестати слухати, і відчуваю себе найгіршою людиною у світі, що просто стою тут і підслуховую його біль, замість того, щоб піти туди і перевірити, як він там.

Але що я можу сказати хлопцеві, який має товстий шар зарозумілості навколо себе, який він носить, як броню? Який, швидше за все, рішуче відкине будь-які спроби заспокоїти чи втішити його?

Хлопцеві, якого я поцілував одного разу і відтоді не перестаю про нього думати?

Розділ 16

Харпер

Слова на кшталт «останній шанс», «час зібратися з думками», «ти ще один невдаха, якому доведеться шукати іншу команду» дзвенять у моїх вухах, коли я крокую назад до будинку на колесах. Я обходжу журналістів з обличчям, схожим на грім, але це не заважає їм репетувати про моє падіння з небес на землю.

Шістнадцятий. Шістнадцятий, чорт забирай. Я навіть не пам'ятаю, коли востаннє посідав так низько. Я не пам'ятаю, коли востаннє в моїй кар'єрі в нижчій чи вищій категорії я не потрапляв за межі першої десятки.

Гірше того, нас вибили з першого місця в Кубку Конструкторів. Це жахливо. Єдине, що було більш жахливим, так це вираз обличчя у всіх, коли вони зрозуміли, що це означає - і тоді все обличчя Кіана просто опустилося. Андерс зовсім не виглядав щасливим.

І це повністю моя вина. Я винен.

Я завжди ігнорую веселунів з поліції, які намагаються завадити мені жити своїм життям. Але я не повний ідіот - з тих пір, як мене покликали на гонки Чемпіонату, навіть я став більш обережним. На початку сезону Анна виклала чіткий набір очікувань від поведінки гонщика Хендерсом. Базовий список того, що можна і чого не можна, якщо хочете. І з того часу, як я підписав контракт, я не сильно від нього відходив. Я не зробив нічого такого, за що мене могли б звільнити. Що б не думав Кіан, я хочу бути тут. Іронія в тому, що мене можуть звільнити за те, що я зробив ще до початку сезону.

Близько двох років тому я мав "четвірку", і тепер це переслідує мене, бо, звісно, хтось зняв відео. Піар-команда мого агента, вочевидь, добряче попрацювала, намагаючись приховати цю історію. Гадаю, я не був достатньо відомим до цього часу, і мій шантажист чекав, поки я досягну популярності, щоб отримати за це більше грошей. Він планував продати її ЗМІ, але замість цього я, мабуть, куплю її, причому за значну частину гонорару за цей сезон.

В принципі, з «четвіркою» все гаразд, оскільки все було за згодою і всі були повнолітніми, але Андерс втратив розум, бо власники, спонсори та VIP-персони, звісно ж, будуть вкрай незадоволені. Цього сезону я не перетинав жодної жорсткої лінії, але знаю, що обходив деякі сірі зони, і після того, як

Андерс нас підставив у Бахрейні, я знав, що не можу більше терпіти. Але навіть якби я поведився як золотий хлопчик, містер Нудний Виродок, ця штука все одно повернулася б, щоб вкусити мене в дупу. Мабуть, вони провели збори команди і вирішили, що я отримаю останнє попередження. Ще один прокол і я вилітаю. Те, що Кіан шепотів на вухо Джексону, очевидно, дійшло і до Андерса. Мені просто пощастило, що Елайджа ще не настільки здоровий, щоб повернутися, інакше, думаю, вони б мене вже звільнили.

Мені все життя казали, щоб я тримав себе в руках. Не робити нічого, що може поставити під загрозу мою кар'єру. Я завжди казав їм, щоб вони йшли до біса. Але вони були праві. Вони завжди мали рацію. Можливо, саме тому я так наполегливо працюю і так швидко їжджу - тому що я намагаюся втекти від демонів, які, як я знаю, переслідують мене. Демонів, які завжди переслідують мене. Від помилок, які я вже зробив. Якщо я достатньо вип'ю, достатньо трахнуся, достатньо виграю, то одного дня я стану достатньо великим, щоб демони більше не змогли мені зашкодити. Хіба це не мрія кожного хлопця, як я? Позбутися страху, що одного дня тебе викриють і викинуть назад на купу лайна, з якої ти вийшов? Я колись чув, як хтось назвав це синдромом самозванця, але це якась серйозна терапевтична фігня. Інша справа для таких дітей, як я, для тих, хто не має на що спертися, кому нікуди йти і ні до кого бігти.

Я лажаю всюди - з командою, з Кіаном, з моїм життям загалом. Я, мабуть, лажаю все своє життя.

Тепер я коштував команді очок і, можливо, Кубка Конструкторів. І заради чого? Заради пари неповноцінних оргазмів від хлопців, які, очевидно, є абсолютними мудаками.

Я навіть не можу подзвонити Йоганнесу. Останнім часом я його майже не бачу. Він завжди зайнятий таємницею, яку приховує від мене, і я не думаю, що він би все одно зрозумів. Та й кому це може бути цікаво? У моєму телефоні стільки імен і номерів, але жодному з них я не можу повідомити про це.

Тож я повертаюся до будинку на колесах і зачиняюся у своїй кімнаті.

Протягом кількох годин, але насправді це лише довгі хвилини, я лежу і думаю про те, що пішло не так, дивлячись у темну стелю. Я не звик до такої тиші.

Я такий тихий, що чую, як повертається Кіан, як він ходить по вітальні. Він, мабуть, прибирає, а може, шукає мене? А може, я божеволію, якщо навіть думаю, що Кіану не байдуже, що я роблю. Є щось заспокійливе в тому, як він пересувається. Уявляю, як він відчуває полегшення від того, що на деякий час залишився сам. Звичайно, він хоче, щоб я поїхав. А хто б не хотів?

Що ж, його бажання скоро здійсниться. Я знав, що це не може тривати довго. Я знав, що врешті-решт я все зіпсую. Так само, як і все, що я роблю. Зрештою, мені тут не місце.

Я згортаюся в подушку і запихаю її до рота, щоб приховати звуки, які видаю, але, здається, не можу зупинитися.

Зрештою, я чую, як вмикається душ, і майже відчуваю полегшення від того, що шум води, яка б'ється об кахлі, перекриє мої ридання. Можливо, він також заглушить шум у моїй голові.

Але це ненадовго. Кіан або прийняв найшвидший душ в історії, або увімкнув його, щоб я не чув, як він какає. Я не міг вирішити, що гірше, бо після гоночного дня завжди потрібен довгий душ, щоб позбутися смороду гуми та бензину. Я продовжую плакати в подушку, поки не виплакався. Здається, я чую, як вийшов Кіан, і сподіваюся, що він просто добрий і дає мені трохи простору, хоча я знаю, що не заслуговую на це.

Легкий стукіт у двері, коли він пролунав, був і очікуваним, і несподіваним.

Очікуваним тому, що я думав, що він одразу ж набіжить сюди, як тільки повернеться додому, і буде говорити про те, яке я лайно, як він розчарований, як я все зіпсував для нас обох. І я б його навіть не звинувачував.

Несподівано, бо коли я пробурмотів, щоб він зайшов, в одній його руці був пакет з їжею, а між пальцями іншої бовталася пара банок пива.

«Я можу зайти?» - запитує він у дверях, і в мою кімнату проникає вал світла.

Я не пам'ятаю, коли востаннє хтось бачив мене плачучим. Мені було, мабуть... чотирнадцять? Та чудова прийомна сім'я, сім'я, яка, як я думав, нарешті мене всиновить, попросила мене зайти і присісти одного вечора. Я точно знав, про що буде розмова.

Час іти. Знову.

На той час я вже давно не ридав, як дитина, але не зміг стримати тихі сльози, що котилися по моєму обличчю, коли мені сказали, що вранці прийде соціальний працівник, який допоможе мені зібрати мої речі в кілька сміттєвих пакетів. Речі, які зробили кімнату нагорі моєю власною.

Поки ще відносно темно, я намагаюся витерти обличчя, просто на випадок, якщо він не знає. Він кладе їжу на край мого ліжка, а потім витягає з-під пахви дві таці. Це трохи незграбно, поки він не вмикає мою приліжкову лампу, яка кидає тепле світло на нас обох. Світла якраз вистачає, щоб розкласти тарілки.

Він приніс суміш усього - локшину, рис, різноманітне м'ясо під різними фруктовими соусами. І найголовніше - солоні та перчені чіпси. Я навіть не розумію, що відбувається і чому, але не можу передати, як мені це зараз потрібно. У мене немає слів, щоб висловити, наскільки ця їжа заспокоює, і як сильно вона нагадує мені дешеві обіди, коли я був молодим. Де б я не жив, китайські чіпси з сіллю і перцем були однакові на смак - і насичували мене.

«Не те, щоб я не був вдячний за це, - починаю я, задихаючись, намагаючись придумати, як краще закінчити своє речення, - але... чому?»

Це не граціозно, як і те, як я витираю сопливий ніс об ковдру, але я такий, який я є.

«Сьогодні було лайно, і це китайська їжа. Думаю, вона нам обом може знадобитися».

Він спокійний і врівноважений, сидючи на моєму ліжку, притулившись спиною до стіни на третю годину проти моєї дванадцятої. Між нами стоїть китайський стіл о першій і другій годині, коли він починає їсти.

«Це було лайно тільки тому, що я був лайном. До речі, вибач за це».

Він дивиться на мене так, ніби білий кролик щойно вистрибнув з мого рота і танцює джигу на підлозі.

«Нічого собі! Ніколи не думав, що почую це слово з вуст Харпера Джеймса». Він відкорковує кришку від одного пива і простягає мені, а потім робить те саме зі своїм.

«Ти добровільно п'єш пиво. Ніколи не думав, що доживу до цього дня». Ми цокаємо шийками пляшок і нахиляємося. Я роблю ковток і дивлюся на етикетку. Безалкогольне пиво. Мабуть, деякі речі ніколи не змінюються.

Знову западає тиша, але з кожним ковтком я відчуваю, що він спостерігає за мною. На кінчику його язика крутяться запитання, а очі пом'якшали, побачивши сліди сліз на моєму обличчі. Цього разу я хочу, щоб він запитав. Я хочу, щоб він запитав, щоб я міг йому розповісти. Думаю, я хочу, щоб він знав.

Але поки наші тарілки не прибрані, а залишки їжі не запаковані, ми не розмовляємо. Коли він виходить з кімнати, щоб поставити їх у холодильник, а з ним і наші порожні пивні пляшки, я не впевнений, що він повернеться. Він зробив свою добру справу за день, він не несе ніякої відповідальності. Він міг би піти до своєї кімнати, зателефонувати сестрі і вдавати, що цього ніколи не було, що у нас не було того цивілізованого моменту, коли ми відчували, що можемо дихати одним повітрям з бійкою чи сексом.

Але він повертається, з другим кухлем пива в руці, і знову вмощується на моєму ліжку. Через те, як ми сидимо, наші ноги зустрічаються посередині, і жоден з нас не робить жодного руху, щоб їх розсунути.

«Що сталося?» - нарешті запитує він. «Ти тримався весь сезон. Навіть найсуворіші критики кажуть, що для новачка у тебе була дивовижна перша половина сезону. Якщо не брати до уваги заголовки таблоїдів, твоя гра на трасі була чудовою».

«Я здивований, що ти ще не знаєш. Всі інші, здається, знають. Це мій останній шанс, чи не так?»

«І ти думав, що викинути свій перформанс - це спосіб впоратися з цим?»

Я майже гарчу на нього. «Звісно, що ні. Я не міг зануритися в гру, чи не так? Це буквально все, чого я коли-небудь хотів».

«Тоді я не розумію, чому ти поводишся так, ніби тобі байдуже. Всі ці вечірки, випивка та інтрижки на одну ніч... ти сам собі найлютіший ворог. Це майже як ти сам...» - він раптово замовкає, ніби до нього дійшло, коли він це говорив. «Це самосаботаж, чи не так? Харпер?»

Він штовхає мене в плече.

«Облажався, так?» Я знизую плечима, бо зараз немає сенсу щось приховувати. Ми ж не говоримо про моє майбутнє в спорті, який я люблю, єдиному, що я вмю робити. «Я не знаю, як зупинитися».

«А навіщо? У тебе зараз весь світ на кінчиках твоїх пальців. Чого ти так боїшся?»

Що те, чого я хочу найбільше на світі, не захоче мене повернути.

Сльози щипають мене за очі. Як у моїх протоках ще щось залишилося?

«Гадаю, це називається «проблема покинутості».

Принаймні, так казали терапевти. Я ходив до кількох, коли був підлітком, але це завжди було несистематично і непослідовно, залежно від того, де я жив у той час. Я ніколи не був з одним терапевтом достатньо довго, щоб навчитися відкриватися і бути вразливим, і життя навчило мене не покладатися ні на кого, окрім себе. «Можливо, це також пов'язано з проблемами довіри». Мені завжди вдавалося проскочити повз командних психологів і коучинг перформансу як частину моєї професійної кар'єри, і ось ми тут.

Ось ми тут, думаю я собі. Він тут, і він запитує, і я хочу йому розповісти.

Я роблю глибокий вдих і починаю.

«Я був нещасним випадком. Батьки-підлітки, ще в коледжі, які точно не хотіли мене, але дізналися про це надто пізно, щоб щось вдіяти. Думаю, вони все одно намагалися. Я не пам'ятаю їх, але вони тримали мене майже до шести років, а потім віддали бабусі і зникли. Принаймні, так написано в моїй справі. Бабуся була чудовою, але коли мені виповнилося десять, у неї діагностували рак четвертої стадії, і вона померла за п'ять місяців».

Кіан тягнеться до мене, і я дозволяю йому пригорнути мене до себе. Йому не дуже зручно, але мені приємно. «Тоді я потрапив під опіку. Ніхто з кровних родичів не хотів мене брати, а батьки давно пішли. Я був якраз достатньо дорослим, щоб зрозуміти, що нікому немає до мене діла, я нікому не потрібен, і в світі немає жодної людини, яка б мене любила».

Кіан напружено притискається до мене. Я не знаю, чого він очікував, але впевнений, що не цього. Він обіймає мене і притискає до себе так, ніби від цього залежить його життя. Або моє.

«Протягом наступних восьми років я побував у дев'яти різних прийомних сім'ях, і жодна з них не хотіла мене - не настільки, щоб залишити мене у себе. Інші діти, яких я знав, виховувалися в прийомних сім'ях і більше не поверталися. Їх усиновили, а мене - ні, і це, гадаю, остаточно вирішило мою долю».

«Я не знав...» - починає він, але я хитаю головою, перебиваючи його. Очевидно, він не знав. Це не те, про що я коли-небудь говорив публічно.

«Зрозумій мене правильно, більшість сімей ставилися до мене добре. Остання сім'я дійсно намагалася - вони платили за мій картинг, намагалися відправити мене на терапію, намагалися змусити мене відчувати, що я належу їм, але я думаю, що на той момент всі мої стіни були підняті. Збиток було завдано. Легше бути постійно в обороні. Ніхто не може завдати тобі шкоди, якщо ти не даси їм шансу».

«Господи, Харпер! Якщо раніше це не мало сенсу, то тепер має. Я знаю, що ти хочеш цього, тому що я це бачу - всі бачать, - але ти викручуєшся, бо хочеш бути впевненим, що у тебе в рукаві є багато причин, щоб пояснити, чому тебе вигнали, щоб це ніколи не було через те, що ти недостатньо хороший».

«Господи. Може, тобі варто піти в терапію, коли вийдеш на пенсію».

Він застогнав. «Тільки не ти знову з цим словом.»

«Чому це тебе так злить?»

Я бачу, як розчарування з'являється на його обличчі щоразу, коли репортер запитує про його плани після закінчення сезону.

«Я не злюся. Я просто відчуваю, що для всіх, крім мене, це вже вирішена справа. Я не буду думати про це, поки не закінчиться цей сезон. Я тут і хочу утримати свій титул, і це все, що має значення. Я не впевнений, чи буде він останнім, чи у мене буде ще п'ять».

«У тебе чудовий сезон, але іноді здається, що ти не дуже добре проводиш час. Ніби тобі це більше не подобається. Ніби ти не хочеш бути тут».

Я помітив це, тепер я це розумію. Він все ще радіє кожній перемозі, але в той же час відсторонений від масштабу того, наскільки він великий, і не в змозі по-справжньому насолоджуватися досвідом.

«Я не завжди хочу бути тут, ось чому». Його слова такі прості, і я знаю, що він має на увазі саме це.

«Через мене?» Я майже боюся запитати, але це може бути мій єдиний шанс.

«Ти знаєш про мою маму, так?»

Я киваю. Звісно, що так. Уся Велика Британія була вражена новиною про те, що у Честіті Волкер діагностували ранню стадію хвороби Паркінсона.

«Вона сильно деградувала, і моя сестра зараз є її основним опікуном. Еліза багато чим пожертвувала, щоб доглядати за нею, а тут ще й я, що роз'їжджаю по всьому світу, ніби це не моя відповідальність».

«Я не можу уявити, щоб твоя мама не схвалювала те, що ти живеш своєю мрією. Я маю на увазі, хіба це не те, що вона зробила? Здається, я читав статтю, в якій говорилося, що вона брала тебе і твою сестру в турне, коли ви були молодші».

Я не збираюся зізнаватися, що прочитав кожен статтю про Тайлера Хіта і Честі Волкер.

«Різниця в тому, що ніхто з нас не був хворий. Вона не покинула нас заради своїх мрій. Вона подбала про те, щоб у нас було найкраще життя, навіть коли ми жили в туристичному автобусі».

«Але у вас не було нормального життя. У вас не могло бути легкого дитинства, і ви заплатили ціну за те, щоб вона здійснила свої мрії. Це доводить, що вона була готова на все заради своєї поп-кар'єри. Чим це відрізняється від того, що робиш ти?»

Це ставить його в глухий кут на деякий час, ніби він намагається зламати свій мозок, щоб довести, що я помиляюся. Але він не може, і це мало б бути добре, але це явно не так. Він виглядає таким же розбитим, як і я.

Ми обоє все ще пахнемо трасою, і, на жаль, не як гонщики, яких розбризкали шампанське на честь перемоги - те, що точно мало статися в Австрії. Ми були фаворитами на перемогу в P1 і P2, і ми все змарнували. Принаймні, я.

Ми можемо бути командою, але зараз я не відчуваю, що ми можемо щось зробити, щоб все виправити один для одного. І я розумію, що насправді хочу все виправити для Кіана. Не тому, що його батько - Тайлер Хіт або тому, що він був моїм кумиром. А тому, що сьогодні він намагався зробити щось краще для мене.

Тому я роблю єдину річ, яку я вмію робити поза перегонами. Я нахиляюся до його особистого простору, шукаючи очима будь-які ознаки того, що він теж цього не хоче. Коли знаків не з'являється, я перехоплюю його губи своїми і тихо благаю, щоб він натомість більше відкрився для мене таким чином.

Коли він це робить, я відчуваю це одразу і не вагаюся. За лічені секунди я опиняюся на ньому, наші язички сплітаються, руки обхоплюють обличчя

одне одного, і мить стає солодкою та чуттєвою. Це не той сексуальний вибух, який я тисячу разів уявляв собі з Кіаном, коли лежав у ліжку на самоті, гадаючи, чи думає він теж про мене. Звідкись я знаю, що цього разу він не відвернеться, тому сповільнююся і не поспішаю, більше не відчайдушно намагаючись увійти і вийти до того, як мене відштовхнуть.

В результаті все кардинально змінюється. Від того, як неквапливо ми рухаємося разом, до того, що у нас обох міцна ерекція, але жоден з нас не поспішає роздягатися або переходити до наступного етапу.

Навіть цей поцілунок не відчувається як передостання стадія до сексу, хоча я сподіваюся, що врешті-решт ми дійдемо до нього. Це ніби ми нарешті отримуємо одне від одного те, чого хочемо, те, що мені було потрібно від нього з тієї секунди, як він посадив мене на місце в літаку до Бахрейну.

Я ніби поглинаю його, куштую все, що він може запропонувати, і як слід смакую це, ніби цього достатньо, щоб просто робити це. Але потім, коли руки нарешті розслабляються, я знаходжу поділ його футболки. Я граюся з ним, доки він не отримує повідомлення і не розриває поцілунок, щоб накинути її собі на голову.

Кіан - прекрасний екземпляр. У нього широкі, підтягнуті груди, крізь які пробивається темне волосся, і V-подібний виріз, який, як я знаю, є результатом вражаючої роботи в спортзалі та занять йогою. Йому потрібно зробити воскову епіляцію всього тіла, щоб не приховати під костюмом тьмяно-рожеві соски, з якими мені так хочеться погратися. Я планую поклонитися йому, дарувати йому обожнювання, на яке він, безумовно, заслуговує.

Але він бере все під свій контроль. Не знаю, чому я здивований, адже він показує найкращі результати, коли керує, і, чесно кажучи, я радий сидіти склавши руки і дозволити цьому статися. Справа в тому, що коли ти не поспішаєш, здається, що на все знайдеться час. Це новий досвід для мене.

Він стискає і смоче мої голі груди, іншою рукою розстібає шнурки моїх спортивних штанів, щоб спустити їх по вигину моєї дупи і вниз по стегнах. Його штани швидко наслідують цей приклад, доки на шляху не залишаються лише боксери. Мої зовсім не справляються зі стримуванням важкої випуклості між моїми ногами, і я сподіваюся, що він знає, що це все для нього.

Він просовує руку всередину і згортає пальці навколо мого члена, розтираючи його вгору і вниз по голівці. Я видаю шипіння - я не впевнений, чому все відчувається так надчутливо, але мені це подобається. Він починає качати вгору-вниз, і я теж тягнуся до нього, перш ніж остаточно збожеволіти. Він такий же твердий, як і я, і він такий до біса приємний у моїй руці.

У цей момент кожна унція терпіння вилітає у вікно, і раптом ми стаємо спітнілим, шаленим безладом, що треться одне об одного. Ми скидаємо труси, щоб наші ерекції могли ковзати одна по одній, створюючи те смачне тертя, якого ми обоє, здається, жадаємо. Я хапаю його за дупу, за дупу, про яку я фантазував тижнями - ні, місяцями - і сильно притискаю до себе. Він знову накриває моє обличчя поцілунком, і я думаю, що в цьому моменті є солодкість, якої я ніколи раніше не знав. Між діями достатньо простору, щоб я теж міг відчувати, і я розумію, що не боюся цього.

Нам обом не потрібно багато, щоб задихатися, стогнати в безладді. І коли рука Кіана відривається від мого обличчя, щоб смикнути мене за яйця, я не можу стриматися.

«Я кінчаю», - задихаюся я. Він відстає від мене лише на кілька секунд, і після двох останніх закачувань він наслідує мій приклад.

Немає слів.

Вони не потрібні.

Кайф, який я відчуваю, не вщухає найближчим часом, і в блаженному стані, що настає після цього, я не можу зробити нічого іншого, окрім як заснути, щільно притиснувшись до його боку.

Розділ 17

Кіан

Ніколи ще я не бажав, щоб політ закінчився так швидко. Це всього лише двогодинна подорож, але через те, що я відраховував хвилини, мені здавалося, що вона тривала близько двадцяти.

Екіпаж навіть організував вечерю, але це, безумовно, сприяло тому, що політ здавався вдсятеро довшим.

Хлопці, які летіли з нами, дрімають, готуючись до того, що на них чекає неймовірно напружений час у Великій Британії, де кожен хоче відкусити від нас шматочок, але Анна не спить.

Не спить і крокує проходом до місця, де сидимо ми з Харпером, його голова лежить на моєму плечі, а рука на верхній частині мого стегна під ковдрою, яку я зручно розстелив собі на колінах.

Я штовхаю його, щоб він нічого не видав, але він лише посміхається, коли розплющує очі, щоб побачити Анну, яка йде до нас. Він навіть погладжує мій член, коли відсмикує руку, і я знаю, що він мене дражнить.

Засранець.

«Як тут затишно. Ми нарешті граємо в одній команді?»

Я мало не задихаюся від переробленого повітря літака. Вона й гадки не має, що відбувається, але від її коментаря я ледь не втрачаю самовладання. Поруч зі мною заливається сміхом Харпер, його сміх схожий на вовче виття, коли він будить половину літака.

«Ви двоє дуже дивні, але у нас немає часу розпаковувати це прямо зараз».

Вона простягає нам заламіновані картки, які підозріло схожі на щільно зшиті розклади, і я стогну.

Мені подобається галас, який я отримую у Великій Британії, і оскільки останні півтора десятиліття в Хендерсомі працюють лише британські водії, до команди ставляться як до доморощених героїв, але мені б не завадила перерва. Особливо зараз.

«Гаразд, сьогодні ввечері ти запишешся на подкаст Need for Speed, а завтра вранці у тебе буде чотиригодинна фотосесія для нової командної

атрибутики, а ввечері ти будеш у вечірньому спортивному блоці новин на ВВС».

Поки Анна говорить, я пробігаю очима деталі решти двох тижнів, і графік виглядає абсолютно божевільним. Вона продовжує перераховувати, що кожна хвилина нашого часу буде зайнята фотосесією або записом саундбіту, і хоча мені подобається ця сторона життя професійного гонщика, я не можу не задаватися питанням, коли ми з Харпером зможемо провести час разом. Або коли я зможу заскочити в Норфолк, щоб побачити маму, Елізу і дітей.

Це дуже багато, якщо не сказати більше.

«То ти хочеш сказати, Анно, що я спатиму близько трьох годин на добу, тренуватимусь і їстиму о третій годині ночі? Я жартую, але в мене також є система підготовки, якої я маю дотримуватися перед кожним стартом - важливі речі, які впливають на те, наскільки добре я виступаю.»

«Роби як знаєш, Кіане. Просто переконайся, що ти встигаєш вчасно і що ти тягнеш його з собою».

«Гей! Я стаю дедалі пунктуальнішим», - втручається Харпер, але Анна просто сміється йому в обличчя. Мені подобається, що вона не приймає його лайно. Вона ідеально підходить на роль піар-менеджера в Хендерсомі.

«Можеш казати собі все, що завгодно, новачку».

Погладивши його неслухняні кучері, вона злітає в літак і сідає на своє місце.

Тиждень занурюється в хаос. Ніколи в житті я не був таким зайнятим. Ще більше, коли мій агент у невимушеній розмові каже, що мій улюблений бренд спортивного одягу хоче, щоб я став одним з їхніх нових облич, але їм потрібно, щоб я зробив кілька модельних пробних знімків, поки я у Великобританії, щоб бути впевненим у цьому. Через те, як Анна склала свій графік, я ніяк не можу повернутися в Норфолк, щоб побачити свою сім'ю.

Це розчаровує. Я так близько, і в той же час я можу бути на іншому кінці світу.

А потім, за дві ночі до відбіркового, я отримую найкраще повідомлення.

"Мені вдалося знайти доглядальницю для мами, тож я, Грант і діти приїжджаємо до Сільверстоуна на вихідні. Приїдемо до вечері після кваліфікації і залишимося до понеділка!"

Звісно, я скручений калачиком у ліжку з Харпером, коли отримаю це повідомлення. Ми обоє голі, і все ще важко дихаємо після чергового запаморочливого оргазму, тож він помічає, як загоряється моє обличчя, коли я читаю повідомлення.

«Чи варто мені хвилюватися, що хтось інший змушує тебе так посміхатися, коли я лежу поруч?» - запитує він, піднімаючись на ліктях. Його підборіддя лежить на моїх голих грудях, і він дивиться на мене дражливими очима, що сяють у світлі мого телефону.

Чи хвилювався б він, якби мені зараз писав інший хлопець чи дівчина? Це б його турбувало? Змусило б його ревнувати? Я не впевнений, тому що він не дуже відвертий щодо своїх почуттів. І що більш важливо, чи хочу я, щоб він хвилювався?

«Еліза буде тут наступні кілька днів, оскільки її чоловік має вихідний, і вона думає, що Кессі сподобається перегони, навіть якщо вона не зможе побачити їх повністю. Я збираюся зустрітися з ними за вечерею і, можливо, зупинюся в їхньому готелі на ніч перед відбірковими змаганнями, щоб вкласти дітей спати».

Я не знаю, чому я так нервую, кажучи йому це. Це цілком нормально, коли сім'я приїжджає подивитися твій домашній Гран-прі, але це лише підкреслює жахливу правду, що у Харпера немає сім'ї. Я не можу змиритися з тим, що у нього немає сім'ї. Я не можу змиритися з тим, що він залишиться сам. Не зовсім самотній, адже його найкращий друг теж тут, і я теж, але самотній в тому сенсі, що не буде нікого, хто б підтримав його на цих вихідних.

«Я так хвилююся за тебе. Б'юся об заклад, ти до смерті хочеш їх побачити?» По усмішці на його обличчі я бачу, що він не жартує. Все його дурнувате, розкішне обличчя...

«Я просто хочу потрапити додому, щоб побачити маму. Дивно знати, що наступні кілька днів вона буде з тимчасовими опікунами. Двоє випадкових незнайомців, яких вона ніколи раніше не бачила... Але я ж не проводжу там більшу частину року, тому все одно відчуваю себе винним. Я не знаю. Я відчуваю деякий стрес через це, і мені здається, що Еліза...»

Я не встигаю вимовити й слова, як він цілує мене, щоб я замовк. Мій мозок замикається, дозволяючи мені на кілька хвилин забути про свої турботи за межами чотирьох стін цього будинку на колесах.

Він штовхає мене назад на ліжку, обхоплює мене за стегна і ловить мої губи, коли я падаю назад на диван. Це смачно в усіх сенсах цього слова. Його губи на смак нагадують солодку вишневу колу з присмаком сирії пристрасті. Він зітхає, коли я розтуляю губи і впускаю його в себе, наче немає нічого, чого б він хотів більше в цей момент.

Моє тіло пронизує бажання, але він не стає твердим, коли я притискаюся до нього. Можливо, йому потрібно трохи більше часу, щоб відновитися, але я вирішую прочитати це як вказівку на те, що він не хоче більшого прямо зараз. Він не прагне втратити себе у фізичному звільненні; він шукає зв'язку. Він турботливий і, не побоюся цього слова, люблячий. Він цілує мене, щоб я замовк, але він також знає, що це відволіче мене від моїх турбот. Відчувається, що він робить це для мене, а не для власного задоволення. Можливо, це найбезкорисливіший його вчинок за весь сезон.

Я запускаю руки в його волосся і обхоплюю потилицю, наближаючи його до себе - якщо це взагалі можливо. Я відчуваю, як б'ється його серце в грудях, і те, як він цілує мене у відповідь, говорить мені, що він би занурився в мене, якби міг. Я не знаю, що це за відчуття, але знаю, що хочу більшого.

Це одна з найкращих ночей, які я спав у дорозі, і ще краще прокидатися, знаючи, що вперше за чотири місяці я побачу свою сім'ю.

Спершу Анна має виконати всі свої медіа-зобов'язання. Вони пролітають в тумані жартів з Харпером, потім Sky Sports робить сюжет про мої досягнення за п'ятнадцять років у спорті, і, нарешті, я граю в гру на реакцію на BBC TV проти чотирьох інших гонщиків.

Потім - відбіркові змагання, і я влаштовую справжнє шоу для глядачів, а головне - для своєї сім'ї. Я побив не тільки P1, але й свій особистий найкращий час кола в Сільверстоуні. Наступне, що я пам'ятаю, це як я під'їжджаю до ресторану, а мої очі несамовито шукають за кожним столиком мою сім'ю.

Ми з Елізою помічаємо одне одного в один і той самий час, і я кидаюся до неї, перш ніж ми обіймаємося так, ніби робимо це востаннє в житті.

«О, Боже, не думаю, що я коли-небудь була такою щасливою бачити тебе!»

Вона майже стрибає в мої обійми, і я кружляю її навколо себе, ніби ми знову маленькі діти. Вона сопе мені в плече, і майже в той самий час я відчуваю, як сльози колють мені очі.

Завжди було важко бути далеко від сім'ї дев'ять місяців на рік, але цей сезон був найгіршим. Ми обоє старіємо, мої племінниця і племінник ростуть без дядька, а мамі не стає краще. Я втрачаю стільки першого і стільки останнього.

Я весь час думаю про вихід на пенсію, а в цю мить - тим більше.

«Не плач, Ел, будь ласка. Давай просто насолодимось вечерею, а потім завтрашнім днем».

«Ми бачили, що ти зайняв перше місце! Розтрощив його, брате!» Вона б'є мене по плечу, а потім витирає сльози з обличчя.

Підходить Грант з Джессі, пристебнутим спереду в дитячому візку, і маленькою ручкою Кессі, яку він міцно тримає в своїй. Я радий, що буду їсти о 17:00, якщо це означає, що я побачу цю пару. Він пропонує мені напівобійми, а потім я швидко опускаюся навколішки перед Кессі.

У неї є власна іграшкова гоночна машинка, яку вона підносить до мого обличчя для огляду.

Я переводжу погляд на сестру, і вона хитає головою.

«Не починай. Сьогодні ми були в сувенірній крамниці в музеї Сільверстоуна, поки ти займався своїми справами зі ЗМІ та вільною практикою, і вона сама вибрала її. Навіть не думай втовкмачувати їй в голову думки про те, щоб посадити її на картинг. Це заборонено».

Вона звучить серйозно, але я знаю, що вона ніколи не зупинить свою доньку на шляху до її мрії, навіть якщо це означає йти слідами свого дядька.

«Нічого не обіцяю», - відповідаю я. «Привіт, дівчинко». Я погладжую машину. «Тобі сподобалося в музеї?»

Вона киває. «Ти був на стіні.»

«Вона казала кожному, хто проходив повз твою фреску, що ти її дядько. Не знаю, скільки людей їй вірили, але вона насолоджувалася життям».

Я пам'ятаю, як пішов подивитися на це, коли вони вперше відкрили частину музею «крізь десятиліття». Я був шокований і водночас гордий тим,

що мене включили до розділу 2010-х років серед багатьох великих людей, як минулого, так і сьогодення. Шкода тільки, що я не зміг поїхати з ними сьогодні.

«Я відвезу їх знову, коли вони трохи підростуть, щоб вони змогли відчувати справжню магію цього». Я знаю, що є кілька тренажерів, на які Кессі не пустили б через її вік, і я вже з нетерпінням чекаю, коли одного дня приведу туди обох дітей, щоб вони побачили, чим колись заробляв на життя їхній дядько.

Ми прямуємо до нашого столика в ресторані. Джессі продовжує спати у візочку, а я саджаю Кессі на високий стільчик поруч зі мною за столом. Вона лепече і лепече про все, що бачила сьогодні, і я абсолютно спокійно слухаю її, задаючи питання, щоб дізнатися більше.

Вона з'їдає трохи макаронів і морозива, а потім швидко засинає на стільчику, поки решта з нас закінчують їсти.

«Ти дуже добре виглядаєш, Кі», - каже Еліза через стіл. Грант обіймає її, а вона схиляє голову до сина, милуючись його маленьким сплячим личком. «Краще, ніж я тебе бачила за цілу вічність. Нова процедура догляду за шкірою? Ботокс?»

«Ха-ха», - саркастично кажу я. Я ж не можу сказати їй, що зустрів когось, що в мене найкращий секс у моєму житті, що Харпер Джеймс робить мене щасливим і знімає частину мого стресу. «Ну, мій агент домовився про партнерство з брендом Clinique Men. Анна принесла мені цілих дві сумки з продукцією після того, як я поставив свій підпис».

«Я так тобі заздрю. Можеш спробувати дістати мені довічний запас їхнього зволожуючого крему Dramatically Different? Це мій улюблений».

«Я подивлюся, що я можу зробити».

Як тільки я повернуся додому, я скажу про це Анні. Я впевнений, що є якісь ниточки, за які вона може потягнути, щоб це сталося.

«Ні, але серйозно. Є щось, що ми повинні знати?» Вони обоє посміхаються до мене, ніби вже знають мою таємницю. «Ти когось зустрів? Хто вони?»

Технічно, я ніколи не зізнавався Елізі, але вона завжди знала. Вона, мабуть, знала раніше за мене.

Я знизую плечима. Я не хочу їм брехати. Я ніколи в житті не брехав Елізі. Але я не зовсім готовий говорити про це. Ми з Харпером не говорили про те, ким ми є одне для одного, і я не уявляю, чи хотів би він, щоб я розповів щось своїй родині.

«Він просто один хлопець». Ці слова застрягли на моєму язиці, коли я применшую всі емоції, які вирували всередині мене щодо Харпера. Це вперше, коли я говорю щось вголос про нього - про нас.

Вона скрикує, не використовуючи свій внутрішній голос, перш ніж стискає руку чоловіка. «Я ж тобі казала, хіба ні? Я знала, що останнім часом з тобою щось змінилося. У тебе з'явилося с'яйво стосунків».

«Це не стосунки, по суті».

Я маю на увазі, що Харпер не зовсім підходить для стосунків, чи не так? Наскільки я знаю, у нього навіть ніколи не було стосунків. Він також має справу виключно з стосунками на одну ніч, і ми точно не такі. Ми товариші по команді. Ми... друзі, я думаю. Але я не хочу поспішати з висновками і вважати, що між нами щось більше. Можливо, як члени команди ... з перевагами.

«Гаразд, братику. Ти не хочеш про це говорити. Я розумію. Нам не потрібні брудні подробиці». Ніби я коли-небудь збирався їй їх розповідати! Я навіть не збираюся говорити їй його ім'я. «Але він робить тебе щасливим, чи не так?» Я киваю. «Ну, це все, що мені потрібно знати».

І, на мій превеликий подив, вона замовкає до кінця вечері.

Коли я повертаюся, Харпер вже спить у ліжку. Я знав, що він не вибереться сьогодні ввечері, адже завтра у нас перегони, але я більш ніж радий, що він тут.

«Привіт, красунчику.» Він розплющує одне око, спостерігаючи за тим, як я затримуюсь у дверях і вбираю в себе кожен його сантиметр. Його м'язи пульсують, коли він потягується, ніби намагається позбутися сонливості, яку відчуває. Ковдра зсувається, і я бачу, що на ньому лише мої спортивні шорти і більше нічого.

Я майже хочу, щоб я не був надто втомленим, щоб робити щось, окрім сну.

Але завтра у нас гонка, і зараз як ніколи важливо, щоб ми добре виступили перед рідними вболівальниками. Нам також потрібно повернутися на перше місце в Кубку Конструкторів. З точки зору

вболівальників і ЗМІ, підтримка завтра буде величезною - але так само буде і тиск.

«Як пройшов вечір?» - запитує він, коли я починаю знімати штани, акуратно складаючи їх назад на вішалку, а потім кидаю сорочку в спільний кошик для білизни. Якщо мила пані, яка керує нашою пральною, помітила це, вона нічого не сказала. Принаймні, наскільки я знаю.

«Найкраще, дякую». Я сповзаю в ліжко поруч з ним і притискаюся поцілунком до його оголеного плеча. Він автоматично притискається до мене, і я обіймаю його за талію, займаючи місце головної ролі, як це вже стало для нас нормою. «Діти міцно заснули приблизно через півгодини після того, як ми були в ресторані, тож ми з Елізою та Грантом змогли надолужити згаяне».

«Звучить чудово. Що ви їли?» Я не знаю, чому мені подобається, що він хоче знати подробиці про вечір, але мені це дуже, дуже подобається.

«Вони з'їли начос, а потім Еліза розтрощила величезний бургер і смажену картоплю фрі. Він був з хеш-брауном і ананасом на грилі. Я так заздрих. Грант з'їв стейк, а Кессі - спагетті та морозиво. Я міг би з'їсти все це, але замість цього я з'їв рибу на грилі і додаткову порцію зелених овочів. Кріс не схвалив би, якби я з'їв стейк з картоплею фрі, і у мене були б проблеми на завтрашньому зважуванні».

Наш дієтолог ніколи не сварив би нас за ласощі, але на елітному рівні кожен грам має значення, і наш набір спеціально розроблений так, щоб відповідати специфікаціям як мінімальної, так і оптимальної ваги. Ніч перед такою важливою гонкою - не час бути недисциплінованим. Я приніс стільки жертв, щоб досягти того, що маю зараз, і це навряд чи найгірше. Час для смачної вечері - одразу після перегонів, щоб у вас був час на метаболізм і перетравлення їжі, перш ніж вона вплине на ваші результати на наступній трасі.

«Звучить смачно. Я замовив турецький салат і викликав Джо по FaceTime. Ми говорили недовго. Думаю, його думки були десь в іншому місці, і це змусило мене відчувати себе... дивно. Якимось незручно. Він був явно відвернений, і здавалося, що він не міг дочекатися, щоб покласти слухавку. Я не знаю, чому він просто не сказав, що зайнятий».

«Ти розповів йому про нас?»

Після сьогоднішньої розмови з Елізою мені раптом дуже захотілося дізнатися відповідь на це питання. Якби він і збирався комусь розповісти, то це був би Йоганнес.

«Ні», - підтверджує він, і я відчуваю, як по спині пробігає розчарування. Я не знаю, чому це боляче. Я не хочу, щоб це було на публіці, коли я навіть не знаю, що це таке, але він розповідає Йоганнесу все. Я не впевнений, що хочу бути його маленьким брудним секретом.

«О. Тоді, можливо, він робить те ж саме». Я не хочу здатися холодним, але я не знаю, що ще сказати. Але коли він смикає мене за руку, щоб притиснути ближче, і стискає мою руку на своєму серці, я забуваю, чому я взагалі серджуся.

Я маю просто насолоджуватися моментом, насолоджуватися тим, що він так близько, насолоджуватися розмовою, яка так легко протікає між нами після нашого сеансу розкриття правди в Австрії.

«Можливо». Він підносить мою руку до своїх губ і цілує кожен кісточку. «Я знаю, що ми, напевно, повинні спати, але мій мозок зараз не спить».

Він також почав бути чесним зі мною. Це як... відтоді, як він розповів про своє паскудне дитинство, він дозволяє собі бути вразливим зі мною. Він довіряє мені своє справжнє «я», і йому більше не потрібно нічого приховувати.

«Ти хвилюєшся про щось конкретне, чи це просто хвилювання перед перегонами?» - запитую я.

«Думаю, лише про Йоганнеса, і чому він не хоче говорити зі мною про те, що з ним відбувається, і про те, хто займає його увагу».

«Може, він ще не готовий. А може, він знає, що ти не найкращий у світі експерт зі стосунків. Просто продовжуй намагатися, і будь поруч, коли він буде готовий».

«Так, о мудрий.» Пауза, а потім він запитує: «Ти розповів своїй сестрі про нас?»

«Ні, не про тебе, але вона знає мене так добре, що зрозуміла, що у мене хтось є».

«Ох.»

«А ти цього хотів?» - питаю я. «Ми з тобою ще не говорили про це, і я не знав, чи ти захочеш...»

«Ні, ні, я розумію.» Мене дивує, що він звучить ображено. «Ми ж навіть не спимо разом».

Я радий, що він повернувся до мене спиною, і я можу приховати своє здригання.

«Ми буквально спимо разом прямо зараз», - кажу я.

Але я знаю, що він має на увазі. Я не хочу бути ще одним хлопцем, якого він трахне і забуде, тож ми трохи подуріли, але на цьому поки що все.

«До речі, про це, ми можемо тепер спати?»

Він киває, але коли я притискаю його до грудей, його пальці граються з моїми, ніби він все ще обмірковує свої думки, і проходить більше часу, ніж мені хотілося б, перш ніж ми нарешті засинаємо.

Що б не було у нього на думці, це не впливає на його виступ наступного дня, тому що ми мчимо додому в Р1 і Р3. Хендерсом задоволений, фанати в захваті, а Великобританія знову пишається своїми хлопцями. А Еліза та діти були там, щоб побачити, як я це роблю.

Це хороший день, дуже хороший день.

Розділ 18

Харпер

Якби ви сказали мені чотири тижні тому, що цей будинок на колесах стане блаженною бульбашкою сексу та обіймів, я б розсміялася вам в обличчя.

По-перше, тому що я ніколи не любив обійматися, а секс - це швидкі гострі відчуття без повторень.

А по-друге, тому що, хоча ми робили все інше, ми з Кіаном так і не трахнулися.

Знаю, знаю. Це не могло бути далі від мого звичного шаблону.

Я впевнений, що він хоче цього. Тобто, я майже впевнений, що він хоче. Я знаю, що хочу.

І хоча жоден з нас, здається, ще не з'ясував уподобання один одного в анальному сексі, ми все ще продовжуємо робити це, як кролики.

Виявляється, Кіан любить 69, і він до біса вправний у цьому. Здається, у нього є ідеальний ритм відсмоктування, і водночас він заштовхує мені в рот. Мені не залишається нічого іншого, окрім як задихнутися.

Це одна з найгарячіших речей, в яких я коли-небудь брав участь - і я не зовсім сором'язливий, коли справа доходить до сексу. У мене було чимало досвіду - партнери, групи, що завгодно - і все ж, коли справа доходить до Кіана, я відчуваю себе по-іншому.

Він вміє тримати все під контролем, чого, можливо, я ніколи раніше не хотів. У минулому мені завжди подобалися підлеглі і твінки, які хочуть, щоб ними володіли. Я завжди був лідером, і мені подобається, коли мені смокчуть член. Але зараз я нічого не хочу більше, ніж щоб він казав мені, що робити. Я хочу, щоб він домінував наді мною, і це абсолютно новий досвід. Зазвичай я просто беру ініціативу на себе, ставлю хлопця в позицію, а потім трахаю його так, як мені хочеться. Але я зрозумів, що насправді не знаю, як просити про це. Я не знаю, як сказати йому, чого я хочу.

Був випадок, коли він повернувся зі спортзалу і штовхнув мене до стіни. Він не сказав ні слова, а коли я засунув руку йому в труси і почав дрочити, він загарчав мені на вухо: «Хороший хлопчик», і я думав, що моя голова зараз вибухне. Це так заводило, і коли він кінчив, його рука ледь торкнулася

голівки мого члена, і я опинився поруч з ним. Моя одержимість догоджати йому змусила мене задихнутися. Хто б міг подумати, що бути хорошим хлопчиком буде так приємно?

І це чудово працює для мене. Це знімає стрес - якому не місце в спальні - з сексу. Я не ходжу на вечірки. Я не п'ю занадто багато. Я не підхоплюю випадкових людей і не хвилююся про те, яку історію вони продадуть пресі або розмістять у соціальних мережах.

Більшість вечорів я просто прослизаю вузьким коридором, зазираю у двері Кіана, і він кличе мене до себе. Інколи, коли день був довгим, ми обнімаємося - обнімаємося! - на дивані, доки не починає смеркатися, і Кіан не переносить нас до свого ліжка.

І якимось чином я завжди засинаю там після того, як ми займаємося сексом, хоча щовечора обіцяю собі повернутися до свого ліжка.

Після першої ночі я також обіцяв собі, що отримаю від Кіана все, що хочу, що трахну його, а потім залишу все як є. Але минули тижні. Я не хочу нікого іншого.

Не тоді, коли він такий запаморочливо гарний.

Візьмемо, наприклад, зараз. Ми в нашому спільному будинку на колесах у Ставелоті, Бельгія. За кілька днів ми переїжджаємо до Зандвоорту в Нідерландах, але у нас є невелике вікно вільного часу після дуже напруженого місяця, і ми з Кіаном намагаємося використати його максимально ефективно.

Губи Кіана ідеально розтягуються навколо мого члена, коли він тягне мою дупу вперед, поки я не впираюся в його горло. І, як чоловік моєї мрії, він просто розслабляється і дозволяє мені рухатися далі.

У кутиках його губ, які слизькі від сперми, збирається слина, але це лише робить його ще гарячішим.

Він дивиться на мене сповненими хтивості очима під густим віялом темно-карих вій, і я відчуваю, як стискаються мої яйця. Він насолоджується кожною хвилиною, коли знову задає темп, шльопає мене по дупі, коли я намагаюся відступити, щоб протриматись довше.

Ритм, який ми потім знаходимо, дуже смачний. Він відчуває, що я вже близько, і кожен поштовх зустрічається з сердечним стогоном, вібрації в його стиснутому горлі душать мій член і посилають феєрверк у мій мозок. Він робить ковтальний рух, і я не впевнений, чи це через те, як він стискає

головку мого члена, чи через те, що це схоже на команду, але я знаю, що зараз я зроблю все, що він попросить.

Щойно я відчуваю, що ось-ось впаду з краю в небуття, його палець прослизає між моїх сідниць і натискає на мою дірочку.

Зазвичай я не дозволяю йому гратися зі своєю дупою. Я займаюся сексом, коли лежу у власному ліжку. Я зверху, а не знизу. І все ж я не можу натішитися його кінчиком пальця, що draжнить мене, і це відкидає мене назад від урвища моєї кульмінації. На секунду я відкидаюся на нього, подушечка його пальця небезпечно близька до проникнення.

«Чого ти чекаєш?» Я стогну, моя попка готова нарешті відчути його всередині себе, навіть якщо це буде лише один палець. І тепер я жадаю цього, і ніжного тремтіння від його дотиків по обідку вже недостатньо.

Я знаю, що він насолоджується тим, як грається з моїм тілом, тому що він бере мене ще глибше в рот, як маленький draжнилка, яким він і є насправді. Потім він забирає палець з моєї дупи.

Я закидаю голову назад, майже розчаровано, і тоді він трохи тягне зубами вгору по моєму стовбуру, і я надто збуджений, щоб звертати на це увагу. Його руки вже пестили кожну частину мого тіла, перш ніж він сповз на ліжку, щоб поклонитися моєму члену. Кожне нервово закінчення в моєму тілі оживає від дотику Кіана. Я хочу, щоб він володів мною, домінував наді мною, взяв мене. Це нове для мене відчуття, і я не знаю, що з ним робити, але не можна звинувачувати хлопця в тому, що він хоче, щоб його простату теж трохи потішили.

Ми вже майже на фінішній прямій, коли мої яйця смикаються, відчуття тугості смикає їх так, ніби вони готові вибухнути. Обидві руки Кіана лежать біля основи мого члена, він обробляє мене в такт своїм ротом, і оргазм небезпечно близький.

Він, здається, не проти проковтнути мене, але я все одно хочу попередити його, на випадок, якщо він передумає.

«Кіане», - задихаюся я. - «Я так близько, чорт забирай». Я випробовую глибший поштовх, поки його ніс не впирається в м'яку шкіру, яку я тримаю належним чином доглянутою, щоб продемонструвати свій V-подібний виріз і снасті. Коли я збираюся відступити, щоб зробити ще один поштовх, мокрий палець занурюється в мою дупу. Натискаючи прямо на цю солодку точку.

Мої очі закочуються в голові, поки я не бачу зірки, зірки! Це дивовижно.

Це довбана магія. Він... чарівник, з інстинктами, які означають, що він у курсі, коли справа доходить до того, як і коли змусити мене кінчити. Що я і роблю. Неодноразово.

«Чорт забирай, Кіане». Це все, що я можу сказати. Я майже хочу подякувати йому, але відчуваю, що це було б дивно.

Його язик проводить по нижній губі, злизуючи будь-які сліди мене, які він не проковтнув з мого тіла. Я ковтаю у відповідь - він ніби тримає мене на ланцюгу, а мені байдуже.

Він підводиться, і я тягну його голову до себе, щоб поцілувати. Первісне бажання відчутися на смак у його роті.

«Тобі добре?» - запитує він, притулившись до моїх губ, як ідіот.

Хіба я виглядаю інакше, ніж добре? Я - відпрацьована купа кінцівок, яка не могла б поворухнутися, навіть якби спробувала прямо зараз.

«Мммм», - бурмочу я, перш ніж впитися губами в його губи. Усередині його рот теплий і солоний на смак, а мій член навіть у виснаженому стані злегка сіпається на знак схвалення.

Ми цілуємося, здається, годинами, поки я не відчуваю нічого, окрім його губ. Для мене це теж дещо нове. Хоча я ніколи не заперечую, якщо хлопець хоче мене поцілувати, я зазвичай не ініціюю цього.

Але я б дозволив Кіану цілувати мене весь час, якби я відчував себе так само.

«Я зіпсував тебе для всіх інших хлопців?» - запитує він, коли відсторонюється.

Кімната занурюється в непроглядну темряву, зараз лише близько дев'ятої вечора, але це може бути і середина ночі.

Але навіть у темряві те, як його очі шукають мої, суперечить дразливому тону його запитання. Він шукає справжньої відповіді. Він хоче, щоб я сказав «так».

Взагалі, Кіан вміє бути чесним, але зараз я бачу, що він приховує те, що насправді хоче сказати, і мені це не подобається. Це виводить мене з рівноваги.

Коли він не отримує відповіді, він скочується з мене, важко дихаючи, коли його голова падає на іншу подушку.

«Що ти маєш на увазі?» - нарешті запитую я, наполовину сподіваючись, що він не розсміється мені в обличчя і не знизас плечима, наполовину сподіваючись, що він насправді просто дражнився, а не намагався залагодити ситуацію.

Кілька секунд мовчання, але потім він підводиться на ліктях, щоб подивитися мені в очі, і запитує: «Ти зараз з кимось зустрічаєшся?»

Це те, що ми робимо? Зустрічаємося? Невже я не зрозумів, що це більше, ніж просто секс? Паніка піднімається величезним клубком у моєму горлі, і я не можу його проковтнути.

Кіан, мабуть, бачить це, бо швидко виправляє свої слова. «Я маю на увазі, що ти зараз тільки зі мною, так?» Це відчайдушне запитання, і ми обоє це знаємо. Єдина правильна відповідь у його голові - так. Я киваю. «Гаразд. То ти більше ні з ким не будеш спати, так?»

Він має на увазі «ніколи»? Тому що, типу, я не можу цього обіцяти. Навіть через мільйон років. Це працює зараз, тому що ми застрягли тут, змушені бути разом, але так буде не завжди. Кіан покине мене, тому що всі завжди мене покидають. Йому стане... нудно, або я його розлючу, і він більше не захоче мене. Або я почуватимусь у пастці, і мені потрібно буде відчути, що мене хтось хоче. Мені потрібно відчувати, що у мене є вибір, тому що я не хочу покладатися на нього. Я не дурний, я проходив терапію. Я знаю, який я.

Паніка піднімається в серце, що тріпоче, стискає груди. Це як клітка навколо мого серця, яка затискає його так, що воно намагається функціонувати належним чином.

Я намагаюся сформулювати слова, але в роті так пересохло, що вони не виходять.

Мені вже неймовірно незручно, що я не відповідаю, і чим більше часу я на це витрачаю, тим гірше стає. Я відчайдушно хочу піти і водночас не маю бажання бути деінде, окрім як тут, лежачи поруч з ним. Я хочу, щоб мене обіймали, відчувати себе в безпеці і бажаним, але водночас мені страшно.

Це найжорстокіше почуття, яке мене переповнює, це протиріччя, яке я не можу збалансувати в своїй свідомості.

На щастя, мене рятує мій телефон, який голосно дзвонить, порушуючи жахливу тишу.

«Вибач», - кажу я, витягаючи телефон з-під подушки, щоб побачити кілька повідомлень від Йоганнеса. У першому тексті написано SOS, а в другому - ціла купа знаків оклику. «Дідько».

Я спускаю ноги з ліжка, використовуючи світло ліхтарика, щоб знайти свої труси та решту одягу, коли приходить третє повідомлення, в якому вказано місцезнаходження бару.

«Мені дуже шкода, але Йоганнес щойно надіслав SOS, і в нас є таке правило в нашій дружбі, що якщо хтось із нас надсилає таке повідомлення, ми мусимо туди піти».

Кіан розуміюче киває, але нічого не каже.

Я знаю, що це, мабуть, здається зручним, що це сталося саме в той час, коли він намагається говорити про те, що ми ексклюзивні чи щось таке, але такі правила дружби.

Вперше за довгий час Йоганнес вийшов на зв'язок, і я хочу знати, що з ним відбувається.

Коли я приходжу туди, то бачу, що Йоганнес не стоїть на місці; він блукає баром з такою рішучістю, якої я давно не бачив. Вже кілька місяців він не був таким щасливим, щоб просто дозволити мені робити свою справу і бути моїм напарником. Я не знаю, що змінилося, але сьогодні він втягує мене в саму гущу подій.

Я намагаюся змусити його розповісти мені, що відбувається і що сталося, але він не хоче про це говорити. У нього не дуже вдала гонка в Бельгії, але я не думаю, що це вплинуло на нього.

«Як ми ставимося до близнюків?» - запитує він, піднісши до губ край келиха. Я не знаю, що він п'є, але він явно хоче затягнутися.

Я простежую за його поглядом до бару, де справді стоять двоє однакових чоловіків - гарячих, як ніколи - і дивляться на нас. Один штовхає іншого і повертає голову, щоб щось сказати. Зрозуміло, що вони говорять про нас.

Чесно кажучи, вони нічого не вирішують для мене, але вже надто пізно. Йоганнес недбало сповзає зі свого місця, явно вже на шляху до того, щоб бути в лайні. Я дивлюся, як він підходить до близнюків і запрошує їх до нашого стенду.

Я застряг з Близнюком 2, який нудний, як пекло, і зацікавлений лише в розмовах про свою подругу з університету, в яку він, очевидно, закоханий.

Навіть після всього цього він просить мене піти з ним додому.

«Мені дуже шкода, але я сьогодні нічого не шукаю», - кажу я йому.

Близнюк 2 дивиться на мене так, ніби я з'їхав з глузду, і вираз обличчя Йоганнеса теж комічно здивований.

«Що ти робиш?» - майже гарчить Йоганнес через усю кабінку.

«Їду додому. Це була дурна ідея».

Мені неприємно покидати його, коли він п'яний, але, з іншого боку, саме так він вчинив зі мною в Маямі тієї ночі, коли кинув мене заради свого таємничого чоловіка.

«З тобою все буде гаразд?» - запитую я, бо навіть якщо так, я не хочу бути козлом. Він все ще мій найстаріший друг.

«Так, добре. Може, мені пощастить удвічі більше!» Я не дуже в цьому впевнений, але принаймні так я почуваюся спокійніше, коли йду звідси. Близнюк 1 піднімає догори великий палець, і стає зрозуміло, що далі він подбає про Йоганнеса. На виході я оплачую рахунок у барі і пропоную припинити обслуговувати мого п'яного друга, але чи зроблять вони це чи ні, я не маю жодного уявлення.

Я просто хочу повернутися до Кіана.

«Привіт», - кажу я, зазираючи у двері його спальні, щойно повертаюся до будинку на колесах. Його обличчя освітлене світлом телефону, і я ловлю момент, коли він розуміє, що я вдома.

Чорт, я ідіот. Він же не намагався зв'язати мене узами шлюбу чи замкнути у своїй кімнаті назавжди. Він буквально просив мене не спати з кимось іншим, поки ми зустрічаємося.

Він не був нерозумним, це я був нерозумним. Я знав це навіть тоді, але тепер я знаю це по-справжньому.

Мені не потрібно спати з кимось іншим, якщо у мене є він. Цього більш ніж достатньо. Не те, щоб мені було знайоме це слово. Коли йдеш від нічого до високого життя автоперегонів, здається, що нічого не може бути достатньо - сексу, алкоголю, грошей, успіху. Але те, що я відчуваю з Кіаном, те, що я відчуваю, коли ми... коли ми просто обнімаємося... це свого роду

емоційний комфорт, якого у мене ніколи не було раніше, і мені... це подобається.

Хто я? Я ледве впізнаю себе в ці дні.

«Гей», - каже Кіан.

Це небагато, але він пересувається на своєму ліжку, щоб звільнити для мене місце, і я відчуваю, як стискається моє серце. Я виходжу з шортів і накидаю футболку на голову, кидаючи її на підлогу його спальні, на його превелике роздратування.

«Можна залізти?» - запитую я, зависаючи на краю його ліжка. Не думаю, що я коли-небудь відчував таку невпевненість через те, що майже голий і ось-ось опинюся в ліжку з одним із найгарячіших чоловіків у світі.

Кіан піднімає ковдру і поплескує по місцю поруч із собою. Я забираюся всередину, миттєво відчуваючи, як прохолодно його простирадла торкаються моїх кінцівок. Відчуття чистоти, приємності та майже заспокоєння. Ми лежимо віч-на-віч, не торкаючись один одного, мої думки проносяться зі швидкістю милі за хвилину, бо я не зовсім впевнений, що йому сказати.

Я знаю, що був боягузом раніше. Знаю, що маю вибачитися. Я просто не знаю як. Я ніколи раніше так не робив.

«Добраніч?» Ніколи не чув, щоб це слово було сказано з такою обережністю. Наче він боїться відповіді.

«Ні». Я хитаю головою і відчуваю, як він розслаблено опускає голову в подушку. «Вибач», - нарешті кажу я. Чорт забирай! Це мало бути перше, що я мав сказати, коли зайшов до кімнати.

«Все гаразд...»

«Ні, не гаразд. Я геть перелякався. Ти не просив мене про щось нерозумне. Я просто запанікував. Це моя проблема, а не твоя, і я не мав би просто тікати звідси.»

«Чого хотів Йоганнес?»

«Він не хотів говорити, тому я не знаю. Він був уже п'яний, коли я прийшов. Він поклав око на пару близнюків.»

«Близнюків?»

«Так.»

«Однояйцеві?»

«Так.»

«Так?»

«Але ти тут.»

«Так.»

Не треба бути генієм, щоб розгадати підтекст.

«Це велика спокуса», - каже Кіан. «Гарячі бельгійські близнюки».

«Але я тут, з тобою», - відповідаю я. Сподіваюся, він розуміє, що я намагаюся сказати, навіть не вимовляючи цього.

Так, я знаю, я боягуз.

Він нарешті обіймає мене, і я притискаюся до нього, притискаючись щочкою до його плеча. Він пахне моїм гелем для душі, м'ятною зубною пастою і якимось домашнім затишком, який неймовірно заспокоює.

«Хочеш поговорити про це?» - шепоче він у темряву.

Зазвичай я б не хотів, але все одно заговорюю. «Сьогодні ввечері з Йоганнесом сталося щось дивне, коли ми зустрічалися останні кілька місяців, він відійшов на задній план, сказав мені, що очищає свій імідж, і я теж маю це зробити». Навіть у темряві я бачу, як Кіан усміхається на знак згоди з мудрими словами Йоганнеса. «Гаразд, можливо, мені всі це говорили, а я не слухав, але це не має відношення до цієї історії. Я майже не бачив його останнім часом і думав, що він щасливий у парі. Донедавна у нього був гарний сезон на перегонах, і навіть я подумав, що, можливо, він на щось натрапив».

Сміх Кіана зупиняє мене. Я закриваю очі, і він жестом запрошує мене продовжувати.

«Але сьогодні він був розлючений і постійно сканував бар. Потім він помітив цих близнюків...»

«Гарячих ідентичних близнюків-геїв?»

«Святий Грааль, так?» - кажу я. Кіан не відповідає. «Перш ніж я встигаю щось сказати, Джо покидає будку і тягне їх до себе. Я сказав, що не готовий до цього...» - я все ще сподіваюся, що Кіан отримає повідомлення без того, щоб я говорив це вголос, - «але його вже було не зупинити. Я сказав, що йду додому і залишив його напризволяще».

«З ним усе гаразд?» - запитує Кіан. Повірте, що він турбується про те, чи все гаразд з моїм найкращим другом, навіть коли той самий найкращий друг

сьогодні ввечері працював проти його власних інтересів. Він така хороша людина - набагато краща за мене.

«Я не знаю. Він пив текілу, тож, мабуть, ні».

«І ти залишив його там?»

«Стій, зачекай!» Мій перший інстинкт - захисний, але я знаю, що насправді він не нападає на мене і не звинувачує, тому що він все ще тримає мене в обіймах, і наші ноги переплетені. Я беру паузу, щоб перевести подих, а потім відповідаю дратівливо: «Я оплатив рахунок перед тим, як піти, і сказав бармену перестати його обслуговувати».

Невже я паскудний друг? Кіан зробив би більше, я знаю. Кіан приїхав на Uber через Майамі посеред ночі, щоб забрати мене, коли я був п'яний, як чіп. Він доглядав за мною, коли я захворів у Мельбурні. Він спокійно заспокоює мене зараз, коли я знаю, що образив його раніше, коли не відповів на його запитання.

«Напиши йому зараз і переконайся, що з ним все гаразд. Виклич йому Uber додому, якщо він цього хоче. Ти непоганий друг» - Кіан тепер теж читає думки? «але, здається, у вас обох сьогодні багато чого відбувалося в голові, і вам обом потрібні кращі механізми для подолання труднощів».

Я сміюся з його коментаря, але він не помиляється. Мені справді потрібні кращі механізми подолання. Мені потрібно розібратися з усім тим, що заважає мені жити і змушує мене приймати неправильні рішення.

Я зітхаю і починаю писати Йоганнесу. Що б з ним не відбувалося, я хочу переконатися, що він у безпеці. Він відповідає, що їде додому в Uber. Він не каже, чи він сам, але той факт, що він відповідає на моє повідомлення, свідчить про те, що його судження не повністю втрачені.

Можливо, терапія, яку запропонували Андерс і мій агент, не така вже й погана ідея.

«Ти маєш рацію,» - визнаю я. Я почуваюся таким дорослим, будучи таким розсудливим. «Я повернуся до Андерса щодо терапії. Це ж не зашкодить, правда?»

Його губи знаходять моє чоло, і я збрешу, якщо скажу, що не тану під його дотиком і його неявним схваленням. Це майже огидно, що я зараз відчуваю себе таким задоволеним. Це справді був дуже дивний день.

«Гарна думка», - відповідає він, і я притискаюся до нього ближче. «А тепер спи», - шепоче він. Коли я засинаю, мені спадає на думку, що не думаю, що я коли-небудь був щасливішим, ніж зараз.

Розділ 19

Кіан

Фініш на вершині подіуму в Угорщині, Бельгії та Нідерландах став для мене справжньою ракетою в дупі. Я відчуваю, що це найкращий сезон у моїй кар'єрі. Можливо, я навіть можу побити рекорд чемпіонату за кількістю очок, але не хочу забігати наперед.

Гадаю, мені також допомагає те, що вечорами та у вихідні я проводжу достатньо часу з Харпером. Я не хочу приписувати йому свою удачу, але я не заперечую, що почуваюся чудово.

Але я не можу збрехати і сказати, що він не допомагає. Я ніколи не дуже переймався тим, щоб мати когось, до кого можна було б «повернутися додому», але зараз я бачу в цьому привабливість. Навіть коли ми не разом, я відчуваю, що ми майже не відходимо один від одного. У будинку на колесах легше, ніж у готелях, ми готуємо разом і не покладаємося на їжу з Хендерсом. Ми можемо згорнутися калачиком на дивані до пізнього вечора і дивитися телевізор, як, не побоюся цього слова, нормальна пара. Ми не пара. Я так не думаю? Я не знаю? Я поняття не маю, де ми стоїмо.

Після Бельгії, коли я спробував підняти питання про наші стосунки, я більше не згадував про це. Все пройшло не зовсім добре, і хоча Харпер повернувся і сказав правильні речі, ми все ще чітко не визначили, ким ми є один для одного. Я намагаюся бути холоднокривим, спокійним і зібраним, щоб не приголомшити його і не відлякати.

Для нього це все нове, ці стосунки. Він не говорив про це багато слів, але я думаю, що я єдина людина, крім Йоганнеса, з якою він був більше одного разу. Я намагаюся не тиснути на нього. Я вважаю, що поки що нам просто потрібно не поспішати, але я бачу, що в недалекому майбутньому нам доведеться про це поговорити.

Я впевнений, що це пройде так само легко, як виривання зубів, але я не хочу бути випадковим сексуальним партнером назавжди. Якщо я вирішу завершити кар'єру наприкінці сезону, я не хочу, щоб мене просто викинули, тому що це більше не буде зручно і легко. Якщо це мій останній сезон, я більше не буду його партнером по команді, не подорожуватиму з ним світом і не зігріватиму його ліжку.

Коли я спускаюся з подіуму в Нідерландах, я дивлюся ліворуч і бачу, що Харпер робить те ж саме з місця, де він зігрівав третє місце. Він стріляє в мене найскандальнішим поглядом, який я коли-небудь бачив. Його очі сповнені жару, ніби він хоче впасти на коліна прямо зараз і нагородити мене за ще одне перше місце. Я радий, що мій гоночний костюм і шари протипожежного захисту, які я одягнув, маскують мою зростаючу ерекцію.

Я все ще озираюся навколо, скануючи банк миготливих камер, сподіваючись, що жодна з них не спіймала цей погляд, посланий у мій бік, і не інтерпретувала його значення.

Ми так добре попрацювали над тим, щоб це залишалось тільки між нами, і я не хочу все зіпсувати зараз. Я не хочу його відлякати. Я не хочу розхитувати човен у Хендерсомі. І я не хочу, щоб преса відволікала нас від нашого виступу на треку.

Я впевнений, що коментарі будуть або неймовірно гомофобними, або звинувачуватимуть нас у шахрайстві через використання командної тактики, яка ставить інших гонщиків у невідгідне становище. У будь-якому випадку це була б повна нісенітниця, але ми б годинами заперечували це, і спонсорам це б не сподобалося. Вони мало що знають: наша сексуальна хімія процвітає, коли ми змагаємося. Немає такого світу, в якому я б відмовився від місця на п'єдесталі, щоб допомогти Харперу перемогти, і я знаю, що він відчуває те ж саме.

«І знову гарна робота, Волкер», - каже Харпер тихим тоном. Це цілком приручений коментар, який не потрібно вимовляти пошепки. Для всіх, хто любить писати про нас, це виглядатиме, ніби члени команди вітають один одного, але я знаю, що за цими словами стоїть інша похвала. Похвала і обіцянка.

Ми повернемося до будинку на колесах і закриємо жалюзі в кожній кімнаті. Ще до того, як ми приймемо душ, він опуститься на коліна і покаже мені, як він пишається моєю перемогою.

Чудово. Тепер я точно борюся зі стояком.

Мені потрібно відволіктися, інакше не вдасться приховати, і тоді ми дійсно матимемо секс-скандал. Журналісти не дурні, і вони люблять складати два і два разом і отримувати п'ять - тільки цього разу це буде чотири, і нам доведеться або брехати і заперечувати це, або вийти на публіку з нашими реляціями, якими б вони не були.

З тим, ким ми є.

«Ти теж непогано, Джеймсе. Є шанси, що ти скоро станеш другим?»

«І зняти з тебе весь блиск, золотий хлопчику? Навряд чи. Але не хвилюйся, я тебе скину. Не можна бути на вершині вічно.»

Якщо його тон не видає його, то нахабна посмішка видає.

Я починаю планувати, що саме я збираюся з ним зробити, коли ми повернемося в будинок на колесах, без очей і мікрофонів.

Але, перш за все, ми повинні зробити прес-конференцію. Глибокий вдих. Цвяхи до дошки. Відра з блювотою. Щури в мішку. Автомобільні аварії та серійні вбивці. АААА!

Це не ідеально, але це допомагає.

«Кіане, що ти відчуваєш, коли тричі поспіль посідаєш перше місце?» - запитує перший журналіст. Вона тримає мікрофон на довгій палиці, а позаду неї рухається оператор, щоб зробити найкращий кадр. Я навіть не знаю, на кого вона працює.

«Неймовірно, абсолютно неймовірно. Звичайно, це мрія кожного гонщика - опинитися на вершині подіуму і захистити свій титул, але я ставлюся до кожної траси як до абсолютно нового старту і ніколи не сприймаю жодну перемогу як належне».

«Не сумніваюся, особливо у своєму останньому сезоні?»

Я широко посміхаюся у відповідь. «Я дам вам знати, коли доїду до останнього сезону». Це дипломатична відповідь, і вона сміється, і цього достатньо, щоб я перейшов у наступний ряд.

«У тебе неймовірний сезон, Кіане», - коментує наступний хлопець. Він простягає через бар'єр портативний диктофон, щоб записати мою відповідь на те, що він збирається сказати далі. «Дехто сказав би, що це був твій найкращий виступ. Що, на твою думку, сприяє цьому?»

Харпер.

Його ім'я майже зривається з мого язика, і мені доводиться докласти чимало зусиль, щоб утримати свої думки в рамках.

Журналіст прочищає горло, підказуючи мені, піднявши одну брову, ніби намагаючись зрозуміти, чому я так довго не можу відповісти. Окрім кількох невдалих інтерв'ю на початку сезону, я маю гарний послужний список того,

що я досить хитрий, коли справа доходить до засобів масової інформації. Здебільшого тому, що я звик до цього все своє життя, я вважаю.

Коли мама була на вершині своєї слави, ми не могли самотійно вийти з дому. Нас супроводжували до школи, на дні народження друзів, у клуби та на різні заходи - куди завгодно. В кінці нашого шляху, за воротами, нас переслідували репортери, які змалечку переслідували нас, відчайдушно чекаючи, що діти Честі Волкер скажуть або зроблять якусь дурницю.

Я настільки відключився, що журналіст повторив запитання, і я нарешті знову знаходжу свій голос. «Вибач, друже, мабуть, радість від перемоги вдарила мені в голову. Мабуть, на вершині цього п'єдесталу є якась додаткова висота, так?»

Я впевнений, що він побіжить з якоюсь цитатою про те, що я був на вершині світу або навіть був самовпевненим у своїй перемозі знову. Мені байдуже.

«Я просто скажу, що тепер це досвід. Я займаюся цим вже більше десяти років, і в Хендерсом ми працюємо як одна сім'я. Ми - добре змащений механізм, і у нас є неймовірні хлопці в боксі, які роблять ці автомобілі досконалими для нас. Команда досягла успіху в цьому сезоні. У поєднанні з хорошим водінням і погодними умовами ... я сподіваюся, що це може продовжитися до кінця сезону».

«У цьому сезоні для Хендерсом відбулося багато змін. На старті ти здавався трохи приголомшеним як на трасі, так і за її межами через травму Елайджі Гутаги і подальший прихід Харпера Джеймса». І ось знову. «Як ти думаєш, як справи у Харпера? Це його дебютний сезон, і він справляє справжній фурор. Чи вплинула його присутність на твої результати?»

«Я думаю, що рейтинги, як сьогодні, так і впродовж сезону, говорять самі за себе. Харпер проводить чудовий перший сезон після того, як минулого року домінував у перегонах нижчої категорії. Він неймовірно багато працює і заслуговує на свій успіх».

«А що буде, коли Елайджа повністю одужає? Кого б ви хотіли мати в команді?» Він нахабний вилупок. Ні в якому світі я не зможу це прокоментувати, і у мене будуть великі неприємності, якщо я це зроблю. Я також не знаю, що б я сказав.

«Ви знаєте, що я не можу це коментувати. Я впевнений, що боси приймуть найкраще рішення для команди, і їм пощастило, що у них є два

фантастичних гонщика на вибір». Я швидко відступаю, щоб не наговорити дурниць. Я поняття не маю, як виглядатиме склад команди, коли Елайджа одужає, або навіть у цей час наступного року. Я навіть не знаю, чи буду тут.

Ми з Елайджею підтримували зв'язок протягом усього періоду його одужання, і я знаю, що у нього був регрес, коли в один з розрізів потрапила інфекція. Йому ще треба пройти певний шлях, перш ніж він повернеться.

Решта інтерв'ю проходять у тому ж ключі. Багато запитань про те, що йде добре, і, на щастя, небагато прискіпливих запитань про те, що можна покращити. Хоча я йду досить добре, щоб почати думати про те, щоб кинути виклик рекорду за кількістю очок в чемпіонаті за один сезон, навіть я не застрахований від усвідомлення того, що завжди можу зробити ще більше.

Андерс плескає мене по плечах, коли я прямую до боксу. Я не можу пригадати багато команд, де директор завжди чекає на нас, коли ми сходимо з траси.

«Синку», - починає він, і мені доводиться працювати над тим, щоб вирівняти дихання, щоб тримати свої емоції під контролем. Мій власний батько може бути шматком лайна, але мені пощастило, що я був благословенний батьком у цьому спорті. Справжній приклад для наслідування. Хтось, хто не лише турбується про гроші, які ми заробляємо, але й справді любить спорт і свою команду. «Абсолютний блиск. Я думав, що бачив кілька хороших драйвів від тебе на початку твоєї кар'єри, і особливо в минулому сезоні, але це було фантастично. Твоя врівноваженість і зосередженість, твоя здатність вирішувати, коли ризикувати, а коли йти напролом... це вражає мене. Я так пишаюся тобою».

Це висока похвала від нього, і якби я був підлітком чи двадцятирічним, я б зашарівся глибоким рум'янцем. А тепер, ну, тепер я вбираю це в себе. Мої м'язи волають від десятирічного болю, який цей спорт завдає тілу, тож приємно чути, що вони того варті.

«Дякую, сер. Я вам дуже вдячний».

«І те, як ти взяв Харпера під своє крило... Я знаю, що йому ще треба дещо підправити, але він вчиться у тебе справді добрим звичкам. Стає справжнім надбанням Хендерсом».

Майже приємно чути хороші відгуки про Харпера - чому так? Я все ще обмірковую своє майбутнє на треку, але знаю, що залишуся я чи піду в кінці сезону - це буде мій вибір. У Харпера поки що немає важелів впливу - один

хороший сезон не гарантує йому місця в наступному році. Особливо, коли Елайджа знову в хорошій формі і готовий виступати.

Я не заздрю важкому рішенню, яке доведеться прийняти Хендерсому.

«Він молодець, але я не думаю, що це має до мене якесь відношення. У нього природний талант».

Пальці проводять по моїй спині, і я відчуваю, як усе моє тіло випрямляється. Мені навіть не потрібно обертатися, щоб знати, що він стоїть за моєю спиною, і що він почув принаймні частину того, що я щойно сказав про нього.

На щастя, ніхто, здається, не помічає його інтимного дотику. Андерс вітає Харпера, і вони починають говорити про специфіку можливостей, до яких йому довелося підкрастися другим, перш ніж підійти до Еша, щоб вони могли побачити деталі в даних.

Я не знаю, звідки у нього ще стільки енергії. Азарт від перемоги в наш час швидко минає, і мені не залишається нічого, окрім важкого тягара виснаження. Я відчуваю це своїми кістками. Вони не хочуть нічого, окрім як впасти в ліжку і хоч на деякий час зняти з себе цей тягар. Сьогодні у мене немає сил навіть на те, щоб дивитися на дані.

У свої тридцять чотири роки я, мабуть, не повинен так себе почувати. Я в розквіті сил, але таке відчуття, що спорт мене зістарив. Я впевнений, що більшість гонщиків відчувають себе так само - і спортивні професіонали в цілому. Кар'єра дуже коротка, щоб залишатися на вершині еліти, незалежно від того, бігаєш ти, кидаєш, б'єш чи ударяєш. Мені потрібен хороший масаж. Я запишуся на нього в щоденнику у фізіотерапевта перед тим, як ми вирушимо в дорогу до Італії, на нашу останню зупинку європейського туру.

Або, можливо, я попрошу Харпера, щоб його чарівні руки знайшли добре застосування, коли ми повернемося додому. Він може виправити деякі перегини в моїх інтимних м'язах. Я впевнений, що сьогодні я, мабуть, дуже сильно напружив свої сідниці.

Але я не можу не чекати. Розум Харпера не перестає працювати, а рот ворухиться, поки він сидить поруч з Ешем за своїм імпровізованим столом в гаражі, статистика і цифри пролітають на екрані, поки Харпер аналізує кожен цифру. Не те, щоб я скаржився - мені приємно сидіти і спостерігати, як він отримує справжню насолоду від цього виду спорту. Здається, ніхто не насолоджується ним так сильно, як він. Що б не говорили про його недбале

ставлення до тренувань і самодисципліни, ніхто не може збити його пристрась.

А може, це просто тому, що я бачу все, що відбувається за лаштунками. Я бачу, як він лежить у ліжку ночами, переглядаючи години відеозаписів, щоб вчитися у інших гонщиків і своїх минулих перегонів. Він аналізує свої повільні кола, свої помилки та втрачені можливості, і ще ретельніше аналізує деталі своїх швидких кіл. Харпер Джеймс просто хоче продовжувати вдосконалюватися, і це до біса захоплює, з якого боку на це не подивись. Забудьте про вибір, який він робить в особистому житті, я хочу сказати кожному журналісту, просто слідкуйте за його драйвом.

Минуло більше години, коли він натягнув командну толстовку і підійшов до того місця, де я гортаю телефон і переписуюся з Елізою.

«Тобі не треба було чекати».

На його обличчі здивування, що я залишився тут заради нього. Він не знає, що я б чекав довше. Ще годину. Дві. Навіть довше.

«Я подумав, що ми могли б повернутися разом, ось і все». Я не поспішаю з відповіддю - багато членів команди все ще працюють і пакують речі, щоб підготувати їх до транспортування в Італію.

«Тоді нам краще йти, так?» Здивування переростає у хвилювання, а потім швидко переходить у чисту хіть, коли він бере мене в обійми. Я пройшов курс фізіотерапії і зробив кілька розтяжок, але все ще вдягнутий. Не думаю, що я коли-небудь був предметом такого вдячного погляду.

Дорогою до будинку на колесах ми не розмовляємо, але це й не потрібно. Хоча ми тримаємо дистанцію під час руху, між нами проскакує електричний струм. Це обіцянка того, що станеться в ту секунду, коли двері до зовнішнього світу зачиняться за нами.

Я навіть не встигаю зняти кросівки, як він накидається на мене, як на дерево. Йому пощастило, що я маю силу верхньої частини тіла, як у професіонала з важкої атлетики, тому що мені доводиться практично утримувати його, коли він впивається губами в моє обличчя.

«Іноді мені хочеться знову спостерігати за тим, як ти водиш машину збоку», - бурмоче він між поцілунками. «Це так до біса гаряче. Навіть коли ти обігнав мене, думаю, я збудився». Його губи на моїх, потім на моїй щоці, щелепі, шиї, поки не зустрічаються з тканиною моєї футболки. «Треба це зняти.

«Спершу ти мені потрібен у спальні», - відповідаю я, випускаючи його з рук, щоб він міг зістрибнути вниз.

Його рука знаходить мою, і він веде нас до моєї спальні, наче це була його ідея. Моя спина не витримує ще одного сеансу на дивані.

Він роздягає мене ще до того, як я встигаю переступити поріг кімнати. Він теж стягує з себе одяг, а потім ми падаємо на ліжку, руки і губи скрізь, куди тільки можуть дотягнутися.

Безсумнівно, наскільки сильно ми хочемо один одного. Минули тижні пустощів, перемикання між мінетом і мастурбацією, невеликий риммінг і час від часу - гра в дупу. Але ми досі не обговорили, що буде далі і хто що робитиме.

Я універсал, тому я щасливий у будь-якому випадку, але мені цікаво дізнатися, як це змінить нашу динаміку.

Не хочу псувати момент, але час прийшов. Ми обоє хочемо більшого - питання в тому, чи я трахаю його, чи він трахає мене?

«Як ти хочеш це зробити?» - запитую я, вкладаючи у свій голос невимушеність, якої не відчуваю.

«Ти. Усередині мене», - відповідає він. Незважаючи на те, що раніше я не був упевнений у його уподобаннях, це чомусь дивує мене. Його рука зміїться навколо мого члена, і він різко смикає його, щоб розпочати цю вечірку.

Я вирішую не поспішати з підготовкою, бо щось мені підказує, що в нього вже давно нікого не було всередині, а я не хочу про це питати. Краще перестрахуватися, ніж потім шкодувати.

Я маю намір діяти повільно, але як тільки я починаю лизати і використовувати свою слину, щоб підготувати його, мені так само хочеться продовжувати, як і йому. Я вводжу спочатку один мокрий палець, потім другий, туди-сюди, а іншою рукою граюся з його членом і яйцями. Я готую третій палець і починаю тиснути.

Харпер корчиться на моїх пальцях, благаючи ще. Він починає налягати на них, і мені подобається вид його дупи, що прокладає собі шлях до моєї руки. Це не те, що я коли-небудь думав побачити, але я знаю, що це буде жити безплатно в моїй голові до кінця мого життя.

Я не можу дочекатися, щоб потрапити всередину нього, але в ту ж секунду, коли я витягаю пальці, я розумію, що у мене немає презерватива.

Я навіть не пам'ятаю, коли востаннє пакував їх, не кажучи вже про те, щоб тримати під рукою. Я справді не часто це роблю.

Сміх виривається з моїх вуст, а очі Харпера розплющуються, налякані зміною темпу. Я вмираю від бажання проникнути в нього, а тепер зволікаю.

«Що?» - запитує він, спираючись на лікті. «Чому ти зупинився?»

«У тебе є презерватив?»

«О, заради Бога, Кіане. Я думав, що ти містер Підготовлений?»

«Просто зістрибни з ліжка і принеси його. Я знаю, що в тебе є значка - принаймні, сподіваюся, що є».

Коли Харпер повертається з однією з них і знову лягає на ліжко, я засовую пальці йому всередину і одразу ж знаходжу його простату, яка змушує його стегна відриватися від ліжка.

«Ти, сучий сину», - вигукує він, коли я задаю шалений темп.

Не звертаючи на нього уваги, я зближую наші члени, обидва слизькі, і з кожним поштовхом моїх пальців ми ковзаємо один проти одного. Це майже занадто навіть для мене, і я не маю нікого, хто б одночасно стимулював мою точку G. Я навіть не можу уявити, наскільки добре відчувається Харпер.

Перш ніж ми обоє переступаємо межу, я надягаю презерватив і починаю проштовхувати його всередину. Спочатку лише кінчик, але він швидко видихає, тож я проштовхую його всередину повністю. Це до біса приємно, і коли я піднімаю очі від того, як його попка розтягується навколо мого члена, він теж насолоджується цим. Він дивиться на мене з інтенсивністю, яка мене дивує, і я точно знаю, що це не те, що він робив раніше.

Його дихання шипить між зубами, і він стогне, коли я вставляю його на всю довжину.

«Бляха!»

Він тягнеться вниз і починає качати свій член, стогне і заплющує очі.

Я починаю штовхати, і мені не потрібно багато зусиль, щоб підштовхнути його до краю, наш піт стікає між нами. Ще один поштовх - і я відчуваю, що вже близько, але вигляд його виділень, що вкривають його живіт, стає останнім поштовхом, і я важко кінчаю, вигукуючи його ім'я при цьому.

Я падаю поруч з ним, і він перекочується на бік, ми обоє намагаємося перевести подих на секунду, перш ніж кімната затихне. Я знімаю презерватив і викидаю його, а коли повертаюся, він шепоче мені щось у груди, чого я не зовсім розумію. Я прошу його повторити, але його очі заплющені і він виглядає умиротвореним.

Дихання Харпера вирівнюється, маленькі задишки дмухають на моє волосся на грудях, і ми засинаємо, сплутавшись у клубок, наші тіла слизькі від сперми та поту, моє серце сповнене перспективи того, чим це може бути між нами.

Розділ 20

Харпер

Вже 5 ранку, коли я усвідомлюю, що ми з Кіаном живемо в одній кімнаті, як пара, ще з Угорщини. Кімнати в будинку на колесах недостатньо великі, щоб вмістити всі речі та спорядження для двох людей, але я повільно дрейфую в його простір. Не настільки, щоб випадковий спостерігач це помітив, але є певні ознаки.

Мій одяг на підлозі біля його ліжка. Мій телефонний зарядний пристрій, підключений до розетки за спинкою ліжка. Мій Deer Heat на тумбочці біля ліжка.

Все це виглядає дуже інтимно, і я не можу збрехати і сказати, що мені це не подобається. І ось ще дещо, що я ніколи не думав, що скажу це: хоча секс феноменальний, він не йде ні в яке порівняння з тим, коли мене всю ніч тримає Кіан.

Кіан Волкер перетворив мене на ласку. Інші хлопці, яким я дозволяв прикрашати своє ліжко в минулому, ніколи не отримували такого задоволення; їм щастило, якщо я давав їм перевести подих перед тим, як вони виходили за двері. Навіть коли ми з Йоганнесом спали разом, такого ніколи не було.

Я не знаю, чим відрізняється Кіан. Очевидно, що є близькість і сексуальна хімія, тож, можливо, він просто зручний. Мені завжди подобалася зручність без особливих зусиль.

Але є дуже багато такого, що просто неправильно називати Кіана суто зручним.

Я знаю, що не тому між нами все добре.

Можливо, саме тому я зараз відчуваю себе на межі, тому що це починає здаватися дуже затишним, комфортним і ... схожим на стосунки. Я маю на увазі, що я ніколи не був в них раніше, тому я не знаю, але зараз, коли мені погано, я краще піду додому до Кіана і обійму його в ліжку, ніж піду на вулицю, нажеруся лайна і трахнуся з випадковим хлопцем.

Це мене лякає, але я також дуже, дуже хочу цього. Ось чому я на межі.

Я також дуже переймаюся тим, що іноді йому сняться кошмари, що є ще одним новим досвідом для мене.

Іноді він бурмоче уві сні, часто просто повну нісенітницю, але що б він не хотів сказати сьогодні вночі, його язик рухається зі швидкістю милі на хвилину.

«Не туди», - бурчить він, стискаючи мою талію руками, притискаючи мене до себе і вириваючи з моїх безладних думок.

Я відчайдушно хочу запитати його, що, що не йде куди? Але я не знаю, чи варто його турбувати, чи ні. Натомість я притискаю його до себе, щоб він знав, що він не сам.

«Ні, ні, ні!» Він повторює ці слова знову і знову, і коли я заглядаю через плече, його обличчя кривиться і перекошується від болю. «Ще ні, ні!»

Я не впевнений, що крик уві сні - це нормально, але його слова стають все голоснішими. Він майже кричить, щоб те, що відбувається уві сні, припинилося, і я вислизаю з його обіймів, щоб перевернутися.

«Гей, Кіане. Кіане, все гаразд». Я обережно трясую його руку, але його ноги починають бити по простирадлу, ніби він намагається втекти. «Крихітко, давай, все гаразд». Я промовляю улюблене ім'я, але не можу знайти в собі сили подбати про нього. Я просто хочу зупинити вираз болю на його обличчі.

Я трясую його раз, два, три, і лише на третій раз його очі розплющуються, а дихання виривається з важкими подихами. Його очі широко розплющуються від переляку, перш ніж він сідає в сидяче положення.

«Вибач», - шепоче він, ніби я виглядаю стурбованою через те, що він завдав мені незручностей, перебуваючи в такому стані. «Вибач, що розбудив тебе».

«Ти не розбудив. З тобою все гаразд?»

Інстинктивно я тягнуся до нього. Зазвичай так робить він, але цього разу, схоже, саме його треба обійняти.

«Я не знаю... Я не знаю, що це було, але... але мені наснилася смерть моєї мами». Його голос тріщить, коли він вимовляє останні два слова, а вологі очі блищать у темряві, коли він нарешті дивиться на мене.

Він нарешті дозволяє мені повністю притиснути його до себе, мої руки міцно обхоплюють його, коли він ридає в моє плече. Сльози стікають по моїй оголеній шкірі, наші тіла зливаються воедино, коли я тримаю його десять,

двадцять, хтозна скільки хвилин. Я б залишилася з ним назавжди, якби це означало, що з ним усе буде гаразд.

Коли я почав думати, що переверну небо і землю, щоб побачити Кіана Волкера щасливим?

Денне світло починає проникати крізь жалюзі в будинку на колесах. Кіан відсторонюється від мене, сопучи в тильну сторону долоні.

«Ти весь мокрий, вибач».

Його обличчя розколюється від сміху, коли він усвідомлює, що сказав, і звук огортає нас обох, сльози, які він пролив кілька хвилин тому, забуваються.

Я впевнений, що найправильніше було б поговорити про його кошмар, але це нова територія для мене, і я не знаю, як на ній орієнтуватися. Тому я роблю те, що вмію найкраще, і знову нахиляюся до нього, цього разу перехоплюючи його рот своїм.

Його губи солонуваті, я проводжу язиком по їхньому стику, благаючи впустити мене всередину. Це лінивий поцілунок, і ми сповзаємо назад у горизонтальне положення, ділимо одну подушку, наші тіла гарячі від ковдри, під яку ми знову залізли. Але мені байдуже. Я не можу знайти в собі сили перейматися тим, що це може не призвести до сексу. Мені достатньо просто лежати тут з ним і досліджувати роти один одного, поки я не дізнаюся, що кожен сантиметр його і мій стане його другою домівкою.

Цього достатньо.

І мені здається, що йому цього теж достатньо.

Наче мене достатньо.

Я пропрацював над цим на терапії, і я намагаюся сповільнитися і просто існувати у відчутті того, що мене достатньо. Це дивно і тривожно. І водночас чудово.

Коли у мене починає боліти щелепа, а губи стають геть потрісканими, тільки тоді я відриваюся.

Кілька ударів Кіан просто дивиться на мене, його погляд стає м'яким, коли він відкидає пару кучерів з мого чола.

За мить він ніби обтрушується перед тим, як підхопитися з ліжка. Мені, мабуть, варто було б наслідувати його приклад - напружений день і все таке,

- але я не в захваті від того, що покидаю цю кімнату або це ліжко. Я перекидаю ноги через край ліжка і намагаюся привести свій мозок до ладу.

Кіан піднімає жалюзі, і кімнату заливає яскраве денне світло.

«Аргх!» - шиплю я, затуляючи очі, наче вампір.

«Думаю, за останні кілька днів ми стали справжніми відлюдниками, і нам треба записати подкаст і зняти кілька короткометражних відео в командній кімнаті. І я тут подумав...»

«Я б не рекомендував робити це надто наполегливо. Твій крихітний мозок може вибухнути.» Я засміявся. Довбаний хихик! Як дівчинка-підліток, яка надто старається зі своїм першим коханим.

Він або не помічає, або йому байдуже, коли він притискає мене до своїх грудей, руки знаходять боки мого живота, лоскочуть мене, як дитину. Мій сміх переходить у крик, і я намагаюся вирватися з його обіймів, коли в наші двері стукають.

Ми обоє розбігаємося, хоча хто б це не був, не схоже, що він може увійти. Вони нас не зловили, але ми знаємо, що це не може трапитися на вулиці.

«Іду», - кричу я і вилітаю зі спальні Кіана, як куля з пістолета. Я пересуваюся по дверях і бачу Анну по той бік замка.

«Ви обоє запізнилися! Де Кіан? Я здивована, що він ще не в командній кімнаті». Бо Кіан завжди такий до біса пунктуальний, а я явно його розбещую.

«Ми якраз збиралися йти». Анна обводить поглядом мої голі груди та зтягнуту в боксерки дупу і дарує мені свою найкращу посмішку «не морочте мені голову».

«Я вже збирався йти, клянуся», - каже Кіан, з'являючись за моєю спиною повністю одягненим, його м'ятний подих пролітає повз мене, коли він виривається з будинку на колесах.

«Я ні на секунду в тобі не сумнівалася», - сміється Анна. «У тебе є дві хвилини, щоб одягнутися і вийти, Харпер».

Кіан знизує плечима з-за її спини, стримуючи хихикання, і мені сумно, що наша блаженна бульбашка сексу і піци розбилася.

Мені сумно, що ми повинні впустити зовнішній світ і наступні кілька днів перед Гран-прі Італії ми повинні бути Харпер Джеймс і Кіаном Волкером, членами команди, найкращими гонщиками Хендерсом. Не ми.

Але дні проходять так швидко. Вони пролітають у тумані саундбітів, фотосесій та менеджменту, який нарешті задоволений тим, що ми для них робимо. Більше немає ніяких спекуляцій щодо розколу, який розділив команду Хендерсом. Обличчя Андерса постійно розколюється навпіл через те, як багато хорошої преси ми отримали. Навіть з Джексоном легше спілкуватися, коли він присутній на кожній командній зустрічі та відео-сесії, тепер, коли я знаю, що він не становить конкуренції для Кіана.

Але справа не тільки в цьому. Бокс теж став більш енергійним, тепер між нами не так багато ворожнечі. Технічний персонал не ходить навколо нас, як по шкарлупі, коли ми тренуємося на симуляторі. Всі сміються і жартують один з одним, включаючи мене і Кіана.

Але ми все одно тримаємо дистанцію. Кіан не наближається до мене ближче, ніж на два фути, ніби не може доторкнутися до мене, щоб не видати нашу таємницю. Я не можу надто глибоко замислюватися над тим, чому так відбувається, бо знаю, що мій мозок вирішить, що це тому, що він збентежений або соромиться бути зі мною.

Ні.

Не можу так думати.

Я швидко згадую свій останній сеанс терапії, на якому ми говорили про причини, чому мої батьки пішли, і про те, що це було не через мене чи щось, що я міг зробити. Вони пішли через те, ким вони є - або були - і через свої власні проблеми. Не те, щоб я ніколи не чув цього раніше, але важко виправити внутрішню травму і поведінку, яка є наслідком цього, протягом усього життя. Але я намагаюся, і робота з психотерапевтом допомагає мені не забувати про це. Зараз я намагаюся застосувати цю логіку до Кіана.

Я думаю над цим кілька днів, а потім, у рідкісну вільну хвилину перед відбірковими змаганнями, ми обоє опиняємося наодинці в будинку на колесах одного дня. На Кіані лише базовий шар, який одягається під костюм, а на мені лише толстовка команди Хендерсом та боксерки.

«Привіт». Я посміхаюся, коли він повертає голову, щоб побачити мене, що тулиться до нього. «Дивно бачити тебе тут».

«Чорт забирай, та ти справді рогатий пес». Мій член знову втискається в його дупу, натискаючи на западину між сідницями, і я якомога сильніше притискаю його до себе.

«Про що ти думав тоді?» - запитую я. Мені знадобилося кілька спроб, щоб озвучити це, і тепер, коли я відчуваю, що можу, я мушу продовжувати.

«Га?»

«Коли Анна практично розтрощила наші двері своїм настирливим стукотом».

«Ох.» Гарячий і важкий настрій, який я намагався ініціювати, зникає, і він виривається з моєї хватки.

Я готуюся до того, що буде далі.

«Кі?» Він зупиняється на своєму імені, хоча встиг створити серйозну дистанцію між нами.

Він мовчить, замислено чухаючи маленький пушок шкіри між бровами. Від нього випромінюється невпевненість, і я починаю жалкувати, що ніколи не піднімав цього питання. Ось вам і відкритий та чесний діалог!

«Я тут подумав, чи не хочеш ти повечеряти».

Чекай, що? Я думав, він скаже щось про те, що ми тримаємо це в таємниці від команди.

«Замість сніданку?»

«Ні, ну, знаєш... Я хотів запитати, чи не хочеш ти кудись піти. На, знаєш, вечерю». Його плутанина слів накриває мене, як цунамі, і я радий, що вхопився кісточками пальців за край острова, щоб не впасти на підлогу. Не знаю, чого я очікував, але не цього.

Чому це ще гірше, ніж те, що він сказав мені, що не хоче, аби хтось про нас знав?

«Як побачення?» - запитую я, побоюючись найгіршого.

Він мовчить, лише сором'язливо киває.

«Ох.» У моїх вухах починає дзвеніти, і я відчуваю, як повітря зі свистом вилітає з важко відчинених вікон будинку на колесах.

Це явно не та однослівна відповідь, яку шукав Кіан. У певному сенсі це навіть гірше, ніж відверта відмова, тому що вона виражає недовіру до того, що він взагалі про це питає.

Розчарування закарбовується на його обличчі, і я піднімаю очі, щоб зустрітися з дуже сумною версією Кіана. Я бачив, як він плаче через нічні кошмари, як розгублено димить і просто втрачає свідомість від розчарування моїми витівками, але це - новий мінімум.

Якби спустошення потрібно було зафіксувати на фото, я б зараз же дістав фотоапарат і створив би нескінченний каталог цього погляду.

«Кіане...» - починаю я.

«Ні, все гаразд, чесно. Дурна пропозиція. Не звертай на мене уваги. Очевидно, лихоманка в салоні літака починає мене діставати». Він пореється біля раковини, споліскуючи вже чисту склянку. Я бачу його спину, але мені не потрібно бачити його обличчя, щоб прочитати його емоції.

«Лихоманка будинку на колесах», - виправляю я, витискаючи з себе незграбний сміх у надії розрядити напругу.

Він не відповідає. Поки я намагаюся придумати, що сказати, щоб розрядити обстановку, він хапає свою куртку і кросівки, натягує їх, коли виходить за двері, перекинувши через плече сумку з усім необхідним на сьогодні.

Двері за ним зачиняються, і все розвалюється на частини.

У буквальному сенсі слова, коли того дня Кіан проходить кваліфікацію у Q10, і я знаю, що це на сто відсотків моя провина.

А потім, коли я вже думав, що гірше вже бути не може, я опинився зачиненим у спальні Кіана. У холодній кімнаті, яка колись була моєю.

Не можу зарядити телефон чи заспокоїти ниючий біль у грудях.

Це не сприяє хорошому сну, і коли я прокидаюся наступного ранку з планом, як підійти до Кіана і поговорити про це, він вже давно пішов.

Ми не розмовляємо, коли готуємося до перегонів. Він зациклений на тому, що грає в його навушниках - можливо, це одна з його керованих медитацій - але все його тіло виглядає напруженим, оскільки він намагається звільнитися від свого настрою.

Поки ми йшли до боксу, він не зупинявся, щоб підписати щось або зробити селфі з кожним фанатом, як зазвичай. Він наче привид, коли люди вигукують його ім'я. Люди буквально тримають картонні вирізки з його

зображенням, благаючи про автограф, а він повністю зосереджений на тому, щоб потрапити в боксі відгородитися від усіх і кожного.

Коли я залажу в свою кабіну, я мушу вимкнути всі думки про Кіана. Я не можу дозволити собі хвилюватися за нього. Я не для того надривався, щоб кваліфікуватися третім, щоб потім все зіпсувати в неділю, тому що у мене є почуття.

І здебільшого, гонка була блискучою. Це мій улюблений вид боротьби, де кілька з нас попереду борються за поул-позицію, але Кіана ніде не видно.

Я кілька разів просив Еша повідомити мені про позицію Кіана, і мені відповіли, що він десь на Р5, 6 і 7 місці. Він з усіх сил намагається надолужити втрачене після кваліфікації.

Потім, перед сьомим, передостаннім колом, я помічаю короткий пробіск жовтого прапора. Оскільки погодні умови ідеальні, це означає, що щось сталося. Швидше за все, аварія.

«Еш», - бурмочу я, намагаючись з усіх сил не давати трасі нічого, крім мого лазерного фокусу. «Що відбувається?»

Лінія замовкає на секунду, і в моєму шлунку з'являється тривожна, гризуча яма.

«Еш, богом клянуся, скажи мені, що відбувається. Я трохи осліп, друже. Ти мав би бути моїми очима збоку».

Нічого.

Довбана радіо тиша.

«Хтось з'їхав з траси. Просто пригальмує трохи, коли будеш проходити восьмий поворот. Я не знаю, в чому справа, але їх занесло, наче там було масло або щось подібне. Слідкуй за смугами, якщо ситуація зміниться на наступному колі, добре?»

«Хто?» Я все ще бачу переді мною пару McLaren шведів, які блокують мені шлях до першої або другої позиції, і мій мозок напружено уявляє мого найкращого друга на купі металу на узбіччі траси. «Це Йоганнес? Еш, будь ласка! Я маю знати».

Я не можу більше благати, але не хочу, коли я так сильно намагаюся не забути про кермо. Повороти на цій трасі дуже круті, і я майже радий, що Еш мовчить, поки я не закінчую складний набір і не повернуся на вузьку пряму,

щоб завершити це коло. Жовтий прапор все ще видніється вдалині, і я сповільнююся, майже неохоче.

«Це не Йоганнес», - нарешті підтверджує Еш, і я зітхаю з полегшенням, трохи послаблюючи хватку на кермі.

Я ще трохи сповільнююся, наближаючись до місця, де, за словами Еша, сталася аварія, їду обережно і консервативно, на випадок, якщо на трасі розлите мастило і я теж злечу з неї. Але, пригальмовуючи, я помічаю, що машина, яка влетіла в бар'єр, лежить на боці.

Це не Йоганнес, але я надто добре впізнаю його колір і дизайн.

«Ні!» - кричу я. «Будь ласка, не кажи мені, що це Кіан? Будь ласка?»

Тепер я справді благаю. Якщо я думав, що стрес від того, що це Йоганнес, був поганим, то це ніщо в порівнянні з тим жахом, який пронизує мене, коли я думаю, що це Кіан.

«Вони зараз працюють над цим, Харпере. Просто зосередься на трасі, приятелю. Зараз ти нічого не можеш зробити.»

Чорт забирай, ще й як можу! Я можу зупинитися, вийти і допомогти. Я сам витягну його з машини, якщо це означатиме, що з ним все гаразд.

«З ним все гаразд? Просто скажи мені, що з ним все гаразд, чорт забирай!» Слова вириваються несамовито, відчайдушно. Моя нога на педалі, а очі на трасі, але я не можу думати ні про що, окрім Кіана.

Я бачу прогалину між парою, що займала дві перші позиції - вони, мабуть, теж відволіклися. Один швидкий рух - і я можу опинитися на вершині подіуму... І раптом я штовхаю, спираючись на м'язову пам'ять і чистий інстинкт, я відчуваю, що їду швидше, ніж будь-коли раніше, оскільки зосереджуюся на розриві, що з'явився, і навіть коли я збільшую масштаб до секунди, я не відчуваю нічого, окрім до біса страху.

«Його вивозять», - підтверджує Еш.

«З ним усе гаразд?» Я відчуваю, що можу спонтанно спалахнути, якщо не почую, як він у наступні п'ять секунд.

«Він розмовляє, це все, що ми зараз знаємо». Ну, це вже щось. Більше, ніж щось, бо це означає, що він живий. «Жовтий прапор все ще висить, але вони підтвердили, що на трасі немає ніякого розливу.»

«Тоді чому він зірвався?»

«Це питання на потім. Зосередься, Харпер. На останньому колі ти відставав від першого на вісім пунктів. Ти можеш взяти все це, якщо дуже постараєшся.»

У мене ніколи раніше не було проблем з тим, щоб відокремити те, що відбувається на трасі, від того, що відбувається поза нею. У мене ніколи не було проблем з концентрацією уваги. Але зараз, коли мій розум переповнюють образи Кіана, який звисає з борту своєї машини, бездиханний, закривавлений, задихаючись, вимовляє свої останні слова, я відкидаю все це геть.

Мій шанс бути на вершині, привезти додому ці двадцять п'ять очок, залишитися в пам'яті як легенда спорту... все це вилітає у вікно, коли я намагаюся максимально використати можливість обігнати ще одну машину і перемогти. Я так близько, так до біса близько, але не можу цього зробити. Я бачу, як з'являється розрив, але я чекаю на долю секунди занадто довго, щоб піти на нього, і пропускаю вікно. Я чую, як Еш бурчить мені на вухо, і я знаю, що все зіпсував. Мій великий шанс, можливість усього життя, витікає... Я багато працював, але нещасливий перелом ноги Елайджі посадив мене в це крісло, в цю машину, на цю трасу, і іншого такого шансу в мене може не бути. Я можу бути недостатньо хорошим...

І тут мене осяяло. Кіан би так не розгубився. Кіан не хотів би, щоб я розпався через його аварію. Він не хотів би, щоб це відволікло мене від того, щоб скористатися ситуацією і отримати Р1. Тож я звертаюся до великого Кіана Волкера і роблю кілька глибоких вдихів. Я перечікую, залишаючись менш ніж на півсекунди позаду лідера протягом кола, поки ми не виходимо на пряму.

І тоді це сталося. Це один зі шведів у Р1, і він підставляє себе, занадто сильно намагаючись перекрити мені шлях. Він надмірно компенсує на повороті, і, як хижак у джунглях, я відчуваю його страх. Він думає про те, що позаду, а не про те, що попереду. Я знаю, що іншого шансу в мене не буде, тому тисну на газ. Мій шанс з'явився, і я, бляха, ним користуюся.

Перемога розмита. Мій перший подіум у чемпіонаті, але в голові - лише туманний туман. Я, мабуть, навіть не згадаю цього - я вже не пам'ятаю, як мене бризкали шампанським, або про жодне з інтерв'ю. Я поняття не маю, що я сказав - сподіваюся, що це не була повна дурниця.

Тому що все, про що я можу думати - це Кіан.

«Де він?» - запитую я, щойно знаходжу Еша.

«Його відвезли в місцеву лікарню, щоб зробити рентген і переконатися, що у нього немає струсу мозку».

«З ним все гаразд? Якого біса, чувак! Я був там сліпий.» У глибині душі я розумію, що Еш не винен і що в боксі у нього є наказ, якого він повинен дотримуватися, але я у відчаї.

«Ми ніколи не повідомляємо про аварії, якщо немає ризику для твоєї машини. Ти ж знаєш», - спокійно каже він. Насправді вражає, як добре він впорався з моєю реакцією.

«Це ж Кіан! Не якийсь незнайомець. Я заслуговую на те, щоб знати». Тепер я підвищую голос, і всі дивляться на мене. Моя параноя кричить мені, що вони всі здогадуються, що вони всі знають, що відбувається, що на нас застукали, і це все моя провина - завжди моя провина - але зараз мені байдуже.

«Хтось може відвезти мене в лікарню?»

«Спочатку закінчи тут, синку», - каже Андерс. Але він може піти до біса зі своїм «сином». Він ніколи не казав мені цього раніше і не скаже зараз, тільки тому, що я явно маю якусь ненормальну реакцію.

«Мені байдуже. Я просто хочу його побачити».

«Я піду з ним», - каже Коул, вступаючи в розмову. Вони з Кіаном були близькі роками, тож я дивуюся, що він не готовий їхати так само, як я. «Я зараз піду за машиною».

«Добре, добре», - нарешті погоджується Андерс. Ми попросимо Анну дати пояснення, чому ти зник. Вона може розповісти, як ти хотів бути в лікарні, щоб переконатися, що з Кіаном усе гаразд.

Мені було начхати, як він це розкрутить і як це виглядатиме в очах команди, мені просто потрібно було побачити Кіана. Мені потрібно було на власні очі переконатися, що з ним все гаразд.

На задньому сидінні машини, з заблокованою водійською перегородкою, Коул розповідає мені все, що знає. Він каже, що Кіан дихав і був притомний, коли його витягли. Початковий огляд на дорозі не виявив жодних ознак переломів чи струсу мозку. Останнє завжди важливо і означає, що шолом і німб зробили свою справу.

Дихання прискорене, серцебиття сповільнилося. Він в порядку, наскільки це можливо після аварії, але я не повірю в це, поки не побачу його на власні очі.

«Він виглядав гірше, ніж був - багато крові, але вони сказали, що це лише порізи та синці. Але ти ж знаєш, що за протоколом його потрібно належним чином обстежити і перевірити, чи немає внутрішньої кровотечі». Я знаю це вже багато років - кожен водій знає, - але чути, як Коул каже це вголос, заспокоює, і дає мені час зібратися з думками.

«Мушу сказати, я здивований», - каже він, коли ми сидимо в тиші хвилину чи дві.

«Чому здивований?» - запитую я.

«Що ти так турбуєшся. Я знаю, що ви з Кіаном відклали свої розбіжності в сторону під час європейського етапу, але я не знав, що ви були... близькі. Я не знав, що ви насправді друзі чи щось таке».

Чи щось таке, справді.

Розділ 21

Кіан

«Елізо, я запевняю, зі мною все гаразд. Лікарі все ретельно обстежили, нічого не зламано. Лише кілька порізів та синців», - заспокоюю я свою надто схвильовану сестру вже вчетверте за цю телефонну розмову.

«Боже, як добре, що я не дозволила Кессі подивитися цей сюжет. Не уявляю, як би я їй це пояснила».

Для мене це теж полегшення. Навіть у свої майже чотири роки Кессі занадто мала, щоб переживати за щось у своєму житті.

Крім того, я також сподіваюся одного дня посадити її на картинг, а цього неможливо зробити, якщо вона боїться через те, що сталося зі мною.

«Мене випишуть після того, як закінчиться травматичний період, але, будь ласка, чесно, не хвилюйтеся за мене». У моєї сестри і так занадто багато проблем, щоб про них хвилюватися. Я помітив, що в наших останніх розмовах вона дуже коротко розповідає мені про маму.

Я кажу собі, що це тому, що діти ростуть, і щоразу, коли вона дзвонить, їй є що розповісти про них. Джессі з кожним тижнем розуміє все більше слів і вже зовсім як малюк, а Кессі - це згусток творчої енергії, яка любить малювати і ліпити з глини.

Я так багато втрачаю. Через це вихід у відставку здається трохи привабливішим.

«Ти мене слухаєш, Кі?»

Очевидно, що ні. «Вибач, що ти сказала?»

«Я спитала, що сталося. Навіть я знаю, що це був поворот, який ти можеш зіграти уві сні».

Вона має рацію. Більш ніж. У мене ніколи не було жодних проблем на цій трасі за останні чотирнадцять разів, коли я її проїжджав. Але я не можу сказати їй, що хлопець, в якого я закохався, навіть не піде зі мною на побачення. Я точно не можу сказати їй, що це Харпер Джеймс. Вона надерла б йому дупу.

«Я не знаю, що сталося», - брешу я. Я абсолютно ненавиджу себе і почуття провини, яке з'їдає мене, поки брехня продовжує крутитися. «Я не

знаю, чи я просто неправильно оцінив, наскільки різким був поворот, чи це була проблема з машиною». Це не було ні тим, ні іншим; я просто не думав про трасу.

Це було б небезпечним зізнанням, і я вже боюся того, що мені доведеться сказати команді, коли вони будуть досліджувати машину і трасу, щоб з'ясувати, що стало причиною аварії.

«Я все ще ненавиджу це. Я знаю, що минуло вже п'ятнадцять років, але я все ще ненавиджу те, що ти робиш це кожні другі вихідні протягом дев'яти місяців на рік».

Чи може це бути ще однією причиною піти у відставку? Чи не здається, що причин стає все більше і більше, тому що вони справді вагомі, чи тому що преса продовжує втовкмачувати їх мені в голову кожного разу, коли я даю інтерв'ю? Іноді мені здається, що я вже все вирішив.

«Я знаю, вибач, Ел. Обіцяю, що буду обережнішим». Медсестра, яка приходила перевіряти мої показники, зазирає у двері й подає знак, щоб привернути мою увагу. «Одну секунду, Ел.»

«У вас відвідувач у кімнаті очікування. Він тут вже давно чекає. Хочеш, щоб він зайшов?» Я киваю, і медсестра виходить.

«Ел, мені треба йти. Здається, Андерс тут, а може, Коул, не знаю. Хтось із Хендерсом.»

«Гаразд, братику. Люблю тебе. Дай знати, коли тебе выпишуть». Я відповів їй взаємністю, і вона поклала слухавку.

Перш ніж я це усвідомлюю, у дверях з'являється Харпер, який має дуже овечий вигляд. Хлопець, який вчора розсміявся мені в обличчя, коли я намагався запросити його на вечерю.

«Як ти себе почуваєш?» - запитує він, тихо зачиняючи за собою двері, але не роблячи жодного кроку до мого ліжка.

«Добре. Трохи ниє все тіло, але вранці мене выпишуть, бо я перебуваю на стаціонарному лікуванні після травми».

Я б хотів поїхати додому прямо зараз, але я знаю протокол лікування травми краще, ніж власне ім'я після більш ніж десяти років у спорті.

Ще до того, як Харпер встигає сісти біля мого ліжка, Коул теж зазирає у двері. «Привіт, Коул, дякую, що прийшов», - кажу я.

«Я не надовго. Трек звіт, знаєш. І...» Він дивиться на Харпера. «Я скажу всім, що з тобою все гаразд. Радий був тебе бачити.»

«Я теж, Коул. Ще раз дякую.»

І з цими словами він йде. Він явно вловив дивну енергію, що відскакує від Харпера, але я не можу дозволити собі думати про це зараз.

«Я думав...» Харпер врівноважує себе, впираючись рукою в стіну. «Я не знаю, про що я думав. Трясця! На мить я подумав, що ти помер. Еш так повільно повідомляв новини, а потім сказав, що це ти, і я подумав, бляха, що він не хотів мені казати, бо було вже надто пізно».

На секунду жахлива вчорашня розмова повністю забувається. Від неприхованих емоцій на його обличчі мені важко дихати. Його волосся - це спітніле безладдя кучерів від шолома і від того, що він годинами перебирає його пальцями. На щоках червоні плями, які можуть бути лише від пригнічених емоцій, а очі набрякли від непролитих сліз. Його погляд такий напружений, коли він сканує моє тіло, щоб переконатися, що зі мною все гаразд.

Як я можу злитися, як я можу відштовхнути цього чоловіка, коли він так наблизився до мене?

Крім того, я знаю, що мушу. Я знаю, що мушу, бо якщо це ні до чого не призведе, то який у цьому сенс? Я не хочу випадкового сексу, я хочу коханця, у всіх сенсах цього слова.

«Дякую, що прийшов мене провідати, але я в порядку. Тобі, мабуть, краще повернутися. У будинку на колесах безлад, а нам треба повернути ключі менш ніж за сорок вісім годин до вильоту в Сінгапур». Я ні на секунду не сумніваюся, що він буде відповідальним і прибиратиме, але це дасть йому можливість забрати свої речі з моєї кімнати. Мені також потрібно, щоб він пішов звідси, і це здається ідеальним приводом.

«Я замовив піцу в лікарню, коли мене відпустили, мені сказали, що до тебе можна приходити з візитами. Я подумав, що ми могли б поїсти разом. Це, мабуть, не найромантичніша обстановка, але ти сам запропонував повечеряти разом». Він нервово сміється, а по його шиї повзе рожевий рум'янець.

Якби моя голова зараз не пульсувала від несамовитого головного болю, я б закотив очі. Коли я запрошував його на вечерю, я не це мав на увазі, і

думаю, він це знає. Але я не думаю, що у мене є сили для розмови, яка давно назріла, поки я оговтуюсь після аварії на швидкості 300 км/год.

«Піца звучить добре.»

Я справді надто втомлений і побитий, щоб зараз продовжувати боротьбу. Мені здається, що я місяцями ходив навшпиньки навколо його полохливості. Наодинці ми поводитися як пара, і все було дуже добре, але щойно я прошу чогось більшого, він починає психувати. Я знаю, що ми ніколи не домовлялися про ексклюзивність, але ми завжди були разом, тож не схоже, щоб він зустрічався з кимось іншим. Але він не хоче йти зі мною на побачення, але з'являється біля мого ліжка з великими почуттями і піцою? Це більш виснажливо, ніж дві години на біговій доріжці. Це виснажливо для мого мозку - тримати себе в руках, щоб не відлякати його. Я не знаю, приїжджаю чи від'їжджаю, і я не буду жертвувати своїм виступом на трасі заради його комфорту. Італія стала для мене повним лайном, і мені нема кого звинувачувати, окрім себе. Досі ми працювали на його умовах, але те, що я хочу і що мені потрібно, теж має значення.

От тільки щоразу, коли він тікає, він повертається швидше. Це схоже на прогрес, і те, як він зараз дивиться на мене, свідчить про те, що я маю щось для нього означати. Але як довго це може тривати? Як далеко він забіжить, якщо я попрошу його бути моїм хлопцем? Чи припинить він біг, якщо я стану на одне коліно?

Ого!

Зараз не час думати про те, щоб одружитися з кимось, хто навіть не хоче піти зі мною на побачення. Я, мабуть, дуже сильно вдарився головою.

«Де ти закінчив?» - питаю я.

Він зустрічається зі мною поглядом із сором'язливою гордістю, про яку я не знав, що вона в ньому існує. Я знаю зарозумілого Харпера, дражливого Харпера, спокусливого Харпера, сумного Харпера, але це щось нове. І це йому личить.

«Р1», - каже він.

«Молодець. Ти маєш пишатися собою».

«Я і пишаюся, знаєш. Я маю на увазі, це тільки тому, що ти тут, але все ж.»

«Ні, ти це заслужив, Харпер», - кажу я. Він заслуговує. Він неймовірний водій. Я не знаю, чому він так довго не потрапляв у вищу категорію. Спонсорам і власникам команд, мабуть, дуже не подобаються його витівки за межами траси, якщо вони не помічали його протягом стількох років.

«Дякую», - тихо каже він.

«Яку піцу ти мені приніс?» - запитую я, намагаючись розрядити раптову напругу в кімнаті.

«Пепероні з гострим медом».

Він надто добре це вміє. Для мене це ідеальне поєднання м'яса, спецій і солодощів у піці, і я ненавиджу, що він так добре мене знає.

Я знаю, що він бачить мою реакцію, тому що він виглядає дуже гордим за себе.

Очевидно, він сприймає це як запрошення підійти ближче, бо сідає на стілець біля мого ліжка, присунувши його прямо до моєї подушки.

«Я добре впорався, так?»

«Залежить від того, що ти замовив. Ти замовляв лише піцу?»

«За кого ти мене маєш? Звісно, що ні. Я замовив аранчіні з помідорами та моцарелою, а потім часниковий хліб з джемом чипотле та карамелізованим цибульним чатні».

Він має рацію. Він занадто хороший. Це - читерська їжа після перегонів, і оскільки ми в Італії, вона буде феноменальною, і в підсумку я закохаюся в нього ще сильніше.

Тоді він, ймовірно, відмовиться від справжнього побачення, і ми більше ніколи не будемо спати разом. Він зникне в іншій команді або я піду у відставку, і на цьому все закінчиться. Одне побачення з піцою в лікарні і ціла купа чудового сексу. А потім нічого.

Мене гнітить, що мої думки ось так блукають навколо наших неіснуючих стосунків.

«Можливо, я хороший в цьому бізнесі знайомств».

Я не впевнений, що він хотів сказати це вголос. Його обличчя не говорить про це, оскільки воно спотворюється сумішшю здивування, шоку і здорової дози страху.

Я штовхаю себе в сидяче положення, і негідна дія розриває лікарняний халат, в який мене змусили вдягнутися.

Його різкий вдих відлунює в стерильній кімнаті. «Чорт забирай, Кіане! Це не кілька порізів і синців. Таке враження, що п'ятдесят відсотків твого тіла чорно-сині, і це тільки те, що я бачу».

Я намагаюся поправити і халат, і ковдру, щоб приховати сліди, але зараз я не дуже рухливий, і кожен суглоб і м'яз болить. Харпер відкидає мої руки і повністю оглядає пошкодження. Його пальці легенько танцюють по темних синцях на моїх передпліччях і біцепсах, а також по ліктях, які майже чорніють. На верхній частині мого плеча болючий поріз, де щось встромилося в мене під час удару, але він не болить і наполовину менше, коли пальці Харперса проводять по ньому.

«Це просто те, що трапляється, чи не так?» Я намагаюся звучати невимушено, але це правда, що травми - це частина будь-якого виду спорту. Просто наш трохи екстремальніший, коли справа доходить до зважування ризиків і переваг, адже ми можемо загинути в ямі вогняного пекла. Я радий, що Еліза цього не побачить.

«Ти розбився, Кіане. Я такого ще не бачив. Я затамував подих щоразу, коли проїжджав повз це місце. Я хотів бачити тебе, але водночас не хотів, розумієш? Вони мусили тебе витягнути. Уяви, як це - намагатися вести машину і водночас бути заручником?» Слова вилітають з його рота швидко і без подиху. Він майже на межі паніки - і це не від думки про стосунки, а від думки про те, що я травмований.

«Гей, гей...» Я простягаю руку, щоб схопити його за руку і сплести наші пальці разом, молячись, щоб не зайшла медсестра. Харпер втече, і ми станемо поживою для таблоїдів, а я не маю сил, щоб розібратися з цим прямо зараз. «Насправді я в порядку. Вони зробили рентген і просканували кожен мій дюйм. Перевіряли на струс мозку більше разів, ніж я можу порахувати, і в основному я почувуюся добре. Трохи болить, втомився і трохи болить голова, бо моєму тілу потрібно відновлюватися, але це все».

Він опускається назад у незручне пластикове крісло, його друга рука лежить на моїй, щоб утримати мене на місці. Не те, щоб я кудись ішов, адже я підключений до монітора, який стежить за моїм серцебиттям.

Я ніколи не бачив його таким схвильованим, і знаю, що це велика честь для мене, але сумніви все ще не дають мені спокою, не дають відпочити. Я захочу від нього чогось, до чого він не готовий, я підштовхну його занадто

далеко, занадто швидко, і він знову піде. І одного дня він перестане повертатися.

«Мені просто потрібно відпочити і заспокоїтися на пару днів. Але ти не хвилюйся, я надеру тобі дупу, як тільки ми повернемося в зал».

Ми зупинимося в готелі в Сінгапурі - більше ніякого будинку на колесах! - і, судячи з усього, займемо ціле крило нещодавно збудованого готелю, на тому ж поверсі, що й спа-салон та тренажерний зал.

Моє тіло майже тане на думку про те, щоб гарненько поніжитися в гідромасажній ванні.

«Звісно, звісно, адже це ти завжди надираєш мені дупу, крихітко». Ковток, який слідує за пестливим ім'ям, запевняє мене, що він не хотів цього сказати. Це дві речі, які він не хотів сказати вголос - його захист зараз явно ослаблений. Я не знаю, як визнати це, не налякавши його, тому я вдячний, що медсестра вирішила перервати нас саме в цей момент.

Наші руки розтискаються, що здається очевидним, але медсестра не повинна цього помітити. «Вибачте, візит завершено. Містеру Волкеру потрібен відпочинок».

Вона не відходить від дверей, тож Харпер не має іншого вибору, окрім як швидко і невимушено попрощатися і вийти слідом за нею. Здається, я все-таки з'їм цю піцу на самоті.

Наступного дня Кев, один з водіїв, підвозить мене до дверей будинку на колесах, і я дивуюся, що ніхто не прибігає з інвалідним візком, щоб підвезти мене на пару метрів до дверей. За останні 24 години зі мною ретельно панькалися, і я не можу дочекатися, коли знову зможу побути на самоті.

Я дякую Кеву за те, що допоміг вийти з машини - мій прес, здається, постраждав непропорційно, але можливість нарешті як слід розім'ятися - це райська насолода. Свіже повітря чудове, і хоча кожна частина мене болить, приємно розім'яти кінцівки і повернути тілу трохи руху.

У дверях з'являється Харпер, ніби він чекав на мій прихід. На його обличчі м'яка усмішка, і я чую, як він ледь чутно видихає, розслаблює плечі і притримує двері, щоб я міг пройти.

«Як добре бути вдома», - кажу я, переступаючи поріг. Проте зупиняюся, коли бачу, що тут все бездоганно прибрано. «Кого ти найняв?» - жартую я.

«Мудака». Він хоче вдарити мене по руці, але схаменувся і зупинився. «Щоб ти знав, я все це зробив сам, з невеликою допомогою Йоганнеса, який підняв дивани, щоб я міг пропилювати під ними».

«Ти пилював? Я не знав, що ти вмієш».

«Насправді я не знав, де лежить прибиральний інвентар, але він зберігається ось тут». Він показує на сіру комірчину, наче я теж бачу її вперше за дванадцять тижнів, що ми живемо в будинку на колесах.

«Так, я знаю. Як ти думаєш, хто прибирав за тобою останні три місяці?»

«Так, так.»

Добре повернутися до Харпера, навіть якщо мій мозок все ще як каша - я кажу собі, що це через аварію, але я знаю, що це здебільшого результат невизначеності нашої ситуації.

«Дякую, що зібрав одяг для Кева, який він мав відвезти в лікарню сьогодні вранці. Якби я пішов у дуже короткому лікарняному халаті, то завтра з'явилися б цікаві заголовки в газетах».

«Нема за що. Я не хотів, щоб хтось прийшов сюди і зрозумів, що все наше лайно у твоїй кімнаті».

І ось він знову. Він міг би залишити це на «будь ласка», але тепер я знову відчуваю себе його маленькою брудною таємницею.

«Гаразд.» Це все, що я можу вимовити, не виказуючи свого розчарування.

«А ще я приготував вечерю. Зрозумій мене правильно, це лише макарони з песто - нічого особливого, але шафи досить порожні, адже ми завтра відлітаємо».

«Я погоджуся на все, що завгодно, тільки не на лікарняну їжу». Ненавиджу, що розмова знову стає незручною.

Він накладає макарони з каструлі у дві миски, і ми вмощуємося на дивані, щоб їх з'їсти. Ми пліч-о-пліч, але з таким же успіхом можемо бути за тисячі кілометрів один від одного. Поки ми їмо, навколо нас панує тиша, а потім він навіть зголошується помити посуд.

Я не можу повірити своїм вухам, але не збираюся протестувати. Я не думаю, що зможу довго стояти на ногах, і не хочу нічого, окрім як проспати цілий рік. Вранці треба буде збиратися, бо в голові паморочиться.

«Я піду в душ. Я купив тобі евкаліптовий гель для душу - він має бути корисним для тебе і пахне дивовижно. А ще магnezійний спрей на потім і крем з арніки. Ти не проти?» Я не розумію, чому він запитує так невпевнено. Можливо, тому, що я шокований тим, чим він, очевидно, займався протягом останніх двадцяти чотирьох годин.

«Звучить чудово, дякую».

Його плечі розправляються від моїх слів, і він швидко закінчує мити посуд, перш ніж зникнути у ванній кімнаті.

Я не знаю, як розцінювати його дії, пов'язані з обслуговуванням. Я ризикую прочитати в них занадто багато і подумати, що вони означають те, чого насправді не мають. Я не можу собі цього дозволити. Мені не потрібно далеко ходити, щоб отримати нагадування про це.

Коли я лягаю в ліжко, чистий і свіжий, з нетерпінням чекаючи на сон, у дверях з'являється Гарпер у парі, як я вважаю, моїх боксерів. Він притискає поцілунок до мого плеча, а потім до мого чола, і я розумію, що він не впевнений, чи бажаний він у моєму ліжку, чи ні. Я піднімаю ковдру, і він ковзає поруч зі мною.

«Хочеш бути сьогодні маленькою ложечкою²?» - запитує він.

Я не знаю чому, але в горлі раптом стає надто густо, щоб ковтати, а в очах починає туманитися. Можливо, це полегшення від того, що зі мною все гаразд після аварії. Може, це через знеболювальне, яке я приймаю. А може, через те, що він піклується про мене для різноманітності. Я не знаю.

Я киваю, і він ніжно обіймає мене і присувається ближче, поки мій зад не опиняється впритул до його промежини. Він не твердий, як і я, але це здається найінтимнішою річчю, яку ми коли-небудь робили.

Ми засинаємо, його груди притиснуті до моєї спини, і останнє, що я пам'ятаю, це те, як би я хотів проводити так щоночі до кінця свого життя.

Але потім, у типовій для Харпера Джеймса манері, наступного вечора він обирає місце подалі від мене в літаку. Він жартує, що хоче бути ближче до бару, але зі мною це не проходить. Особливо, коли він проводить весь

² Поза, в якій один партнер(велика ложечка) обіймає ззаду за спину іншого (маленька ложечка) в ідеальній позі

політ на своєму місці, за винятком перерви на туалет, і не вживає жодної краплі алкоголю.

Як і в момент аварії, я все ще не можу відволіктися від нього і його почуттів до мене. Навіть коли він поводитьсь ось так.

Це знаменита рутинна «гаряче-холодно», до якої ми звикли, і я відчуваю себе абсолютно спустошеним. Від найвищого піднесення до найнижчого падіння.

Я дістаю телефон, мені кортить написати Елізі, щоб отримати пораду, але що я можу сказати? Як описати словами ситуацію, в якій я опинився? Як я можу пояснити, що я відчуваю до нього, коли я на таких емоційних американських гірках?

На даний момент, зважаючи на те, як паскудно я себе почуваю, ми могли б бути нічим.

І це найболючіша річ з усіх.

Розділ 22

Харпер

Перший тиждень у Сінгапурі відчувається по-іншому. Я не можу пояснити чому, але ми з Кіаном ніби танцюємо один навколо одного.

Повернення до готелю з окремими кімнатами в протилежних кінцях коридору повертає простір між нами, адже тепер, щоб провести час разом, ми повинні докласти зусиль. Більше немає будинку на колесах, який замикає нас у бульбашці; це вибір, а не за замовчуванням, і це надає всьому складний шар значущості.

Першого дня ми проводимо більше часу нарізно, ніж разом. Він, очевидно, все ще відпочиває і відновлюється, щоб бути у бойовій формі на наступних вихідних, і я намагаюся перестати хвилюватися за нього. Якби він був не в порядку, лікарі не дозволили б йому літати.

На другий день він пише мені вранці смс, і ми разом йдемо в спортзал. Він тихіший, ніж зазвичай, зосереджений на своєму тренуванні і не чіпляється до мого. Моторошно, коли він закінчує тренування на біговій доріжці і залишає мене на самоті.

На третій і четвертий день у нас немає іншого вибору, окрім як проводити весь день разом. Ми обоє беремо участь в одній фотосесії для мерчу Хендерсом, і на деяких знімках ми повинні позувати разом. Я б не сказав, що це напружує, але наші жарти здаються вимушеними, і ми не можемо сміятися по-справжньому.

До кінця п'ятого дня мені це набридло, і я беру справу в свої руки. Я сумую за ним. Я ненавиджу це, але це не зупиняє мене. Щовечора, засинаючи на самоті у своєму готельному ліжку, я думаю про те, щоб у гарній сорочці зайти до нього в номер і запитати, чи не хоче він піти на вечерю. Або чи можу я залишитися на ніч - все, що він захоче.

Мені навіть байдуже, чи будемо ми займатися сексом, я просто сумую за тим, як його тіло поглинає моє, коли ми спимо, і як я прокидаюся від сплетіння його і моїх кінцівок.

Тож я роблю це. Я приймаю душ, одягаю свіжу сорочку і йду до його кімнати.

Щойно я опиняюся за його дверима, я так нервуюся, що в горлі пересихає, і я не можу ковтати. Мої легені, здається, теж не хочуть працювати, і, мабуть, я більше не можу стиснути кулак, щоб постукати у двері. Що, в біса, зі мною відбувається?

Змушуючи себе робити дихальні вправи, над якими я працював зі своїм терапевтом, я стою в коридорі, як лимон, уявляючи спокійні моря, теплий вітер і піщані пляжі в надії, що це зупинить запаморочення і панічну атаку на їхньому шляху.

Це просто Кіан. Просто вечеря. Це не повинно нічого означати.

Перш ніж я встигаю відступити, я стукаю, і на якусь мить серце завмирає, і мене зустрічає тиша. Але за мить - так, ніби він уже давно стоїть по той бік дверей - Кіан відчиняє двері.

Він щойно з душі, краплі води каскадом стікають по його голих грудях і заплутуються у волоссі, яке я так люблю пестити. Його волосся - дикий, мокрий безлад, і хоча його шкіра все ще поцяткована жовтими синцями від аварії, мені хочеться відмовитися від планів на вечерю і видертися на нього, як на дерево.

«Привіт». Слова незграбно вириваються з мого рота, і я не можу пригадати все, що збирався йому сказати. Вечеря. Залишитися у нього. Сумую за ним. Мій мозок кричить, щоб я це сказав, але я просто відкриваю і закриваю рот, як риба, що борсається на березі річки.

«Ти кудись збираєшся?» - запитує Кіан, роздивляючись моє вбрання та сумку, за яку я вчепився так, наче це мій рятівний круг.

Ну ж бо, мозок.

«Ем, так. На вулицю. Або ні. Або ми можемо просто піти спати прямо зараз».

Ні, ні, ні! Це не те, що я планував. Скажи йому, що замовив столик на вечерю. Скажи, що сумуєш за ним.

«Бляха, ти виглядаєш так сексуально. Ти всім так відчиняєш двері?» Щось не те.

«Ні, але я бачив, що це ти і...»

«Хотів заманити мене всередину? Я бачу вашу гру, містере Волкер». Слова виходять не в тому дражливіму ключі, який я мав на увазі, що робить цю розмову ще більш незручною.

«Ні, але я чув, як ти ходив зовні, і бачив, як ти дивно стояв, тож подумав, що буде краще з'ясувати, що відбувається, перш ніж ти втечеш».

Втік? Я не втік. Хіба я виглядаю так, ніби втікаю у своїх улюблених джинсах і сорочці, від якої очі вилазять на лоба? Я ще не впевнений, що не виставляю себе повним ідіотом.

У мене тремтять руки по боках. Хіба нормальні люди відчують стільки стресу і тривоги, коли намагаються запросити на вечерю цілком пристойного хлопця?

Чому це так важко? Це те, чого я хочу. Я хочу Кіана. І я знаю, що він хоче мене, бо він перший мене запросив. Але я не можу вимовити жодного слова. Тиша поглинає мене, і я відчуваю, що тону.

Він вичікувально дивиться на мене, його очі благають мене запитати, але я все ще не можу. Я не можу дати йому те, чого він хоче.

І коли я це усвідомлюю, моє серце розбивається.

Я радий, що притулився до його дверної рами, коли він запитав: «Який у цьому сенс, Харпер? Який сенс? Ти з'являєшся тут, ми падаємо разом у ліжку і вдаємо, що це нічого не означає?»

Хіба це було б так погано? Я не чув, щоб він скаржився на нашу рутину в будинку на колесах. Було мило, дивно по-домашньому, але мені здалося, що він був щасливий.

Я збираюся відповісти, але він не дає мені шансу.

«Як ти думаєш, що з цього вийде? Я маю на увазі довгострокову перспективу. Ми все ще будемо зустрічатися, коли сезон закінчиться? Через рік? А через два? Ти так само з'являтимешся біля моїх дверей для швидкого перепихону, коли тобі заманеться? Ти все ще прикидаєшся, що між нами немає чогось більшого? Чи бачиш ти наше майбутнє, чи для тебе це все лише гра?» Кіан глибоко й важко зітхає, наче йому стало легше, коли він виговорився. Цікаво, як довго це накопичувалося.

Знаючи його, давно.

У мене голова йде обертом, кожне питання проходить через мій мозок, як велика миготлива неонава вивіска, змушуючи мене здригатися. Я навіть не знаю, з чого почати. Все, що я знаю, це те, що він запитусь, чи бачу я майбутнє з ним, і я просто... не можу. Я не впевнений, що бачу майбутнє з ким-небудь. Я навіть не знаю, як почати це бачити. Мій мозок, здається, не

налаштований на це. Я так не думаю, ніколи не думав. Я думаю про сьогоднішній день, і я знаю, що завтрашній день подбає про себе сам. У дитинстві я ніколи не міг контролювати те, що зі мною відбувалося, тому я зрозумів, що плани та очікування призводять лише до розчарування та відторгнення. Я починав цей сезон у нижчій категорії, гадаючи, чи отримаю виклик, а потім у перший же день передсезонних тренувань я катапультивався у вищу категорію через чиєсь нещастя. І ось я тут, з перемогою за плечима, тримаю удар і використовую все, що мені випало на долю. Бути тут і досягати таких результатів - це мрія. І поруч з Кіаном Волкером, людиною, яка була моїм кумиром протягом багатьох років, людиною, яка змушує мене відчувати і хотіти чогось нового, захоплюючого і ... жахливого.

Кіан все ще дивиться на мене, кісточки його пальців побіліли, коли він стискає рушник, щоб він залишався обгорнутим навколо його тіла. З кожною мовчазною секундою вираз його обличчя змінюється від надії та очікування до болісного, гірко розчарування. Я не можу дати йому того, чого він хоче, і, можливо, він це вже знає.

Можливо, саме тому він попросив, щоб нарешті покінчити з цим разом.

Я б його не звинувачував. Йому не потрібен цей безлад у житті. Він намагається зберегти титул, можливо, навіть побити рекорд, і в його житті є люди, яким він потрібен. Які його люблять. Йому не потрібен той, хто не може навіть думати про майбутнє без панічної атаки.

Я бачу, як на його обличчі з'являється злість і напружується щелепа. Його очі тверднуть, і я відчуваю стіну, яку він будує між нами, цеглинка за цеглинкою.

Я навіть не можу його звинувачувати. Щоразу, коли я думаю про аварію, я не можу позбутися думки, що це могла бути моя провина. Я так відволікаю його від рутини. Небезпечно відволікав. Я міг коштувати йому життя. Чи справді я думаю, що для нього було б хорошою ідеєю починати стосунки з кимось на кшталт мене?

«Харпер? Що відбувається?»

Звук мого імені вириває мене з моїх думок, і нервовий згусток енергії перетворюється на тривогу. Біль у грудях і поколювання в руках підказують мені, що час забиратися звідси. Боротьби немає, тільки втеча. Я не можу цього зробити.

«Я... я йду звідси. Йоганнес...» Я швидко вимовляю його ім'я, хоча ще не говорив з ним сьогодні. «Я йду на прогулянку з Йоганнесом. Я хотів запитати, чи не хочеш ти піти зі мною, але ти, схоже, вже лягаєш спати. Тож, гм, побачимося завтра».

Це принизливо, як швидко я виходжу в коридор. Викликаю машину, щоб вона відвезла мене кудись у темряву і похмурість. Я навіть не зупиняюся, щоб перевірити відгуки про місце в Інтернеті, просто прошу водія відвезти мене туди, де можна випити й потанцювати, і він погоджується.

Коли я потрапляю всередину, неважко знайти когось, щоб спробувати загубитися в ньому. Він посміхається, коли розуміє, що йому навіть не потрібно купувати мені випивку.

Потім він продовжує поводитися так, ніби я простий у всіх інших відношеннях. Перша пісня ще не закінчилася, коли я відчуваю, як він грається з гудзиком на моїх джинсах, а його друга рука небезпечно наближається до мого члена.

Я струшую його з промежини, і його руки блукають по моїх грудях, граючись з моїми сосками крізь тонку тканину сорочки. Зазвичай вони такі сприйнятливі, радіють будь-якій увазі, але зараз я цього не відчуваю.

Я даю йому ще одну пісню, щоб він не зміг звинуватити мене в тому, що я дражнюся, але коли пісня закінчується і я намагаюся відштовхнути його, він вчепився кулаками в мою сорочку і притягує мене ближче, ніби це частина гри, в яку ми граємо.

«Вибач, мені треба відлітати», - кажу я занадто швидко, але його хватка міцна, і я відчуваю, як мої груди намагаються розширитися через тісну тканину. Будь-яка нормальна людина просто вдарила б його коліном по яйцях і втекла б, але я не можу. Хтось витягне телефон, зніме це на камеру, і завтра це буде в заголовках новин.

Тож я звиваюся і викручуюся, сподіваючись повільно вислизнути з його рук, і коли музика змінюється, мені вдається вислизнути з-під його рук і кинутись до задньої частини бару. Я застряг у ванній кімнаті, притулившись до стіни, щоб спробувати знову зосередитися. Раніше я постійно так робив - ходив до барів і знайомився з хлопцями, але тепер це не здається правильним.

Я навіть не знаю, чому я тут. Ніхто тут не є Кіаном, і, мабуть, він - це все, що я хочу зараз. Ніхто не може зрівнятися з ним, ніхто не дивиться на

мене так, як він, ніби я можу повісити на себе місяць і зірки і все одно встигну взяти участь у кожному Гран-прі року. Він занадто високої думки про мене, і я це знаю. Він думає про мене набагато краще, ніж я заслуговую, але було приємно деякий час бути з кимось, хто так про мене піклується.

Зараз у Кіані є щось таке знайоме, що мені подобається...

Кохання?

Яке відношення кохання має до сумісності в ліжку? Коли це взагалі мало значення?

Мій мозок починає кружляти по спіралі шляхом, яким я ніколи раніше не хотів, щоб він блукав.

Тому що я знаю, що в кінці цього шляху: майбутнє з Кіаном. Ми могли б брати участь у перегонах разом, як члени команди, а ввечері повертатися додому один до одного. Ми могли б проводити час між сезонами разом. Ми могли б разом готувати їжу, їсти за правильним обіднім столом, разом ходити на пробіжки, разом прокидатися щоранку і засинати щовечора... разом.

Коли я нарешті дозволяю собі уявити це, це захоплює. Майбутнє виглядає таким яскравим, таким багатообіцяючим, як щось, що може принести мені стільки радості.

Але в цьому і проблема, тому що тепер я хочу цього. А хотіти подібних речей, речей, які залежать від інших людей, небезпечно.

І я все це відкинув.

Можливо, проблема у мені. Мені не потрібна була терапія, щоб зрозуміти це.

Я знаю, що відштовхую людей ще до того, як вони можуть відкинути мене - я знаю, що саме це я зробив сьогодні з Кіаном. Не просто з Кіаном, а для Кіана.

Як сильно я зробив йому боляче, применшуючи те, що між нами є? Я бачив його обличчя, я знаю, чого він хоче від мене. Мені так боляче бути відкинутим, що я уникаю будь-яких ситуацій, в яких це може статися, то чому б це не зашкодило Кіану?

Прохання, щоб ми були ексклюзивними. Намагався запросити мене на побачення. Запитував, чи є у нас з ним майбутнє. Він хоче, щоб між нами

було щось більше, а все, що я зробив, це поведився з ним так, ніби мені байдуже, ніби він не має значення.

Опустившись на підлогу брудного туалету, я дістаю телефон і вибираю єдиний контакт, який у мене є на швидкому наборі. Сподіваюся, він візьме трубку.

«Харпер?» - каже Йоганнес хмільно, так, ніби я його розбудила.

Я дивлюся на годинник і бачу, що ще не так пізно, але завтра у нас вільне тренування, тож цілком логічно, що він уже спить. Не треба було мені виходити. Андерс буде дуже розлючений на мене.

«Гей, Харпер, ти там? Ти що, дупою набрав мене?»

Я намагаюся зібрати слова, але з мене виходить лише його ім'я, яке я вимовляю зі здивуванням.

«Харпе, з тобою все гаразд? Що відбувається?»

«Це все занадто...» Я відчуваю, як мені перехоплює подих, коли я вимовляю ці слова. Це відчуття переповнює мене... Мої дихальні шляхи перекриваються...

«Гей, гей, Харпе, здається, у тебе напад паніки», - тихо каже Йоганнес по телефону. «Зроби кілька глибоких вдихів і зосередься лише на своєму диханні. Давай, повторюй за мною, вдихни, два, три, і затримай дихання на раз, два, три. Видихни на раз, два, три і затримай на раз, два, три».

Я намагаюся дихати, намагаюся слідувати ритму, який задає Йоганнес, але повітря застрягає в моєму горлі, і воно нікуди не йде, коли я намагаюся його вдихнути. Наче я використовую лише десять відсотків об'єму своїх легенів і не можу дихати глибше.

«Не. Працює», - видихаю я, коли грудна клітка стискається. Це так принизливо. Я в брудному барі-туалеті, втрачаю самовладання, бо хлопець сказав мені, що я йому подобаюся.

Подобаюся. По-справжньому подобаюся. Хоче поговорити про спільне майбутнє. І, мабуть, це занадто для мене. «Він довбаний ідіот, Йоганнесе!» - гарчу я, моє горло пересихає, а серцебиття прискорюється. «Уяви, що я йому подобаюся. З чого б це? Навіщо комусь це робити?»

«Харпер, я не розумію, про що ти говориш», - відповідає Йоганнес, і я чую, яким терплячим він зараз намагається бути. Це тому, що я тримав його

в темряві. Я не зронив жодного слова про Кіана перед Йоганнесом. Чесно кажучи, я майже не бачила Йоганнеса.

«Він запитав мене, - я задихаюся між словами, набираючи в себе якомога більше повітря, відчуваючи, що мої легені вже не надуються, - він запитав мене... чи бачу я... майбутнє... з ним. Джо, я не знаю, як бачити майбутнє з кимось».

У моєму серці гострий біль. Можливо, це усвідомлення того, що все може бути не так, як я завжди вважав. Але в ту мить це відчуття настільки гостре і нестерпне, що мені перехоплює подих.

«Харпер, друже, тобі треба зібратися з думками. Скажи мені, де ти, і я приїду за тобою, і ми поговоримо про це. Все буде добре.»

«Не буде, тому що, тому що, тому що...» У моїй голові пролітає мільйон причин - так багато, що я не можу висловити їх словами для Йоганнеса. Як мені сказати йому, що в цій ситуації ніколи нічого не буде добре, бо я завжди хотітиму Кіана, але він швидко зрозуміє, що здатен на більше, що я його стримую, що у світі є цікавіші речі, ніж Харпер Джеймс. І він піде, врешті-решт. Люди завжди йдуть. Це даність. Тож я не можу сказати Кіану, що хочу більшого з ним, тому що бажання більшого тільки зруйнує мене.

«Тому що що? Харпер, ти мене лякаєш, друже. Я навіть не знав, що ти з кимось зустрічаєшся. Чому ти нічого не сказав?»

«Тому що це було особисте. Це мав бути лише секс.»

«Зазвичай ти розповідаєш мені про кожне сексуальне завоювання.» Він має рацію, він має рацію. Можливо, я приховував це від нього, тому що в моїй підсвідомості це вже щось більше. Тому що це Кіан. Це ніколи не могло не означати більше, і я мав би бути достатньо розумним, щоб помітити це.

«Він би цього не хотів. Це не те саме.»

«Що не так?»

Лайно. Тепер він, мабуть, зненавидить мене ще більше. «Він. Він не такий, як усі. Усе змінилося, і це паморочить мені голову. Я так не можу, Джо. Я мушу щось зробити. Мені потрібно позбутися його.»

«Нічого не роби...»

Я кидаю слухавку, перш ніж він встигає закінчити речення. Він може скільки завгодно казати мені не робити дурниць, але ми обоє знаємо, що я все одно це зроблю.

Я мушу зробити це заради Кіана. Щоб врятувати його від усього болю, який я зрештою заподію йому, або який він заподіє мені.

Розділ 23

Кіан

Скільки разів я ще тут опинюся? Я ніби спостерігаю за ним, щоразу розуміючи, що він надто емоційно занурений у те, що відбувається між нами, а потім він повністю замикається в собі. Відгороджується від мене.

В який момент я маю прийняти, що він має це на увазі? Скільки разів мені потрібно відгородитися від нього, перш ніж я зрозумію, що з мене досить? Якщо він навіть не може визнати, що це більше, ніж секс, що ми більше, ніж двоє людей, які просто встромляють один в одного свої члени, то в чому сенс?

Насправді його немає.

Я вже мав би це знати.

Настав час.

Час рухатися далі.

Почнемо з того, що видалимо всі наші повідомлення. Кожен спільний спогад за останні кілька місяців. Кожен жарт, кожне кокетливе повідомлення, кожен випадковий мем засилається туди, звідки він ніколи не повернеться.

Кілька його речей переплуталися з моїми, бо я пакував речі, коли почувався дуже погано і не мав сил розділити їх: капелюх, його "Deer Heat", кілька футболок. Я знаходжу сумку і кидаю туди речі, залишаючи її під дверима, щоб завтра занести в його кімнату.

Я хотів покласти туди його худі, яке я фактично всиновив і до якого дуже прив'язався, але врешті-решт залишив його собі. Потім передумав і поклав його в сумку.

Знову передумую і витягую його, притискаючи до носа, як жалюгідний підліток, що плаче через першу закоханість.

Я не знаю, чого я від нього очікую - не схоже, що він чарівним чином змусить Харпера з'явитися чи передумати. Він не вирішить, що хоче бути зі мною тільки тому, що я тримаюся за його неживий предмет. Тож я згортаю його в клубок і знову кидаю в сумку.

Але це не допомагає послабити його хватку на моєму серці.

Аж ось я помічаю, що мій великий палець завис над його ім'ям у контактах мого телефону. Я відчайдушно хочу зателефонувати йому і попросити повернутися, щоб ми могли поговорити.

Але який у цьому сенс? Це думка, до якої я постійно повертаюся. З Харпером немає сенсу. Він не хоче зв'язувати себе зі мною, і я мушу з цим змиритися.

Штовхаючи валізи під ліжку, я ненавиджу себе за те, що не розпакував їх як слід, як зазвичай. Енергія, яку я зазвичай витрачаю на те, щоб зробити це місце своїм власним маленьким домом на два тижні нашого перебування тут, була підірвана чимось болючим у грудях.

Я не буду називати це розбитим серцем. Я не дозволю Харперу зламати мене. Він не зможе. У нього немає такої сили.

Це брехня, яку я буду повторювати собі, поки не повірю в неї.

Елайджа нещодавно написав мені повідомлення, що йому набагато краще і він повернувся до спортзалу. Йому потрібно отримати дозвіл від фізичного терапевта, і тоді він зможе повернутися до тренажера. Можливо, Андерс поверне його до кінця сезону, а Харпер вийде з гри. Можливо, він займе місце Лондона як наш резервний водій - або, можливо, його відправлять назад на нижній рівень. Це було б найкращим варіантом.

Тоді мені взагалі не доведеться мати з ним справу, буде набагато менше спокус. Більше ніяких помилок, як в Італії.

Намагатися повернутися в ліжку дуже важко.

Коли я побачив його сьогодні ввечері під моїми дверима, одягненого і захеканого, як собака, я подумав, що кілька днів розлуки, які ми пережили в Сінгапурі через зміну умов життя, зробили свою справу, і він прийшов сказати мені, що скучив за мною і хоче бути зі мною, і що він кохає мене...

Очевидно, я поспішив з висновками. На якусь частку секунди він здавався рішучим і хоробрим, сповненим світла і тепла, які я не звик бачити в ньому, але потім все це зникло в одну мить. Це було так швидко, що я засумнівся, чи було це взагалі колись. Мабуть, мені це здалося, бо я так сильно цього хотів.

Звісно, він сьогодні з Йоганнесом. І я знаю, що це не для того, щоб поговорити про те, що турбувало Йоганнеса минулого разу, коли Харпер втік, щоб бути з ним. Харпер був одягнений, як на побачення. Може, він зараз

цілується з іншим хлопцем. Може, він трахається з кимось іншим прямо зараз.

Мені справді варто спробувати поспати. Завтра рано вранці вільне тренування, а я вже відчуваю себе виснаженим. Я все ще відновлююся після аварії, і мені потрібна будь-яка допомога - як фізична, так і психологічна. Я думаю про хвилювання Еліза і про те, що я додав їй клопоту. Я більше не можу дозволити Харперу зіпсувати мені життя.

Але заплющування очей не допомагає. Навіть якщо їх заплющити, пам'ять про сцену в коридорі не стирається. Вона постійно крутиться в моїй голові, і я не можу її зупинити.

Я намагаюся вмотитися зручніше. Ліжко здається завеликим, а інший бік занадто холодний, щоб я міг витягнутися. Я кручуся, поки чиста втома нарешті не перемагає і світ навколо мене не зникає.

Поки мій телефон не дзвонить на максимальній гучності, і я не намагаюся дістати його з-під подушки. Усередині мене з'являється надія, що я побачу ім'я Харпера на екрані. Він передумав і я йому потрібен.

Я не міг помилятися сильніше.

Усе моє тіло застигло. Еліза ніколи не помиляється з переведенням годинників, тож якщо вона дзвонить мені посеред ночі, то...

«Еліза?» Мій голос надривається. Я вже знаю, що вона збирається сказати. Страх паралізує мене, жах стікає по моєму хребту.

«Мені так шкода, Кі», - задихається вона, і я відчуваю, як все моє тіло скручується всередину, а вільна рука стискає кулаком скручене простирадло.

Їй не треба більше нічого казати.

Мама померла.

Це відчувається в тому, як моя сестра ридає по телефону, а мене поглинає втрата і потреба бути з нею.

Порожнеча в моєму серці зростає більше, ніж я думав, що це можливо після сьогоднішнього вечора.

Але я не плачу. Початок горя притуплює всі мої емоції, доки я нічого не відчуваю.

«Я повертаюся додому, Еліза. Вилітаю звідси першим же літаком». Я не дуже часто виставляю напоказ своє багатство або використовую свою владу в Хендерсомі, але я зроблю все, щоб прямо зараз сісти на злітну смугу

приватного літака, якщо це допоможе мені швидше повернутися додому до сестри.

«Але на ці вихідні!» Вона намагається протестувати.

«Мені начхати на ці вихідні». Я вражений тим, наскільки серйозно я це кажу. Я ніколи в житті не пропускав перегонів. Я пропустив народження Кессі та Джессі, заручини моєї сестри та хрестини Джессі, але ніщо не втримає мене від цього. «Я повертаюся додому. Якнайшвидше. Я з усім розберуся. Я вже їду, Еліза, запевняю».

Вона тихо схлипує в трубку, а я не можу дихати. «Я люблю тебе, Кі. Ми скоро побачимося?» - прохрипіла вона між риданнями.

«Скоро. Люблю тебе».

Зв'язок переривається, і я відчуваю, що мене може знудити.

Я встаю з ліжка і починаю кидати речі в сумку. Поки я це роблю, я дзвоню Келсі, організатору команди, і коли я розповідаю їй, що сталося, вона творить якусь магію і дістає мені літак, який може доставити мене на приватну злітно-посадкову смугу в Норфолку. Вона також організувала машину, щоб зустріти мене, і я був на півдорозі до аеропорту, перш ніж зміг зупинитися і подумати.

Саме тоді я розмірковую над тим, щоб повідомити про це Харпера. Що б не відбувалося чи не відбувалося між нами, він заслуговує на те, щоб почути від мене, що я не буду брати участь у перегонах на цих вихідних.

Я збираюся написати йому, коли на мій телефон приходять сповіщення про те, що він опублікував пост у своїй історії в Інстаграмі. Це тремтливе відео, зняте з простягнутої руки Харпера. Навколо нього швидко спалахує неонове світло, і воно висвітлює те, як він і ще один чоловік рухаються в такт музиці.

Це повністю спустошує мене.

Якби моє серце і душа ще не були вирвані і розірвані на шматки, це зробило б це. Це останній цвях у труну саги про мене і Харпера Джеймса.

Він ніколи не був емоційно готовий до стосунків. Я мав би знати це з нашої першої справжньої розмови в Австрії. Чорт забирай, я мав би знати це з тієї самої секунди, як він приїхав і не спричинив нічого, крім хаосу для мене і для Хендерсом.

Я мав би піти геть після першого ж поцілунку. Я маю замкнути спогад про нього в найдальшому куточку моєї свідомості і залишити його там. Я мав би застосувати бодай децицію моєї славнозвісної самодисципліни і зберегти між нами ввічливу та професійну дистанцію. Я повинен був дозволити йому закрутити себе в саморуйнівні вузли і дочекатися повернення Елайджі. Рухатися далі як товариші по команді і тільки як товариші по команді.

Але я нічого не міг з собою вдіяти. Харпер - загадка, перед якою я не міг встояти, і тепер я обпікся на ньому.

Що ж, він може піти до біса.

Я натискаю дві кнопки збоку телефону, роблю скріншот зображення, а потім надсилаю його Харперу. Чекаю, щоб переконатися, що його доставили, а потім блокуюю його до біса - у своїх контактах, у WhatsApp і в усіх соціальних мережах, де я тупо за ним стежив.

І ось так просто він зник. Я тільки хотів би, щоб мені одразу стало легше, але на це немає жодних шансів, враховуючи все інше, що відбувається.

Довбаний мудак.

Звісно, він не може знати, що мама щойно померла, але якби він не трахався з кимось іншим, то був би зі мною і дізнався б про це тоді, коли я дізнався. Він міг би обійняти мене, як тоді, коли мені наснився той кошмар, і мені б стало легше.

Мені потрібно когось звинуватити, і Харпер - досить велика мішень.

Напевно, є дуже багато людей, з якими мені варто було б зв'язатися прямо зараз. До відбіркових залишилося менше тридцяти шести годин, а мене на сто відсотків тут не буде. Андерс має зателефонувати нашому запасному водієві, щоб він підмінив мене - або Елайджі, якщо він дійсно готовий - і мій агент Вілл має знати, що я збираюся повернутися до Англії. Анна, напевно, повинна знати, щоб зробити якусь заяву про те, чому я не буду змагатися. От тільки я можу змусити себе зосередитися лише на тому, щоб дістатися до аеропорту. Сподіваюся, Келсі з усім впорається, тому що я просто не можу зараз.

Я хочу і повинен бути на цьому рейсі додому.

Літак, як і було обіцяно, чекає на злітній смузі, і як тільки я сідаю, двері зачиняються, і ми починаємо рулювати. Як тільки літак вирівнюється в небі, я занурююся у крісло і молюся про сон, щоб не думати про те, як зараз почувається моя сестра. Я сподіваюся, що мама була не одна, але я також не

побажав би своїй сестрі-близнючці бачити, як мама помирає у неї на очах. Сподіваюся, з Кессі і Джессі все гаразд - вони зрозуміють, що щось не так, але вони ще занадто малі, щоб усвідомити це. Сподіваюся, Грант вже летить додому, тож Еліза зможе посидіти з дітьми. Я забув, де проходить його конференція, але знаю, що зараз його немає вдома.

Мене там не було.

Мене там не було, коли це сталося.

Я вставляю навушники і вмикаю заспокійливу музику. Мені потрібно заглушити свої власні думки, перш ніж я стану нікому не потрібен.

Зрештою, виснаженість дня дається взнаки, і я засинаю.

Коли я виходжу з літака і сідаю в машину, я неохоче вмикаю телефон. На телефон одразу ж приходить повідомлення ВВС про мамину смерть, а в перших статтях також з'являються припущення, що я не зможу взяти участь у перегонах на цих вихідних.

Водій машини нічого не каже, лише з поваги здіймає переді мною капелюха і зачинає за мною дверцята. Принаймні, він правильно зрозумів мій тон і залишив мене на короткій дорозі в сільській місцевості Норфолку.

Мій телефон безперервно дзижчить від текстів, голосових повідомлень і сповіщень. Я не можу цього витримати - нічого з цього - і вимикаю його повністю.

Еліза, мабуть, чує, як машина під'їжджає до будинку, бо вона чекає на мене на порозі. Її волосся зачесане назад у пучок на маківці, і вона вдягнута у свою найзручнішу піжаму.

Мені потрібно два рівних вдихи, щоб нарешті вийти з машини, але в ту ж секунду, коли я добігаю до неї, я обіймаю її.

«Боже, мені так шкода», - шепочу я їй у волосся, коли вона підлаштовується під моє підборіддя. У цю мить я радію, що ми двійнята, які люблять одне одного, які сваряться і б'ються, але які завжди будуть любити і підтримувати одне одного. Я не зміг би зробити це без неї. Я не зміг би зробити нічого з цього без неї.

Її жертвність дозволила мені зробити професійну кар'єру моєї мрії. Вона відмовилася від диплома медсестри і самовіддано піклувалася про все, щоб мені не довелося цього робити. Найменше, що я можу зробити, це подбати про неї зараз, щоб вона могла хоч раз подбати про себе.

Я починаю з того, що набираю їй ванну, поки Грант вкладає дітей спати - він, виявляється, був неподалік, тож випередив мене. Потім ми разом готуємо більш-менш їстівну вечерю, і хоча ми їмо мовчки, принаймні вона сита, бо ми рано вкладаємо її спати.

«Як вона?» - запитую я Гранта.

Ми сидимо у вітальні, по телевізору йде якась нісенітниця, яку ніхто з нас не дивиться. Ми годинами прибирали будинок, запустили кілька разів прання, перш ніж нарешті зняли постільну білизну, яку залишила мама. Ми обоє давали волю сльозам, коли робили це, але я просто радий, що ми позбавили Елізу від необхідності робити це. Я також радий, що мені не довелося робити це наодинці.

«Вона ще не може говорити про це. Вона не хоче. Думаю, вона чекала на твоє повернення. Я хотів би взяти на себе частину тягаря втрати, але я навіть не можу почати розуміти це, маючи двох живих батьків». У його голосі звучить такий біль, якого я ніколи раніше не чув, і я знаю, що Еліза не єдина, хто страждає від турботи про маму.

«Що ж, я зараз тут. Я хочу зробити все, що в моїх силах. Я не хочу, щоб їй доводилося робити щось інше, окрім як витрачати час на те, що їй потрібно».

Це найменше, що я можу зробити після того, як був відсутній в останні хвилини.

Зрештою, Грант йде до ліжка, щоб бути з дружиною. Я знаю, що він заспокоїть і обійме її, поки вона плаче. Я радію.

Але це ще одне нагадування, якщо воно мені було потрібне, що я лягатиму спати на самоті. Я плакатиму тихо про себе. Я простягну руку і відчую холодний бік ліжка і зрозумію, що нікого немає поруч.

І я хочу, хочу, щоб це було не так.

Розділ 24

Харпер

Сьогодні я зробив багато дурниць, але пияцтво - не одна з них. Я б ніколи не зробив цього в ніч перед тим, як сісти в гоночну машину, навіть якщо це просто вільне тренування. Але в цей же час я відчуваю себе п'яним. Я маю на увазі, що тверезий я не став би тертися об цього випадкового хлопця, імені якого я не знаю. Так само тверезий Харпер не публікував би серію фотографій і відео, де ми разом, у всіх моїх історіях в Instagram. Будь-хто, у кого є хоч крапля розуму, не повернувся б сюди на другий раунд після того, як пережив напад паніки на підлозі чоловічого туалету.

І ось я знову тут, інший хлопець танцює позаду мене так, ніби він сьогодні виграв великий куш. Не те, щоб він взагалі щось від мене отримав.

Я навіть не знаю, чого я намагаюся досягти. Відштовхнути Кіана? Я певен, що вже зробив це, коли злякався - знову - коли він запитав, чи є у нас спільне майбутнє. Він святий, якщо після цього навіть подумав дати мені шанс. І що б я тут не робив.

Я придушую свою тривогу під звук пульсуючого ритму ЕДМ, що лунає з колонок у барі. Гучність шуму, що пробігає до кісток, допомагає мені ігнорувати всі думки про Кіана, але навіть притиснувшись до цього незнайомця, я насправді хочу лише одну людину.

Я навіть не хочу бути тут. Це не допоможе. Я знаю це, але я занадто наляканий, щоб повернутися і мати справу з наслідками моїх дій. Я впевнений, що мій психотерапевт матиме що сказати з цього приводу, але я не збираюся сьогодні відкривати кришку цієї коробки з жахом.

На щастя, зараз мені не треба про це турбуватися, бо краєм ока я помічаю, як Йоганнес проштовхується крізь натовп і прямує до мене, насупившись так, що й простий смертний міг би вбити його.

«Ти поводишся як довбаний ідіот», - гарчить Йоганнес, коли нарешті добігає до мене. Він швидко відтягує мене подалі від випадковості, з якою я стикаюся. Ким би він не був, він роздратований тим, що його перервали, але один погляд на грізний вираз обличчя Йоганнеса - і він тікає, щоб знайти когось іншого.

«Він був гарячий», - бурчу я без жодного ентузіазму. Я навіть не впевнений, що роздивився його достатньо добре, щоб сказати це, але він був захоплений, як тільки зрозумів, хто я такий.

«Ні, він не такий. Він у кращому випадку двійка, а ти себе принижував». Він все ще тягне мене за руку, і перш ніж я це усвідомлюю, ми вже виходимо з клубу.

«Звідки ти знав, де я?» - запитую я. Я абсолютно тверезий, але панічна атака затьмарила мій мозок.

«Щойно ти поклав слухавку, я побачив, що ти опублікував у себе в Інстасторінці свій жахливий відеоролик з танцями в лайні. Ти був настільки дурний, що вловив назву бару на задньому плані. Це міг побачити будь-хто. Тобі пощастило, що на тебе не чекає натовп фанатів ззовні».

«Ти тут, щоб врятувати мене. Мій герой», - саркастично вичавив я з себе.

«Що, в біса, з тобою не так? Я думав, ти поводишся якнайкраще. У тебе останнє попередження, пам'ятаєш? Хіба ти не хочеш цього? Хіба ти не хочеш бути на чемпіонаті?»

Я знизую плечима, бо з яких це пір Йоганнес став таким мудрим або став моїм босом.

Він веде мене на заднє сидіння таксі і називає місцезнаходження свого готелю, а не мого. Це, мабуть, на краще, враховуючи те, як я розійшовся з Кіаном.

Він більше не кричить всю дорогу додому, таксі не пропонує перегородку між нами і водієм, щоб відгородити його від нашого приватного життя. Але щойно за нами зачиняються двері його готельного номера, він зривається на крик.

«Я не можу повірити в це. Чесно, Харпере! Якщо навіть я перестав терпіти твою безглузду поведінку, то, звичайно, це має про щось говорити».

Йоганнес ніколи раніше не кричав на мене, але він вивищується наді мною на добрі чотири дюйми, і його голос лунає, коли він розлючений. Це трохи лякає.

«І це кажеш ти! Пам'ятаєш Бельгію? Гарячих близнюків, яких ти трахнув, і літр текіли? Тож не приходь до мене зі своєю святенницькою поведінкою, бо зі мною вона не пройде. Ти забуваєш, що я тебе дуже добре знаю, Йоганнесе.»

«Що відбувається, друже? Немає такого світу, в якому ми мали б сваритися через це. Це лайно, Харпер. Ми цього не робимо. Ми з тобою так не робимо. Ми говоримо один з одним відверто, тож скажи мені, що, в біса, відбувається?»

Що я йому скажу? Я не можу повірити, що живу у світі, де я ще не розповів йому про Кіана, і водночас мені подобалося, що це було щось особисте, що знали лише ми з ним. Але тепер, коли все скінчилося, яке це має значення?

«Ми з Кіаном спали разом».

Він сміється. Справді сміється. «Ти п'яний? Бо якщо так, то це нове дно, навіть для тебе. У нас завтра тренування.»

Я хитаю головою, і його очі розширюються. «Ну, це несподіванка. То що, ви посварилися чи що?»

«Все набагато складніше. Це не тільки сьогодні... Це... це триває вже кілька місяців». Він не може думати, що я можу так засмутитися після однієї ночі з Кіаном. Я б ніколи не дозволив, щоб секс на одну ніч змусив мене почуватися так жахливо.

«То ви разом?»

Я хитаю головою. Чим би ми не були, ми більше не разом.

«Ні, це був просто секс».

Він пирхає, і я витріщаюся, бо коли моє життя стало таким безглуздим. «Що?»

«Тобто, ти місяцями поводи́в як інша людина, місяцями спав з одним і тим же хлопцем, а коли все закінчилося, у тебе стався напад паніки в барі, і це був просто "секс?". Я так не думаю». Він б'є мене по руці. «Ти довбаний мудак».

Ненавиджу, що він правий. Ненавиджу, що це так очевидно, коли він так каже.

«Бачив би ти зараз своє обличчя», - каже він, і я очікую, що він засміється, але він дивиться на мене стурбованими очима. «Ти виглядаєш виснаженим, чоловіче. Не можу повірити, що Кіан Волкер скрутив тебе у вузли».

«Він...» Я дозволяю думкам про Кіана знову заповнити мою голову, і мені не вистачає слів, щоб описати його або те, що він став означати для

мене, навіть якщо я був занадто боягузливим, щоб побачити це. Я не можу описати його красу словами або віддати належне його характеру навіть у цілій книзі. Мені потрібен епічний серіал, щоб описати його серце і пояснити, наскільки воно велике.

«Кіан Волкер, легенда перегонів, твій герой і кохання всього твого життя.»

«Не треба». Не це слово. Не зараз. Можливо, ніколи. Воно має надто велику владу наді мною, і я боюся того, що воно зробить зі мною цього разу.

«Харпер, чувак, все гаразд. Кіан хороший хлопець, і ти не можеш його відштовхувати, бо ти трохи наляканий.»

Трохи наляканий? Це ще нічого не сказано. Думка про те, щоб відкрити своє серце Кіану, навіть трохи, змушує мене здригатися.

Але коли я зазираю трохи глибше, то розумію, що він уже там. Він проклав собі шлях у кожен крихітний простір. Занадто пізно, і я це знаю.

«О, ти великий ідіот». Я вдячний, що Йоганнес більше нічого не говорить на цю тему і замість цього притискає мене до своїх широких грудей. Його запах не змінився за багато років, що я його знаю. Його одяг завжди пахне свіжо випраною білизною, як справжній запах чистої білизни, який приємно змішується з м'якими ароматами ванілі та сандалу в його одеколоні. Це майже заспокоює мене, коли я глибоко вдихаю його запах, стискаючи кулаками спину його жилетки.

Мені це потрібно. Мій найкращий друг і його блискучі ведмежі обійми. Я притискаюся до вигину його плеча, коли помічаю засос.

Б'ю його по руці, мій голос виходить трохи верескливим. «І хто тепер великий ідіот? Це те, про що я думаю?»

Він сміється, а потім перевертається на інший бік ліжка і знову забирається під ковдру. Якщо він думає, що йому це зійде з рук, то він абсолютно помиляється.

Я скидаю джинси і залажу до нього в ліжку.

«Він хоча б гарячий? Чи це хлопець, який краде твою увагу?»

Він з усіх сил намагається не реагувати, але все його обличчя розпливається в усмішці, яку він не може стримати. Чорт забирай, він, мабуть, був хороший.

«Без коментарів».

Це лише посилює мою підозрілість, і я відчайдушно намагаюся підштовхнути його, але я місяцями ховав від нього Кіана. Якщо йому потрібно зберегти маленький секрет, я дозволю йому. Поки що.

Ми обоє заховані під ковдрою, дивимося в темряву. Я б сказав, що там тихо, але я чую, як наші думки шаленіють.

«Кіан Волкер», - бурмоче він, перш ніж ми обидва починаємо сміятися, як абсолютні маніяки.

Це, мабуть, трохи божевільно. Кіан завжди казав мені, що йому байдуже, чи люди знають, що він бі, але він ніколи не говорив про це відкрито, і у нього точно ніколи не було хлопця на людях раніше. Не те, щоб я був його хлопцем.

«Пам'ятаєш, коли ми їздили в Сільверстоун, скільки, вісім років тому? Чи дев'ять? І ти намагалася привернути його увагу з натовпу, коли він роздавав автографи після гонки?»

Звісно, я пам'ятаю, але Кіан ніколи не дізнається про це. Особливо зараз.

«Ні, такого не було.»

«О, але було, і коли ви двоє розберетеся з цим і ми всі станемо друзями, я з нетерпінням чекаю, щоб розповісти йому кожну деталь, як ти викрикував його ім'я і плакав, коли він виграв». Тому що, звичайно, мій найкращий друг буде мене катувати.

«Якщо. Якщо ми з цим розберемося. Я навіть не знаю, що тут можна розібратися. Я був таким собі козлом».

«Шокуюче. Що нового?» Я вдаряю холодною ногою по його литці ззаду, і він здригається. «Так, точно козел».

«Хіба ти не мав би втішати мене через цей розбите серце чи щось таке?»

Я навіть не знаю, чи це розбите серце. Все, що я знаю, це те, що я ніколи не відчував такого відчаю щодо когось раніше, і коли я занадто сильно думаю про те, що Кіан порвав зі мною, це робить мене нездатним дихати.

«Я краще допоможу тобі придумати, як це виправити, ніж влаштовуватиму вечірку з жалю».

Вже пізно, і він, мабуть, має рацію, але це не заважає нам не спати наступні дві години, обговорюючи грандіозний жест, який виправить наші стосунки. Коли ми засинаємо, все майже ідеально, і я з нетерпінням чекаю на обличчя Кіана, коли все стане на свої місця.

Вперше за довгі роки я відчуваю надію, дуже велику надію, коли занурююся у мирний сон.

Тільки для того, щоб виявити, що мене розбудив Йоганнес, як мені здається, не менше, ніж через п'ять хвилин.

Я ледве встигаю розплющити очі, коли він розмахує яскравим екраном свого телефону.

«Чорт, чорт, чорт! Ти маєш це побачити».

Важко не побачити це, коли Йоганнес тицяє свій телефон прямо перед моїм обличчям. Те, що зараз ранок, застає мене зненацька, але не так сильно, як чорно-біла новина на його екрані.

"Поп-легенда Честіті Волкер помирає у віці 59 років після чотирирічної боротьби з хворобою Паркінсона."

«Бляха, бляха, бляха». Я тягнуся до свого телефону, прямую прямо до його імені в моїх контактах. Натискаю кнопку виклику, але він навіть не дзвонить. Я навіть не чую гудків. Це може означати лише одне.

«Може, його телефон вимкнений?» - припускає Йоганнес, і мені хочеться в це вірити, але він не бачив, як розлютився Кіан, коли я сказав йому, що не можу йому подібатися.

«Він мене заблокував. Мені треба повернутися в готель і переконатися, що з ним усе гаразд. Бляха, бляха, бляха! Не можу повірити, що я кинув...»

«Ти не знав, що його мати помре, Харпер. Ти не міг знати. Але ти був довбаним ідіотом, коли пішов, коли мав би поговорити з ним і бути чесним із собою».

Я хочу подивитися на нього, сказати, що він помиляється, але не можу. Він настільки правий, що мені боляче. Я облажався, і тепер Кіан проходить через це сам. Я ніяк не можу все виправити, не зробивши його горе ще гіршим. Він повинен робити те, що найкраще для нього і його сім'ї, і це не включає мене. Я не можу уявити, що він буде змагатися на цих вихідних, тому, думаю, я буду змагатися в Лондоні. За весь сезон я не перекинувся з ним жодним словом. Сьогоднішня вільна практика обіцяє бути цікавою.

«Мені, мабуть, треба повернутися в готель. Я перевірю, як він. Думаєш, це правильно?»

«Можливо, я не знаю. Може, просто підеш і висловиш свої співчуття і поки що залишиш все як є».

«Так, ти правий.»

«Завжди правий, чувак. Все буде добре, Харпе. Обіцяю, все буде добре.»

Я вирішив повернутися до готелю пішки, а не на машині. Мені потрібне свіже повітря, щоб прочистити голову, а прогулянка дасть мені можливість подумати про те, як я підійду до нього і що скажу. Можливо, він зачинить двері перед моїм носом, але я мушу спробувати.

Ледве я починаю думати, як дзвонить мій телефон. Моє серце на мить вистрибує від думки, що це може бути Кіан, але, звісно, це Андерс. Я вже видалив історії в Інстаграмі, які виклав минулої ночі, але, мабуть, уже запізно, і мене, мабуть, виженуть у наступному сезоні.

«Доброго ранку», - вигукую я, моє горло раптом стає сухішим за пустелю Сахару.

«Харпер, привіт, вибач, що так рано. Я знаю, що у тебе вільне тренування після обіду, але я хотів попередити тебе, що на цих вихідних відбудуться перегони в Лондоні. Я впевнений, що ти вже чув, що Кіан повернувся до Великобританії, щоб бути зі своєю сім'єю, і не буде брати участь у перегонах на цих вихідних».

Кіан поїхав?

«Так, дякую, що повідомили, сер». Дзвінок короткий і ввічливий, і я просто вдячний, що не отримую зараз того, на що заслуговую. Але чомусь почувуюся гірше.

Кіан пішов.

І я заблокований.

Я не можу навіть спробувати бути поруч з ним.

Я був не в собі минулої ночі. Як я міг так з ним вчинити? Як я міг зробити йому так боляче? Як я міг зробити так боляче тому, кого кохаю?

Чому до мене тільки зараз дійшло, що я кохаю його?

Чому мені тільки зараз спало на думку, що я не мушу повторювати патерни мого минулого, патерни, які завдали мені болю, завдаючи болю іншим? Я міг би дозволити йому кохати мене, не кидаючи йому це в обличчя. І я міг би кохати його теж, чи не так?

Мене нудить.

Це страх? Адреналін? Надія?

Чесно кажучи, не знаю.

Я встаю і йду до його кімнати. Я знаю, що це безглуздо, але я хочу бути серед його речей. Спробувавши ручку, я мало не розплакався, коли виявив, що вона незамкнена.

Все зникло, але видно, що він поспішав, бо його ліжко не застелене, а ванна кімната - в жахливому стані. Не те, щоб мене це хвилювало, бо я просто хочу хоч на мить відчувати себе поруч з ним. Я кидаюся на його ліжко. О, Боже, воно все ще пахне ним, і я дозволяю собі просто вдихнути його, ковдру, підібгану під підборіддя. Я сідаю і бачу поліетиленовий пакет біля дверей, з якого вивалюється моя толстовка.

О, Боже, це справді кінець.

Я дістаю телефон, щоб відправити йому повідомлення. Мені потрібно щось сказати, щоб висловити, як мені шкода за все, висловити свої співчуття, сказати йому, що я тут, якщо або коли він потребуватиме мене.

Я складаю щось таке, що не дописую до кінця, щоб сказати все, що хочу, але потім згадую. Він справді заблокував мене.

Найгірше те, що я на це заслуговую. Він має повне право покінчити зі мною. Я теж покінчив з собою.

Розділ 25

Кіан.

Я ледве встигаю з'їхати з дороги, щоб не наїхати на довбаних виродків преси, які вишикувалися на гравійній доріжці, що веде до ферми. Я роблю собі нотатку в голові, що треба з кимось поговорити про охорону. Я не впевнений, що це може зробити мій агент чи Келсі, але, можливо, вони можуть когось порекомендувати. Повернутися в будинок - велике полегшення.

«Там жахливо». Я скидаю куртку і кидаю окуляри на стіл, де Грант готує дітям обід.

«Гірше, ніж учора?» - запитує він, продовжуючи нарізати огірок паличками, з кожним шматочком ножа все агресивніше.

«Набагато. Не знаю, хто дав їм право ставити такі настирливі запитання, але так, точно гірше. Сьогодні вони здебільшого питали, чи не переживаю я, що не встигну до Сінгапуру?»

«Вони або не мають сім'ї, або є повними монстрами. Хто б не пропустив перегони, щоб повернутися додому і сумувати за улюбленими батьками?»

Це гарне запитання, але я не можу на нього відповісти.

«Я поговорю з начальником служби безпеки команди і подивлюся, чи можуть вони когось порекомендувати, щоб нам дали трохи більше приватності, поки все це не вщухне».

Насправді я не можу уявити нічого більш жахливого, ніж те, що Еліза зараз доводиться стикатися з цими стерв'ятниками. Хоча вона і я виростили в центрі уваги громадськості завдяки нашим батькам-знаменитостям, вона зробила всі можливі життєві вибори, щоб бути якомога далі від прожекторів уваги.

Вона ніколи не проходила медіа-тренінгів про те, як відповідати на такі нав'язливі запитання, не огризаючись, особливо коли вона перебуває під емоційним тиском, як зараз.

Якщо вона піде з території, це буде не що інше, як кривава бійня.

«Можливо, ми могли б спробувати поставити електричний паркан або щось подібне, щоб якщо вони підійдуть надто близько, їх вдарить струмом». Я сміюся у відповідь, але це зовсім непогана ідея.

Я саме відкриваю пару банок пива, коли чую рух нагорі. Схоже, що Еліза йде до ванної кімнати, але принаймні я знаю, що вона встала з ліжка.

«Як виглядає список справ?» - запитує він, коли я простягаю йому пляшку пива.

«Жахливо, Гранте. Я не знаю, як це зробити». Я кажу це навіть не заради співчуття чи щоб він мені більше допоміг, я справді так кажу. Я добре організований у своєму гоночному житті, але за його межами я не відчуваю, що можу впоратися з чимось більшу частину часу.

«Я вибрав квіти». Я не мав жодного уявлення, що я роблю, але я пам'ятаю, що мама любила ставити квіти на підвіконня, і я купив цілу купу цих квітів. Вони були рожеві та білі, але я не пам'ятаю, як їх назвав флорист і що вони мали означати.

Останнім часом я часто так себе почуваю. Оскільки Еліза не встає з ліжка, а Грант доглядає за дітьми, всі рішення приймаю я. І це нормально. Я з радістю це роблю. Прийшов час хоч раз у житті взяти на себе тягар цієї відповідальності. Але мені б хотілося, щоб я не робив це наодинці. Я хочу, щоб все було ідеально для мами, і я думаю, що це може зробити тільки Еліза.

«Сподіваюся, Астранція у тебе», - почувши голос Елізи у дверях, я відчуваю, як по моїх руках біжать мурашки, а на очі навертаються сльози. «Мама посадила їх у саду і весь час збирала. Поки вона ще могла, вона залишала їх у нашій спільній ванній кімнаті. Вони символізують силу, силу, яку вона хотіла, щоб ми мали».

Мої обійми розкриваються, Еліза притискається до мене, і я нарешті дозволяю собі заплакати. Кухня наповнюється звуками ридань і вибачень з обох боків, які нікому з нас насправді не потрібні. Все, що нам потрібно - це сумувати по-своєму, пережити втрату і разом згадувати маму.

Різниця у часі між літаками дається взнаки, і я провів останні дві безсонні ночі, перебираючи в пам'яті різні спогади про маму за останні три десятиліття. Серед них так багато хороших, і це те, що було важливим для мене, коли я намагався змиритися з втратою.

Я навіть не можу уявити, як це було для Елізи, тому що хоча ми обоє знали, що мама була хвора протягом багатьох років, саме Елізі довелося

жити з цим щогодини з того часу. Я лише сподіваюся, що всі її хороші спогади не були перекриті спогадами про те, що мама втратила рухові функції та здатність впізнавати людей.

Ми обіймаємо один одного годинами, поки Грант пораяється навколо нас, годує дітей, прибирає і готує вечерю, щоб ми з Елізою могли просто побути разом. Я збираюся подякувати йому по-справжньому, коли все почне нормалізуватися. Еліза вибрала собі хорошого хлопця. Я майже ревную. Ні, не так - я заздрю.

Я заздрю, що Еліза має когось, хто піклується про неї, поки вона горює. Я заздрю, що у неї є хтось, хто обійме її, коли вона плаче. Я заздрю, що у неї є хтось, хто вислухає її історії та спогади про людину, які вони чули вже сотню разів.

Чи міг Харпер коли-небудь стати таким для мене? Я ледь не шморгнув носом у волосся сестри. Малоймовірно. Він, мабуть, уже знає, що мама померла - це в усіх новинах, і, звісно, мене там не було на відборі, - але він не подзвонив.

Звісно, не дзвонив, ідіоте. Ти заблокував його!

Він не може.

Я вже майже забув про ту фотографію і про те, що заблокував його від усього.

Я навіть не знаю результату кваліфікації.

Еліза виривається з моїх обіймів, і сльози заливають мої щоки, коли вона показує на телефоні фотографію квітів, про які йдеться.

«Так, це ті, що я вибрав з-поміж багатьох інших. Я бачив їх у своїй уяві, і коли флорист вказав мені на ці квіти, я просто впізнав їх».

«Ти молодець, братику. Мені не потрібно знати, що ще ти вибрав, щоб зрозуміти це. Мамі все одно сподобається». Те, як вона говорить у теперішньому часі, так, ніби мама все ще тут і спостерігає за нашим хорошим і поганим вибором, знову ламає мене, і цього разу вона обіймає мене, коли я плачу.

Вона така сильна, що просто вбирає все це в себе, даючи мені час поплакати. Я впевнений, бо знаю її, що вона дасть мені всі моменти, яких я потребую. Ми даруватимемо їх одне одному.

Грант кудись побіг з дітьми, даючи нам двом можливість побути наодинці.

«Чорт забирай», - кажу я, тягнучись за серветкою зі стійки, щоб висякатися. «Здається, мої слізні канали давно так не тренувалися». Я навіть не можу згадати, коли востаннє так багато плакав.»

«Іноді нам це просто необхідно. Я рада, що ти випустив це назовні. Я хвилювалася, коли Грант сказав, що ти ще не плакав. А тепер розкажи мені більше про похорон». Вимикач клацнув, і Еліза повернулася в режим організованої супержінки, готової взяти на себе відповідальність за світ.

«Мені ще стільки всього треба зробити». Слава Богу, що у мене в телефоні є список справ, тому що їй легко переглянути його і зрозуміти, на якому етапі я перебуваю в процесі планування похорону.»

«Ми можемо це зробити». Вона стискає мою руку, і вперше відтоді, як я повернувся додому, я можу погодитися з цим. Речі починають здаватися легшими, коли ти не почуваєшся таким самотнім, роблячи їх.

Ми їмо разом, моя сестра, зять і я, обговорюємо рішення, що залишилися, і розподіляємо завдання між нами трьома.

Після того, як усе було завантажено в посудомийну машину, я помічаю повідомлення від Андерса, в якому він запитує, чи можу я приєднатися до відеодзвінка. Я піднімаюся нагору до гостьової кімнати, де зупинився, кладу телефон на подушку і дзвоню.

«Привіт, Андерсе». Коли я вимовляю його ім'я, в кадрі з'являється Джексон. «І Андерс-молодший».

Вони обоє сміються, і це розбиває кригу. Не може бути, щоб вони не помітили, як погано я виглядаю, тож принаймні це трохи полегшує розмову.

«Як справи, синку?» - запитує Андерс. І я знову опиняюся на межі сліз. Я ріс без батька, а тепер ще й мама померла, і я, мабуть, більше ніколи не почую від когось цього слова.

«Тату», - попереджає Джексон, і я вдячний йому за це, але він не повинен захищати мене від цього. Андерс - один з найкращих чоловіків, яких я коли-небудь знав, і я безмежно вдячний за те, що він був у моєму житті, направляв мене в моїй кар'єрі та плекав мої амбіції.

«У мене все добре. Ми вирішили швидко організувати похорон, тому нам потрібно багато чого спланувати, але все йде якнайкраще. Як у вас там справи?»

Я хочу вибачитися за те, що не був там, але мені не шкода, що я пропустив щось настільки важливе. Це було б справжньою ведмежою послугою для моєї мами.

«Ах, ти знаєш, ми зробимо все, що зможемо. Лондон намагається не надто радіти своєму першому Гран-прі, бо не хоче здатися нечутливим». Андерс знизує плечима, ніби не знає, що ще йому сказати.

«Він повинен насолоджуватися цим. Це обряд посвячення».

Я не питаю, як він пройшов відбір, бо тоді мені довелося б запитати, як пройшов Харпер, а я не можу вимовити його ім'я вголос.

«Так, це так. Не те, щоб ти зараз про нас хвилювався. Ми просто хотіли перевірити, чи все у тебе гаразд. Ми чули, що тобі не потрібні квіти на похорон, тому ми вирішили зробити колективну пожертву на користь Паркінсона у Великій Британії. Сподіваюся, ти не проти».

Це набагато краще, ніж він коли-небудь зрозуміє. Для мене це означає все. «Дуже вам дякую. Все ідеально.»

«Якщо ми тобі знадобимося, будь-хто з нас, Кіане, просто напиши або подзвони. Я знаю, що Коул вже сумує за тобою, але він не хоче заважати. Ніхто з нас не хоче, але ти постійно в наших думках».

Помітно, що він не згадує про Харпера, а я не питаю про нього.

«Скажи Коулу, щоб написав мені, ідіот. І дякую вам, я дуже ціную все, що ви зробили для того, щоб я міг бути тут, зі своєю сім'єю».

«Ти для нас теж сім'я, Кіане. Це те, що ми робимо для сім'ї», - каже Джексон.

Я киваю, знаючи, що якщо зараз скажу ще щось, то зламаюся.

Вони прощаються, і я виходжу з розмови. Я врізаюся обличчям у подушку і кричу від болю, б'ю іншу подушку поруч.

Це несправедливо.

Це несправедливо.

Це так несправедливо.

Мама була такою молодою, і те, як вона поступово втрачала свої здібності, було так жорстоко. І незважаючи на те, що я знав, що це станеться, я не був готовий. Можливо, я ніколи не був би готовий.

Усі сльози у світі не допомагають, як і приглушені крики. Я просто відчуваю себе таким виснаженим. Таким розбитим.

Єдине, що рятує, - це те, що виснаження швидко минає, і сон позбавляє мене від страждань.

Розділ 26

Харпер

Мої перші відбірки без Кіана - це важко. Я постійно думаю про нього. Я хвилююся, що він сумує і страждає, а я не маю можливості перевірити, чи все з ним гаразд. Я впевнений, що Андерс любить його, як другого сина, він спілкується з ним, і Коул теж, але я не знаю, як їх про це запитати. Якщо вони дізнаються, що я не спілкувався з ним, вони захочуть дізнатися, чому, і тоді виникнуть більш складні питання, на які будуть складні відповіді.

Я погано сприймаю фініш Q8, але без Кіана, який купує мені китайську їжу, а потім дурнуватого мене цілує, це ще гірше.

На щастя, у мене все ще є Йоганнес.

Перемагаємо чи програємо, ми завжди поруч.

Тому зараз ми сидимо разом на підлозі мого готельного номера з найдивнішим пікніковим набором закусок, які ми змогли знайти в місцевому магазині. Ніхто з нас не знає, що це за їжа, але більша частина смакує добре, і це головне.

«Сумуєш за ним?» - запитує він, нізвідки.

«Ммм.» Якщо я почну розповідати йому, як сильно, то не зможу замовкнути. Не думаю, що я коли-небудь відчував себе таким самотнім, навіть у дитинстві, коли мене покинули батьки.

Я сумую за всім. За обіймами, за сексом, за тим, як він розповідав мені нескінченні історії про своє дитинство, про сестру, про дітей. Я навіть сумую за тим, як він сварив мене за якусь дурницю. Я б волів, щоб він злився і був тут, ніж щоб він пішов і повністю мене ігнорував.

«Все ще заблокований?»

Я не можу виправдати це ніякою іншою відповіддю, окрім гарчання, що виривається з мого горла.

«Господи, кохання перетворило тебе на набридливого виродка. Я намагаюся поговорити з тобою. Змусити тебе відкритися, щоб завтрашній день став для тебе кращим».

Цього разу я не зупиняю його. Я не намагаюся заперечувати, що це кохання, бо Кіан не заслуговує на таку несправедливість.

«Ого, Харпер Джеймс, безмовний і закоханий. Це поганий день для всіх хлопців, які все ще думають, що у них є шанс провести з тобою ніч».

Від думки про когось іншого мене майже нудить. При такому страшному повороті подій я не хочу уявляти, що колись знову буду спати з кимось іншим.

«Я маю на увазі, що Кіан не зовсім тут, щоб кохати мене, чи не так? Я все зіпсував - ми обоє це знаємо».

Я навіть не можу приховати жалість до себе і гіркоту, яку відчуваю до себе. Це повністю моя провина, але я все одно відчуваю тупий жаль до себе.

«Просто дай йому час, гаразд? Йому спочатку треба розібратися з усім іншим, особливо з похоронами, які відбудуться за кілька днів. Я впевнений, що він повернеться раніше, ніж ти дізнаєшся про це, і ви двоє зможете поговорити».

Мені пощастило, до біса пощастило, що у мене є найкращий друг, який не порвав зі мною, коли ми стали повноцінними суперниками на треку. Це рідкість у спорті, коли гонщики з інших команд настільки близькі, але ми дійсно приймаємо це.

Він настільки хороший, що навіть змінює тему розмови. Не можна засиджуватися допізна, адже завтра у нас гонка, тому ми вирішили лягти спати раніше. Коли він збирається йти, то повертається до мене і каже: «Слухай, просто постарайся завтра якнайкраще, заради Кіана. Він дуже розсердиться, якщо ти зведеш нанівець усю його важку роботу в Кубку Конструкторів. Він не хотів би, щоб ти показав там щось інше, окрім як найкраще. Ти маєш зробити це заради вас обох».

І, звісно, я взяв це на озброєння.

Це нелегко, починати восьмим у сітці і намагатися вирватися з неї, але я це роблю.

Я забираюся в болід, Еш говорить мені на вухо, а всі хлопці навколо мене перевіряють, чи все в машині готово до старту. У мене ніколи не було проблем з тим, що я занадто багато думаю, і сьогоднішній день не виняток. Я відчуваю, що Кіан поруч зі мною в кабіні, і я не намагаюся його відгородити. Я вітаю його і тримаю близько до свого серця. Я спрямовую його; я використовую його, щоб він надихав мене.

П'ять червоних вогнів гаснуть, і я стартую.

Це ідеальний старт, і навіть коли мої шини починають стиратися, моя рішучість не згасає.

Це наш найшвидший піт-стоп року, все йде гладко і за планом, а потім я застосовую все, чого навчився, на трасі. Я пам'ятаю всі поради та підказки з моїх ранніх картингових днів, все, що я цінував у перегонах, і все, чого я навчився, спостерігаючи за Кіаном протягом останніх півтора десятка років.

Я переймаю його техніку і відповідаю їй своєю безстрашністю. Я піддаюся розумовій грі, яку він так старанно практикує, щоб підтримувати, і поєдную її з моєю легкою нерозсудливістю на трасі.

У момент абсолютної неймовірності це приносить свої плоди.

Перші двадцять кіл я витрачаю на те, щоб знайти потрібний ритм і відчутти себе комфортно. Потім потрібно ще десять, щоб моя швидкість на прекрасній прямій досягла свого максимального потенціалу.

На сороковому колі я по-справжньому втягуюсь. Я перемикаюся на гонщиків навколо мене, і Еш чудово справляється з тим, щоб тримати мене в курсі подій.

Особливо, коли я піднімаюся на Р3. «Чудова робота, Харпер. Перед тобою Йорріс і Йоганнес. Покажи їм, на що ти здатен».

«Наскільки я близько?» - запитую я.

«Йоганнес на чотири пункти попереду, Йорріс на дев'ять. Після цього повороту у тебе буде найкращий шанс.

Вибач, Джорджо. Це моє. І тоді я ризикую - хтось може назвати це безрозсудством, але сьогодні я відчуваю магію. Я не можу зробити нічого поганого, і я проскакую повз Йоганнеса.

Якби ми повернулися в часи картингу, коли чотирнадцяти- і п'ятнадцятирічні хлопці погано поводитися на трасі, я б показав йому середній палець, коли проїжджав повз нього.

Кіан був би розлючений, що я навіть подумав про це, тож я відпустив його і зосередився на Йоррісі.

Цього року він був справжньою загрозою на трасі. Це його третій сезон у вищій категорії, і я думаю, що за останні два роки він втомився фінішувати в районі Р5 або Р4. Він дуже сильно хоче перемогти, і без Кіана це його найкращий шанс. Йорріс швидкий, кмітливий, і він проходить кожен вигин і гострий кут як професіонал. Він балансує між швидкими та повільними

колами, щоб не перегоріти - навичка, якої так важко навчитися, коли все, чого ти хочеш, - це вмикати повний газ щоразу, коли виходиш на трасу.

Але хотіти - не означає отримати. Я теж цього хочу - кожен хлопець тут цього хоче - але сьогодні я скерований Кіаном, тож я не збираюся помилитися. І тут переді мною з'являється Йорріс. Мені пощастило, що траса досить широка і він не підрізає мене, але ще більше пощастило, що я можу проскочити повз нього.

«П1, довбаний П1, чувак!» Еш божеволіє у мене над вухом, але я не збираюся розслаблятися. Попереду ще двадцять кіл, і я маю залишатися зосередженим.

Двадцять прекрасних клятих кіл. Йоганнес створює мені проблеми, коли Еш оголошує, що він наздогнав мене і відстає на вісім пунктів, але я продовжую тиснути, продовжую керуватися Кіаном і відбиваюся від нього, поки не бачу картатий прапор.

Навколо мене в теплому нічному небі вибухають феєрверки, а потім я вилажу на дах машини, підстрибуючи, бо я зробив це. Я, чорт забирай, зробив це. У цей момент я можу згадати, що дві мої перемоги в цьому сезоні були єдиними двома DNF Кіана - одна через його аварію, а інша через те, що він навіть не бере участі в перегонах - але я не збираюся дозволити цьому забрати те, чого я досягнув.

Я озираюся на натовп, що радіє, і очікую, що відчую себе абсолютно неймовірним, коханим і успішним. Але я розумію, що там немає нікого, хто був би моїм. Звичайно, є фанати, і очевидно, що багато з них вболівають за мене, але немає особливої людини, з якою я хотів би це відсвяткувати. Ні сім'ї, ні партнера.

На секунду це усвідомлення так сильно вдарило в голову, що розчарування заглушило крики вболівальників і команди навколо мене. Тиша, і я на самоті. Навіть коли я на вершині світу, я все одно самотній.

Я знаю, що це не те, чого я хочу. Я знаю, що це порожня перемога, якщо її ні з ким розділити. Я знаю, що це нічого не означає без Кіана.

Ця думка не є швидкоплинною, але я не встигаю замислитися над нею, як мене стягують з даху машини і кидають готуватися до виходу на подіум.

Коли я стою на вершині подіуму, ім'я Хендерсом на екрані позаду мене, а навколо лунає британський національний гімн, сліз не бракує.

Це момент усього життя. Коли я виходжу з медаллю, мені вручають величезну пляшку шампанського «Хендерсом», я прокручую в голові безліч дрібних думок. Я отримую величезне задоволення від того, що розбризкую його абсолютно всюди, змиваючи всіх людей, які не вірили в мене, батьків і прийомні сім'ї, які відмовилися від мене, всіх, хто недостатньо любив мене.

Мене абсолютно переслідує преса в кулуарах, кожна радіостанція, телевізійники і журналісти кричать, щоб привернути мою увагу.

Це те, що ти відчуваєш, коли тебе шукають? Це порожніше, ніж я думав, що це буде.

«Харпер Джеймс, що для вас означає ця перемога?» - кричить мені вслід мініатюрна пані з пухнастим мікрофоном, простягнутим через бар'єр для преси.

Є лише одна річ, яку я хочу сказати, і лише одна людина, якій я хочу це сказати.

«Перш за все, - кажу я, і бачу, як інші диктофони притискаються до мого обличчя, щоб зафіксувати мої мудрі слова. «Я просто хочу сказати, що я і вся команда Хендерсом зараз думаємо про сім'ю Волкер. Честіті була неймовірною жінкою, яка проклала шлях у поп-музиці для багатьох, до того ж вона була фантастичною матір'ю своїх двох дітей, і Кіан завжди говорив про неї з великою любов'ю». Я прочищаю горло. «Мені не треба розповідати нікому, хто дивився хоч одну гонку за останні півтора десятиліття, наскільки Кіан гарний на трасі. Але за лаштунками він надихає, він так багато навчив мене про рішучість і драйв у цьому спорті. Як важливо піклуватися про себе не тільки на треку, але й поза ним. Він кинув мені виклик стати кращим водієм. Сьогоднішня перемога не моя. Це для Кіана. Він би взяв цю трасу штурмом сьогодні, я в цьому впевнений, тому моя перемога - його, і я не можу дочекатися, коли повернуся на трасу разом з ним».

Я не впевнений, чи доречно було це говорити, але мені байдуже. Я ніколи не дізнаюся, чи виграв би я сьогодні, якби Кіан брав участь у перегонах, але присвятити це йому - це найменше, що я можу зробити.

«Гарна робота,» - каже Анна з місця, де вона сидить занадто затишно поруч з Коулом. «Гадаю, що медіа-тренінг нарешті окупився, ти, маленьке лайно. Майже половина боксу в сльозах».

Що ж, це щось новеньке. Змушує команду пишатися. Ого.

Андерс тисне мені руку, як маніяк. Напевно, я щойно заробив йому смішну суму бонусних грошей - і собі, які допоможуть відкупитися від шантажистів-придурків, яких моєму агенту довелося підкупити, - але він, схоже, теж мною пишається. Здається, він хороший хлопець. Не так багато людей, яким я довіряю. У мене ніколи не було причин. Але терапія починає допомагати - я це бачу, я це відчуваю. Можливо, це працює тому, що я став старшим, або тому, що у мене є причина хотіти стати кращим. Можливо, настав час ризикнути і з'їхати з траси та довіритися деяким людям.

«Сер, я хотів би попросити дозволу зробити дещо, що вам може не сподобатися».

«Враховуючи, що ти просиш, а не просто робиш це, а завтра я дізнаюся про це з преси, то я майже зобов'язаний сказати «так». У межах розумного. Що таке, синку?»

«Я хотів би полетіти назад до Великобританії сьогодні ввечері. Хочу підтримати Кіана на похороні. Йому потрібен хтось і...»

«І цією людиною маєш бути ти?» Він скептично піднімає на мене брову.

«Маю.»

«Звісно, хлопче. Ми відвеземо тебе звідси найближчим же літаком».

Розділ 27

Кіан

«Я так і думала, що знайду тебе тут». Тихий голос Еліза у дверях лякає мене до смерті. Вона стоїть у темряві, освітлена лише світлом телевізора.

Гучність на низькому рівні, але субтитри повідомляють мені все, що мені потрібно знати. Перегони добігають кінця, і я намагаюся не дивитися на них.

Звісно, я чув своє ім'я занадто багато разів для того, хто насправді не змагається. Вони навіть говорили про маму, і я плакав в одну з декоративних диванних подушок моєї сестри.

«Мабуть, навіть коли мене немає поруч, я все одно не можу втриматися». Вона приєднується до мене на дивані, накриває нас обох ковдрою. На дворі лише середина вересня, але нам обом не завадило б заспокійливе тепло.

Це просто нагадує мені, що нам, мабуть, треба поговорити про те, що ми будемо робити з цим місцем. Вся земля належить мамі, тож незабаром, як тільки ми отримаємо заповіт, вона стане нашою. У мене є котедж на краю маєтку, а в Елізи і Гранта є їхній будинок, який вони здавали в оренду останні чотири роки, поки доглядали за мамою. Я не знаю, чи захоче вона залишитися в цьому будинку.

Але Еліза ростила дітей тут з самого народження, і я знаю, що тут стільки ж щасливих спогадів, скільки й сумних, навіть якщо зараз вони не на першому місці в її свідомості. Я підтримаю її у всьому, що вона захоче.

Я навіть думаю про те, щоб переїхати назад у котедж, якщо піду у відставку наприкінці цього сезону. Це було б ідеально для мене. Я міг би втекти від усього, але при цьому бути всього в сорока хвилинах їзди від центру міста Норвіч. Це всього лише двомісний котедж, але мені дуже подобаються вітальня і кухня. Я відремонтував його нещодавно, але зберіг усі старовинні елементи, як-от розсувні двері до комори та балки на стелі. Там неймовірно затишно, по-домашньому. Можливо, я заведу кота. Може, курей. Хто знає. Світ буде моєю устрицею, коли я вийду на пенсію у тридцять чотири роки.

«Хотів би ти бути там?» - запитує вона на старті перегонів.

«Дивно, що все продовжується так, як було до маминої смерті. Ніби світ не знає, що сталася така важлива подія? Але ні, мені не шкода, що я тут, з тобою».

Я не ображаюся на те, що мені довелося повернутися додому. Було так багато моментів полегшення, коли я був тут з моєю близнючкою, якщо бути по-справжньому чесним, але я також маю жахливий синдром депресії. Я безумовно сумую за кермом. Я сумую за тим, як різні шини чіпляються за трасу. Мені не вистачає контролю над потужним двигуном і постійного запаху гуми та бензину. Сумую за високим рівнем адреналіну та важливістю кожної частки секунди під час перегонів. Як можна не сумувати за роботою, яка була всім твоїм життям протягом останніх п'ятнадцяти років і навіть більше, якщо врахувати багато років юнацького картингу, яким я займався?

І все ж цей сезон був іншим. У більшій мірі, ніж мені хотілося б зараз визнати.

«Я не можу передати, як діти щасливі, що їхній дядько КіКі повернувся додому».

«Думаю, що після цього сезону я буду бувати вдома частіше. Думаю, що так. Нікому більше нічого не кажи. Я ще не на сто відсотків впевнений, але вже близько».

Еліза кидається до мене і стискає в обіймах. «О, Кіане», - шепоче вона мені в плече, наче я повідомляю їй найкращу новину в житті.

«Я знаю», - відповідаю я, коли вона відсторонюється. «Я просто... я думаю, що, можливо, я готовий попрощатися». Здається, що зараз прощання з мамою, з кар'єрою і з хлопцем, який міг би стати коханням усього мого життя, є спільною темою.

Мама завжди казала, що все трапляється по троє. Дощ, грим і блискавка. Три - це буря, казала вона нам, коли ми були маленькими. Дуже влучно для цього моменту.

«Ти ж знаєш, що ми підтримаємо тебе, що б не сталося, так? Приїдеш ти додому назавжди чи на рік, чи не приїдеш ще на кілька років, ми всі будемо тут».

«Не змушуй мене плакати, Еліза. Мої очі ніколи так не боліли за все моє життя». Відтоді, як відкрились греблі, я майже не зупиняюсь. Ніби Ніагарський водоспад витікає з моїх слізних каналів.

«Я просто хочу, щоб ти знав. Я впевнена, що зараз все здається жахливим, і, можливо, ти зміниш свою думку, коли повернешся, але ми завжди будемо тут, навіть коли автоперегони закінчатся».

Вона має рацію. Вона завжди має рацію.

«Я знаю. Я просто думаю, що це може бути воно. Я втомився і готовий подумати про те, що буде далі. Може, варто почати все з чистого аркуша, так?»

«Може, з якимось конкретним хлопцем?» Вона штовхає мене в бік, нахабно посміхаючись, і я заковую очі, коли бачу те, що показують по телевізору. У Харпера беруть інтерв'ю. Не можу повірити, що пропустив кінець. Я не знаю, що сталося і як він впорався.

«Я так не думаю», - кажу я, повертаючись до Еліза. «Думаю, між нами все скінчено».

«З тобою ніколи не може бути покінчено».

Я не можу сказати, чи вона здогадалася, хто це? Я не називав його імені відтоді, як повернувся додому, але, можливо, вона здогадується.

«Він не хоче того, що хочу я, і ми такі різні», - кажу я. «Ні, між нами все скінчено. Мені треба переступити через це і рухатися далі. Він вже це зробив.»

«Справді? Ти впевнений?»

Вона бере пульт дистанційного керування і починає збільшувати гучність.

Я дивлюся на неї і бачу знайоме самовдоволення в її виразі, яке завжди мене дратувало. Вона старша лише на кілька хвилин, але поводить себе так, ніби ці додаткові хвилини додали їй мудрості стародавнього філософа.

«Так, я впевнений. Він зробив мені боляче, Ел, і я не можу більше терпіти, коли він морочить мені голову».

«Просто подивись, Кі, а потім скажеш мені, що він закінчив з тобою».

Мій погляд переходить на екран, і ми обоє дивимося, як Гарпер виголошує свою промову.

У прямому ефірі міжнародного телебачення Харпер Джеймс присвячує свою перемогу мені. Мало того, він віддає належне мамі і тому, через що я зараз проходжу. Я борюся за повітря. Ці слова не можуть бути сказані

людиною, яка лише кілька ночей тому вийшла на вулицю і побила когось іншого.

Еліза стискає мою руку.

«Тепер скажи мені, що він порвав з тобою».

Я заочую очі. Гадаю, ми більше не прикидаємося, що вона не знає, що хлопець, з яким я спав, - Харпер Джеймс.

«Але ми це вже проходили. Це саме те, що він робить. Це постійні штовхання і натискання. Він хоче мене, він не хоче мене. Він лажає, потім повертається і робить щось миле. Я так більше не можу».

«Згодна, звучить не дуже добре. Це також звучить так, ніби він намагається з'ясувати певні речі. Ви говорили про це?»

«У тому-то й річ, Ел. Він не хоче - чи не може... Я не знаю. Я намагався, але він просто закривається. Це справді не дає мені спокою».

«Це те, що сталося в Італії? З аварією? Бо якщо це стає небезпечним...»

«І так, і ні. Це була моя власна провина,» - заспокоюю я її. «Якщо я помиляюся на трасі, то це моя вина, а не його».

Як добре, що нарешті можна з кимось про це поговорити. Шкода, що я не відкрився раніше. Еліза притискає мене до себе і зітхає. Я знаю, що вона турбується про ризики, на які я йду, а особливо зараз, коли ми маємо лише одне одного.

«Що б сказала мама?» - запитую я.

Вона на мить замовкає, поки думає.

«Мама сказала б, що життя надто коротке, щоб не мати того, чого ти справді хочеш. Якби ти був... якби ти був на смертному одрі і озирався на своє життя, що б ти хотів згадати? Що принесло б тобі втіху і радість? Це Харпер Джеймс? Бо якщо так...»

Гаразд, добре, визнаю. Ці додаткові кілька хвилин дали моїй сестрі мудрість древніх.

Чорт забирай.

Розділ 28

Харпер.

Хоча я знаю, що Кіан і його сестра зараз сумують, це буде абсолютно безглуздо, якщо я пролетів весь цей шлях посеред ночі і не зможу додзвонитися до Елізи. На щастя, Кіан дав мені її стаціонарний номер давним-давно, коли я хворів, і я намагався дзвонити щогодини під час польоту, коли, нарешті, з п'ятої спроби він задзвонив більше одного разу. Цього разу вона нарешті взяла трубку. Після короткої преамбули, в якій нас нарешті представили, я повідомляю їй, що вже кілька днів намагаюся зв'язатися з Кіаном. Я не згадую, що він заблокував мене, але, схоже, Еліза знає про нашу ситуацію більше, ніж я думав.

«Чорт забирай, я не думала, що коли-небудь зустріну когось більш впертого, ніж мій брат, до цього моменту. Ти ж знаєш, що завтра ми ховаємо нашу матір?» Вона запальна, можливо, навіть більше, ніж Кіан, виразно видно, що вони близнюки.

«Знаю, тому я зараз на висоті тридцять шість тисяч футів і за сім годин до приземлення.»

«Боже, яка авіакомпанія дозволяє дзвонити з неба?»

«Приватний літак, звісно.»

«Звичайно, дурненька. Чого ти хочеш, Харпер?»

«»Бути поруч з Кіаном, я їду до нього, мені просто потрібна адреса, звідки вранці від'їжджають машини. Я зроблю це, незважаючи ні на що.»

Лінія замовляє, і я мушу перевірити, чи вона не поклала слухавку, але дзвінок все ще залишається активним. «Ти справжній шматок лайна, ти знаєш це, так, Харпер?» Я киваю, хоча вона мене не бачить. Можу лише уявити, які історії їй розповідав її близнюк. «Він зараз такий розбитий, не тільки через маму; я навіть не думаю, що він ще почав належним чином переживати цю провину і горе. З приводу тебе, ти зробив йому дуже боляче. Я майже хочу сказати тобі, щоб ти тримався від нього подалі, але...»

«Але...?» Я з надією зітхнув.

«Але, думаю, завтра йому знадобиться підтримка. Мені пощастило, у мене є чоловік, друзі та діти, які підтримують мене. Кіан думає, що може впоратися сам, і, можливо, йому буде трохи легше, якщо ти будеш поруч.»

«Еліза, дякую. Обіцяю, я не буду заважати, сяду ззаду, якщо доведеться, я просто хочу бути поруч з ним».

«Машини від'їжджають о першій, ти встигнеш?»

Я не знаю. Ми приземляємося о 9:30, а Норфолк - це ціла дорога. Я встигну.

«Як далеко ви від Гатвіка?»

«Десь дві з половиною години.»

Приблизно підрахувавши, що якщо нас не затримують і я зможу зайняти пріоритетну чергу на паспортному контролі, то все буде гаразд. Добре, що я взяв лише ручну поклажу. «Я буду там. Приїду в будь-яку погоду».

«Сподіваюся, що в ясну погоду, бо поминки в саду». Це мене не дивує, враховуючи, скільки у них землі.

«Побачимося вранці.»

«Я довіряю тобі, Харпер. Він достатньо пережив», - попереджає вона востаннє.

«Даю тобі слово».

Я чую глузливий звук. Очевидно, що зараз моє слово для неї нічого не варте, але я сповнена рішучості довести, що вона помиляється.

Взявши номер мого мобільного, вона кладе слухавку, але потім надсилає мені адресу своєї мами, звідки виїжджають похоронні машини, тож я сприймаю це як перемогу.

Літак злітає далі, і я сплю до самої посадки.

В аеропорту панує повний хаос; хтось явно розпустив чутку, що я залишив Сінгапур, щоб прилетіти сюди, і вони, як піраньї, намагаються знайти докази. Що ще гірше, мені здається, я помітив ще більшого мудака, ніж я, який проходив через аеропорт одночасно зі мною.

Він, мабуть, знущається з мене. Я не можу пригадати, коли востаннє бачив його в газетах або якісь хороші заголовки про нього, він майже зник з радарів. І ось він тут, папараці йдуть за ним з миготливими камерами, коли він йде через аеропорт у своєму похоронному костюмі та сонцезахисних окулярах. Він - абсолютне посміховисько; я не міг повірити, що колись на нього рівнявся.

Зрештою, моя охорона починає відштовхувати всю пресу. Я не можу оголосити справжню причину, чому я тут. До того ж, Андерс сказав мені

взагалі не коментувати це питання. Тож я, моя охорона і довбаний Тайлер Хіт опинилися на одному шляху з аеропорту.

Можливо, це найдурніша річ, яку я коли-небудь робив, але я не можу не назвати його ім'я. «Тайлер», - кричу я. Я не можу бути впевнений, що він все ще стежить за спортом, поки він не обертається, щоб побачити, хто його кличе, і не зупиняється на місці.

«Харпер Джеймс, чорт забирай, яка ймовірність цього? Легенда перегонів і той, хто тільки починає, обоє тут сьогодні? Не дивно, що преса там була маніакальною. В Іспанії таке рідко трапляється.

Так ось куди він поїхав, коли покинув своїх дітей і дружину. За дві години польоту на літаку. Моя кров тільки більше закипає від цього.

«Якого хріна ви тут робите?» - запитую я, і мій тон застає його зненацька, і я спостерігаю, як злісний чоловік, яким він насправді є, бере гору над ним.

«Не впевнений, що це твоя справа, хлопче. Але, якщо ти пропустив, поки перемагав, моя дружина померла минулого тижня».

«Колишня дружина. Не думаю, що вам варто приходити сюди сьогодні». Мій тон крижаний, я намагаюся говорити тихіше; пресі не потрібно цього чути.

«Моїм дітям потрібен батько».

Я насміхаюся над ним, і він здригається, явно не очікуючи, що двадцятип'ятирічний хлопець викриє його в його нісенітниці. «Кіану та Елізі ви не потрібні», - кажу я. «Я ні на секунду не сумніваюся, що Кіан не хоче бачити тебе сьогодні, після того, як ти покинув їх обох ще до того, як вони народилися».

«Хто призначив тебе відповідальним за історію життя Кіана? Ти його хлопець чи що?»

Хотів би. Хотів би, чорт забирай, хотів би. Але моє мовчання, мабуть, промовляє багато про що, бо Тайлер зціплює зуби, дивлячись на мене, і його погляд жорстоко розчаровує. «Видно, що його виховала мати, жоден мій син не став би педиком».

Йому пощастило, що я не хочу більше створювати погані заголовки для Кіана. Інакше я б його побив. Я б стер самовдоволений вираз з його обличчя.

Нарешті моя охорона формує навколо мене стіну, і мене відводять подалі від потенційного об'єкта мого кулака і саджають в машину, яка, як я молюся, доставить мене на похорон вчасно.

Розділ 29

Кіан

Ніщо не може підготувати вас до остаточного прощання.

Ніякі консультації по горю у світі, ні знання заздалегідь, що кінець наближається для вашої близької людини. Вони вже покинули світ, але це останній раз, коли ви перебуваєте з ними в одній кімнаті перед тим, як віддати їх землі.

Ми вирішили влаштувати невеликий, приватний похорон без знаменитостей з маминої кар'єри та великого натовпу. Здається, вона б цього хотіла. Вона давно залишила цей світ позаду, і ні я, ні Еліза не хочемо, щоб на нас звертали увагу ЗМІ.

Я спостерігаю за сестрою та її маленькою родиною, як вони готуються, і заздрю тому, що вони мають у такий день, як сьогодні. Я знаю, що моя сестра поруч зі мною, але це не одне і те ж саме. Я бачу люблячі дотики і заспокійливі погляди, якими вона ділиться з Грантом, і знаю, що хочу цього і для себе.

Коли вони йдуть попереду мене до церкви, мене накриває хвиля глибокого смутку.

Якби ж то...

«Агов.»

Його голос лякає мене, але я одразу розумію, кому він належить.

Я обертаюся, і ось він стоїть. Наче уві сні він мені наснився. Він так гарно виглядає у своєму чорному костюмі, і я спочатку занадто приголомшений, щоб щось сказати.

«Нічого, що я тут?» - невпевнено запитує він. «Мені дуже шкода...»

Я не знаю, чи він висловлює співчуття, чи вибачається за те, що був козлом у Сінгапурі, але зараз мені байдуже.

Я киваю, і коли він відкриває мені свої обійми, я йду в його обійми. Не можу повірити, що він справді тут.

«Як...?»

«Я попросив Андерса все влаштувати, а деталі дізнався від твоєї сестри».

Я вириваюся з обіймів і дивлюся на нього в шоці. Потім повертаюся і бачу Елізу, яка дивиться на нас з легкою посмішкою. Звичайно, моя сестра була причетна до цього. Вона знизує плечима і нахиляє голову, ніби кажучи: «А чого ти очікував?», а потім продовжує йти до церкви.

«Дякую, що ти тут», - це все, що я можу вимовити.

Він стискає мої пальці, і я дивлюся вниз, де він все ще тримає мою руку в своїй, а потім знову зустрічаю його погляд, мовчазне запитання пропливає між нами.

«Все гаразд...?» - запитує він знову.

Так, рука Харпера в моїй, і я не хочу її відпускати. Я не збираюся відпускати.

«Все гаразд», - відповідаю я.

Зараз не час питати його, що все це означає. Він тут, і я більше не відчуваю себе так самотньо. Ми разом заходимо до церкви, і мені байдуже, хто нас бачить і що про нас думають. Сьогодні ми маємо попрощатися з мамою. Все інше може почекати.

Служба прекрасна.

Я думаю, що це те, чого б хотіла мама. Її найстарша подруга і одна з її сестер читали, а її колишній агент дуже зворушливо говорив про її кар'єру, так, як я думаю, їй би дуже сподобалося.

А потім Еліза піднімається і прямує до подіуму.

Моя сестра така хоробра, що піднімається туди і говорить. Я намагаюся тримати себе в руках, просто сидячи на лаві, не кажучи вже про те, щоб публічно говорити про людину, яка виростила нас самотужки, яка любила нас і підбадьорювала, яка сформувала нас і...

Я ковтаю клубок у горлі.

Але, звісно, Еліза підготувалася. Вона роздрукувала надгробну промову на маленьких картках і стримує сльози, щоб чітко і зворушливо говорити до присутніх скорботних.

Вона розповідає історії про молодість мами, про те, як вона здобула славу, а потім виховувала нас перші кілька років, пересуваючись гастрольними автобусами та приватними літаками. Вона навіть витягує з маминих близьких друзів кілька смішних історій про дикі часи її

підліткового та двадцятирічного віку. Вона говорить від імені нас обох про те, якою матір'ю вона була, і про те, що ми найбільше про неї пам'ятатимемо.

Це бездоганно. Ніхто не зміг би зробити це краще.

І я був би розбитий, якби не Харпер, який ніколи не відпускає мою руку. Він абсолютна скеля. Він - все, що мені потрібно, у найважчі дні.

А потім все закінчилося. Ось так просто прийшов час сказати наше останнє прощавай.

Еліза стискає мою другу руку, і я знаю, що ми обоє мовчки проводжаємо маму в останню путь.

Ми востаннє виходимо за труну, тримаючись за руки, лише Еліза, Грант і діти попереду нас.

Відбуваються формальності, а потім, нарешті, маму опускають у землю, і єдине, що тримає мене на ногах, - це Харпер. Його дотик тримає мене на землі, не даючи мені остаточно збожеволіти. Грант відводить дітей після того, як дозволяє своїй троянді впасти на труну. Решта скорботних наслідують його приклад, доки ми більше не можемо її бачити. Зрештою, ми залишаємося лише втрьох біля могили.

«Хочете, щоб я залишив вас наодинці?» - запитує Харпер, все ще стискаючи мою руку, пропонуючи нам з Елізою трохи простору.

Проте я хитаю головою. Я не можу зробити це без нього.

«Чорт, я роблю це неправильно, так?» Еліза обходить, щоб просунути свою руку через мою вільну.

«Я не думаю, що мама очікувала б меншого, вона завжди мала такий балакучий рот, навіть коли ми були дітьми», - каже вона, і в цей момент здається, що ми всі підтримуємо один одного.

«Люблю тебе, мамо. Дуже сильно». Більше я нічого не можу вимовити. Це все. У ту секунду, коли я кидаю свою власну троянду і йду геть, земля буде заповнена, і більше не буде ніяких інших моментів.

Я знаю, що зможу повернутися і відвідати могилу, але нічого вже не буде як раніше.

«Я теж, мамо. Люблю тебе назавжди». Крокуючи вперед, взявшись за руки, ми обоє кидаємо троянди і відходимо від могили.

Грант чекає, простягнувши руку, щоб підхопити Елізу, яка давиться риданнями, а я стою, міцно тримаючи руку Харпера в своїй.

«Прощавай, мамо», - нарешті шепочу я, залишаючи її спочивати з миром.

Поминки, які ми влаштовуємо після служби, мають зовсім іншу атмосферу.

Список знаменитостей не схожий ні на що, з чим я коли-небудь стикався. Преса була б у захваті, якби почула імена тих, хто зараз перебуває у великому білому наметі в нашому саду. Неймовірно, скільки людей любили маму, і нам з Елізою подобається слухати все нові й нові історії з маминого життя та кар'єри. Таке відчуття, що всі намагаються перевершити один одного своїми історіями, і я повністю підтримую це. Я радий, що ця частина більше схожа на вечірку.

Я проводжу деякий час, спілкуючись з маминими сестрами. Вони обидві були в моєму житті з самого дитинства і досі подорожують світом як бек-вокалістки деяких найвідоміших імен в індустрії.

Вони воркують над Кессі та Джессі і намагаються докопатися до мого життя, запитуючи, чи не планую я мати дітей у найближчому майбутньому, але я відмахуюся від них відмовками про мій напружений графік і про те, скільки часу я проводжу в дорозі.

Усе йде гладко, поки до розмови не приєднується Харпер, поклавши заспокійливу руку мені на поперек. І тоді вони починають шаленіти.

«Познайом нас, будь ласка», - просить тітка Джудіт, і її цікаві очі танцюють між нами.

«Джудіт, Енджі, це Харпер Джеймс. Другий водій Хендерсом і мій... мій... друг-чоловік». Вони хихикають, і Харпер приєднується до них, наче долучається до жарту, тоді як мені хочеться, щоб мене поглинула земля.

Чоловік. Друг.

Чудово. Я ніколи цього не переживу. Ніколи.

«Ну, не зациклюйся на цьому. У нього чудовий сезон новачків, і ми повинні побачити його наступного року», - каже Енджі, посміхаючись до мене. Звісно, вона точно знає, хто такий Харпер. Вона завжди любила автоспорт. Саме вона колись познайомила моїх батьків.

«Не хвилюйтеся, ми чекаємо на весілля», - відповідає Харпер.

Мої коліна інстинктивно підкошуються, щоб не дати моїм заляклим ногам впасти на підлогу. Він щойно сказав «весілля»? Куди подівся цей фоб зобов'язань?

Він розважає моїх тіток, поки я на секунду виходжу з шатра, щоб зібратися з думками. Я відчуваю себе поза тілом, і це не зовсім пов'язано з тим, що це похорон моєї матері.

На жаль, холодне повітря лише ще більше пробуджує мою свідомість до того, що він сказав. Можливо, він жартував, але ніхто, навіть Харпер, не настільки балакучий, щоб розкидатися такими словами, коли знає, що інша людина так сильно переживає. Занадто сильно.

Чи хотів би він цього? Я просто не уявляв його людиною, яка б захотіла законно зв'язати себе з кимось назавжди. Як би мені не хотілося... хотілося... сподіватися, що це могло б бути нашим майбутнім.

Невдовзі Харпер знаходить мене, обіймає і притискає до себе.

Я такий збентежений. Навряд чи зараз вдалий час, але я відчуваю, що в кімнаті є слон³.

«Та фотографія...», - кажу я.

«Нічого не було. Присягаюся, нічого не було. Я робив те, що завжди роблю: поводився, як повний придурок, бо ти мене до смерті налякав. Ти маєш зрозуміти, що я абсолютно новачок у всьому цьому романтичному лайні. Я хлопець на одну ніч, на один раз, а потім з'являєшся ти і забираєш весь мій мозок і серце».

Його серце? У нас справді буде перший момент стосунків на поминках моєї мами? Це якось дивно і вкрай недоречно.

«Я так більше не можу, Харпере. Я був розчавлений, і мені здається, що ти граєш в якусь гру. Щоразу, коли я закінчую і намагаюся рухатися далі, ти прибігаєш назад і знаходиш спосіб зачепити мене знову».

«Я знаю, що це так виглядає, але це не мій намір. Я дуже піклуюся про тебе, і я намагаюся вирішити всі свої проблеми в терапії, але на це потрібен час. Ти можеш дати мені час?»

Я зітхаю і глибоко вдихаю. Я згадую слова Елізи про те, що сказала б мама. Можливо, це все ж таки ідеальний момент для цієї розмови.

³ Означає, що в ситуації присутня якась очевидна проблема або тема, яку всі ігнорують або не хочуть обговорювати, хоча вона дуже важлива.

«Якщо ми збираємося робити це, - нарешті кажу я, - то повинні бути певні межі, і перша з них - це те, що ми ексклюзивні. Ти мій, якщо хочеш, але це все. І більше нікого».

«Кіане, - каже він серйозно, - я не хочу нікого, крім тебе. Вже давно не хочу. Це захисний механізм, коли я божеволію, а потім панікую і відштовхую тебе, бо боюся, що тобі стане нудно і ти покинеш мене, і це буде дуже боляче, але я запевняю тебе, я хочу тільки тебе».

«Чому ти не міг сказати все це місяць тому, я навіть не можу уявити, якими щасливими ми були б зараз».

«Тому що я не знаю, як це зробити!» - каже він. «І тому що я ідіот, очевидно». Це найчесніше, що він коли-небудь говорив мені.

«Ми вже це робили. Нам просто треба трохи підчистити краї.»

«Так, мабуть.»

«Прибирання - не зовсім твоя сильна сторона, я знаю».

«Відвали», - каже він, сміючись, і ляскає мене по плечу. «Тепер я можу тебе поцілувати?»

Обіймати його і цілувати - це наче рай, і це саме сьогодні. Я не знаю, як би я пережив це без нього. Думаю, мама б це схвалила, і це приємно.

Він відсторонюється і каже: «Хоча це все чудово, але я не думаю, що доречно повертатися туди зі стояком, тому, можливо, ми можемо натиснути на паузу?».

«Ну, це вперше. Я міг би звикнути до відповідального Харпера...» - дражнюся я.

«Ну, відповідальний Харпер також цікавиться, коли, на твою думку, ми повинні розповісти Андерсу, бо ти ж знаєш, що він буде срати цеглою, якщо дізнається про це з соціальних мереж...»

Ого, це справді вперше.

Розділ 30

Харпер

«От лайно», - слова вислизують з моїх вуст, коли я прокручую свій Instagram. Кіан міцно спав за моєю спиною, як велика ложка, якою він любить бути, але мої слова, мабуть, налякали його, і він напружився за моєю спиною.

«А я взагалі хочу знати?» - бурчить він, його голос густий і сонний.

Він не хоче. Справді не хоче. Я б хотів захистити його від того, що має статися, але нічого не можу вдіяти.

Це перше наше інтимне фото, яке я коли-небудь бачив. Не те, щоб ми коли-небудь робили селфі разом або фотографувалися на побаченні. Головним чином тому, що ми ніколи не були на побаченнях, і це моя провина.

Якийсь абсолютний мудак, мабуть, або літав на дроні над садом під час поминок, або фотографував через стіни, тому що у них є добірка різних фотографій мене і Кіана за межами намету. Рука в руці, обіймаємось, а щоб не було ніяких хибних тлумачень, ми цілуємось.

Це неповага, і я навіть не можу уявити, скільки газета, про яку йде мова, заплатила бездушному монстру, який зробив ці фото.

Це гірко-солодко, тому що ми так добре виглядаємо разом, але це був настільки приватний момент, що це відчувається як справжнє порушення.

Я знаю, іронія йде від мене.

«Що таке?» Він підводиться, розплющуючи очі від сну. Я вже й забув, який він чарівний, коли прокидається.

Я відвертаю екран телефону, щоб він не одразу його побачив, але я пообіцяв більше не тікати і не ховатися.

Тож я повертаюся, щоб подивитися йому в очі, а він колупається у шві своєї ковдри. «Тож, ката витягнуто з мішка.»

«Нас?»

Він, очевидно, все ще напівсонний, намагаючись зрозуміти, що я маю на увазі.

Я нахиляю екран до нього.

«Мені дуже шкода, Кіане.»

«Чому ти вибачаєшся? Боже, Харпере, мені начхати на це. Ми обоє знали, що так буде. Тебе турбує те, що вони спекулюють на тому, що це означає?»

Він жестом вказує на того з нас, хто цілується.

«Турбує? Ні. Вони публікували набагато гірші мої фото за останні пару років. Але це нас викриває. Ти не можеш розбити яйце, розумієш? Очевидно, що ми...» Я не хочу намагатися вимовити це слово разом, але воно не може просто так зірватися з язика.

«Пара?»

Він сміється наді мною, і я щипаю його за живіт.

«Я маю на увазі, ми ж пара, так?» - продовжує він. «Ти мій хлопець, так?»

«Так», - кажу я. Ось, я сказав це. Типу того.

«Чудово, радий, що все вирішилося. Простіше, ніж одному з нас питати іншого. Здається, я вже застарий для цієї гри».

Він тягне мене назад, поки ми знову не лягаємо разом, його рука простягнута, щоб я міг притиснутися до нього. Притиснутися в нього.

Але це неймовірно. Я ніколи в житті не відчував себе в такій безпеці. Я хочу залишитися тут назавжди.

Але ми не можемо.

Сезон ще не закінчився, і рано чи пізно ми повинні возз'єднатися з командою. Нам треба летіти до Японії і знову вирушати в дорогу.

«Ти подзвониш Андерсу, чи це зробити мені?» - запитує він.

«Ти подзвониш. Ти йому більше подобаєшся».

«О, я бачу, як це. Ти вже перекладаєш на мене важку роботу».

«Пари беруть на себе тягар один одного, чи не так?» Це його розсмішило, саме так, як я і хотів.

«Хто зробив з тебе такого експерта з поведінки в парі?»

Я б'ю його подушкою, а він б'є мене у відповідь, і ми впадаємо в найдитячішу бійку подушками, поки вона не переростає в поцілунки, а потім у трах на стосі пухнастих подушок на підлозі.

Зрештою, нам все одно доведеться залишити затишний котедж і летіти до Японії. Я знаю, що Кіану важко прощатися, адже він хотів би бути тут, зі своєю сім'єю.

Ми обоє добре розуміємо, що як тільки ми візьмемо валізи і вийдемо за ці двері, все зміниться. Мильна бульбашка, в якій ми жили останні кілька днів, лусне, і ми повернемося до реального життя. Обіцянки, які ми обоє дали, нічого не означають, доки не пройдуть стрес-тестування в польових умовах.

«Мені подобається це місце,» - коментую я, востаннє роззираючись довкола. Це так схоже на Кіана, і я не можу повірити, що він не проводить тут більше часу. «Я не знаю, як виглядає твій будинок у Норвічі, але сумніваюся, що він такий же чудовий, як цей».

«Не знав, що мене оцінюють за моїми навичками декорування інтер'єру, поки ми займалися сексом», - сміється він.

«Це тут ні до чого. Просто тобі дуже личить».

Я уявляю, як він пораяється на кухні, готує свої улюблені страви, розслабляється в маленькій зоні відпочинку з ревінням дров'яного каміна і книжкою в руках, адже тут немає телевізора. Ванна кімната ідеальна з великим тропічним душем і стінами, обшитими деревом, а в кутку стоїть ванна з кігтистими ногами.

Потім його спальня... Я ніколи не відчував більшого спокою в кімнаті. Тут панує дзен, який я не знав, що можна створити лише в одній кімнаті. Нейтральні кольори з однією темною стіною за ліжком створюють найзатишнішу атмосферу. Обстановка мужня, але не агресивна. Я відчуваю себе тут як вдома, що дивно, тому що я ніколи і ніде не відчував себе як вдома. Можливо, я відчуваю себе вдома там, де є Кіан.

Тепер ми повертаємося до номерів у готелях останніх міст на маршруті.

«Ну, це нікуди не дінеться». І я теж. Слова не сказані, але вони могли б бути сказані, тому що його значення голосне і чітке. Він перериває свою заяву поцілунком у губи. У ньому відчувається смак обіцянки, що це не востаннє, коли ми будемо тут разом.

Я думаю про його слова під час польоту до Японії, надмірно аналізуючи їх значення, поки він мирно спить поруч зі мною. Чи захоче він провести тут

усі канікули? Чи попросить мене переїхати до нього? Чи не зарано про це думати?

Я все ще обмірковую кожну можливість, коли ми приземлимося.

Напевно, нам варто було подумати про хаос приземлення в Японії, тому що в аеропорту нас просто переслідують. В очах досі рябить від лавини фотографій зі спалахами та журналістів, які викрикують нам запитання - деякі цікаві та спекулятивні, деякі грубі та недоречні.

«Господи», - видихає він, коли ми залазимо на заднє сидіння автомобіля.

«Так. Це було...»

Я просовую руку через середину сидіння і беру його за руку, коли машина виїжджає з парковки для короткострокового перебування, прямуючи до готелю.

Хоча Анна не змогла зустріти нас в аеропорту, вона надіслала нам купу смс, нагадуючи, щоб ми ігнорували все, що на нас кидають, і говорили «без коментарів», поки не посиніємо до синяви. Ці медіа-сесії, мабуть, стали б нам у пригоді прямо зараз.

Я відчуваю, що нам обом не завадило б подрімати в готельному номері, можливо, легке тренування, яке б допомогло нам повернутися до всього, але ні. Щойно ми повернулися до готелю, як нас потягли на «Зустріч зі стратегії відносин». Тому що, звісно, має бути стратегічна зустріч щодо наших стосунків.

Стосунків.

Я ледве пробув у них сорок вісім годин, а вже маю зустріч з босом про них.

Абсолютно нормально.

Абсолютно, бляха, нормально.

«На секунду я подумав, що нас розчавить натовп. Напевно, треба поговорити з нашими агентами про те, щоб тимчасово посилити охорону, поки ажіотаж не вщухне», - каже Кіан.

Я погоджуюся, киваючи головою. Я не хочу, щоб нам доводилося ховатися, але ми все одно повинні зосередитися на майбутніх перегонах, а Кіану все ще потрібен особистий простір, щоб пережити горе і впоратися з усім іншим, що відбувається навколо нього.

Його подальший захист дасть мені більше спокою.

Ми під великими парасолями для гольфу виходимо з машини з аеропорту і прямуємо до конференц-залу готелю, в якому зупинимося на наступні два тижні.

Андерс одразу ж зривається з місця, обіймаючи Кіана. Якусь мить я просто спостерігаю з коридору. Ця команда - дітище Андерса. Можливо, вона не належить йому, але саме він побудував її з нуля. Це нова команда в спорті, і Кіан був її частиною більшу частину цього часу. Тож сцена, що розігрується переді мною, має сенс.

Я радий, що у Кіана є Андерс. Я помітив, що під час похорону його матері не було жодної згадки про його справжнього батька. Я радий, що він зробив те, що я йому сказав, і тримався подалі. Дивно, як я раніше боготворив Тайлера Хіта. Відтоді, як я познайомився з Кіаном, я знаю, що вони не можуть бути більш різними. Якби ви запитали мене на початку сезону, я б сказала, що захоплююся безстрашним стилем Тайлера і його прагненням вичавити з життя кожную краплю задоволення. Я також сказав би - і я думаю, що дійсно сказав, - що Кіан - нудний покидьок. Але справа в тому, що я повільно, поступово, крок за кроком, почав захоплюватися тим, що Кіан приносить у спорт набагато більше. Він відданий, терплячий, надійний, і я ніколи не зустрічав нікого, хто працював би більше. Він досягає результатів, тому що він геніальний; він заробляє свої перемоги. Тайлер досягав результатів, тому що він талановитий і тому що йому пощастило... а потім він все це закинув, як мало не зробив я, тому що не зрозумів, що для перегонів потрібна сила характеру, а не тільки особистісні якості.

Я даю Андерсу та Кіану хвилину, щоб обнятися, перш ніж самовпевнено прочищаю горло.

«Я теж повернувся, знаєте?»

Вони обидва сміються, але Андерс плескає мене по плечах у відповідь на те саме вітання. «Знову стаєш скалкою в моїй дупі».

Секунда незручної мовчанки, поки Андерс, безсумнівно, шкодує, що не вибрав іншого виразу, але потім всі сміються, і я не можу втриматися.

«Я маю на увазі, що насправді це лише те, що я забезпечую для...»

Кіан затуляє мені рота долонею, перш ніж я встигаю сказати щось, через що в мене будуть неприємності. Але це не заважає мені облизати його долоню, перш ніж він проводить нас до наших місць.

«Давайте запросимо ваших агентів на цю зустріч, а поки що я просто хочу перевірити, як у вас справи. Очевидно, що останній тиждень був дуже напруженим, і ваші мізки, мабуть, перевантажені. Графік тут, в Японії, може бути скорочений настільки, наскільки вам обом потрібно, але я хотів би бачити вас обох на трасі в ці вихідні».

Це більше, ніж я очікував, і я навіть не можу пояснити, чому мені зараз хочеться розплакатися, як дитині. Мені майже незручно, і Кіан, мабуть, відчуває це, коли я пересідаю на сидіння поруч з ним, тому що він бере мою руку і кладе її на стегно, затиснувши у своїй.

«Я готовий до перегонів. Я був би вдячний, якби ми могли обмежити деякі прес-конференції перед перегонами, щоб ми могли зосередитися на виступі», - каже Кіан.

«Звісно. Ти впевнений? Ми можемо відправити Лондона ще раз, якщо доведеться». Я не знаю, чому я шокований тим, що Андерс намагається дати Кіану шанс. Будь-який інший директор команди тиснув би на нього, щоб він повернувся на поле і виграв. Якщо ми хочемо залишатися конкурентоспроможними в Кубку Конструкторів, Хендерсому потрібно, щоб ми обидва повернулися, щоб це сталося.

«Дуже. Мама не хотіла б, щоб я змарнував сезон. Вона б хотіла, щоб я закінчив його в стилі. Зараз немає шансів побити рекорд за очками в чемпіонаті, але я все ще майже на вершині Кубка Водіїв, і я хочу там залишитися, а цього не станеться, якщо я не буду їздити».

«Що ж, це дуже приємно чути. Просто тримай нас в курсі, якщо щось зміниться», - відповідає Андерс. «І ще одне...»

«Ми будемо... разом?» - кажу я. Я намагаюся показати Кіану, що я мав на увазі те, що сказав, і що я не підведу його знову.

«Саме так. Само собою зрозуміло, що ми з Хендерсом повністю тебе підтримуємо, і якщо у когось в гаражі або в команді виникнуть проблеми, вони будуть звітувати переді мною».

Андерс твердо стоїть на своєму, і я ціную його чіткий, без дурниць, підхід. Можливо, це тому, що у нього є син-гей, а можливо, тому, що він щиро піклується, хто знає. Це навряд чи має значення, коли він створює для нас хорошу атмосферу в колективі.

«Нам просто потрібно обговорити, як це буде відбуватися, щоб Анна перестала хвилюватися про піар-стратегію тепер, коли фотографії

розійшлися по всіх соціальних мережах. Нам також потрібно попрацювати зі спонсорами, але це не ваша відповідальність, тож не турбуйтеся про це».

«Ми не збираємося ховатися», - швидко підтверджую я. «Це не те, чого ми хочемо, але ми також розуміємо, що на нас тиснуть конкуренти. Далі ми їдемо до Катару, а наприкінці сезону - в Абу-Дабі, і це створить свої труднощі».

«Гаразд». Андерс плескає в долоні. «Давайте належним чином позначимо Хендерсом на карті. Як ви дивитесь на те, щоб зробити подвійну перемогу і привезти додому і Кубок Водіїв, і Кубок Конструкторів в цьому сезоні? Анно, не хочеш почати з резюме наших ключових моментів?»

І ось так ми з Кіаном стали парою. І всі це знають.

Розділ 31

Кіан

Ось і все.

Ніхто, крім Елізи, не знає, що це буде остання гонка в моїй кар'єрі.

Верхня частина таблиці настільки щільна, що якщо я не прийду першим сьогодні, то не прийду першим і в загальному заліку. Пропуск Гран-прі Сінгапуру різко скоротив мою перевагу, і зараз головні претенденти зібралися разом. Я хочу зберегти свій титул. Хочу востаннє стати чемпіоном світу. Я хочу цей трофей, який я пообіцяв Кессі.

А ще я хочу, щоб Харпер побачив мою перемогу. Я знаю, що це нерозумно, але я хочу бути приголомшливим для нього. Я хочу, щоб він пишався мною. Ми були нерозлучні після похорону мами. Команда продовжує бронювати нам окремі номери в готелях, і ми ними користуємося. У Катарі та Абу-Дабі ми жили окремо зі зрозумілих причин, але всюди, де ми були, ми фактично проживали разом.

Ми тримаємося професійно, коли перебуваємо в боксі, на тренуваннях чи зустрічах.

«Як Вільям і Кейт», - пожартував Харпер, коли я сказав йому, що нам потрібно домовитися про межі наших КПК. Я не знаю, чи це те саме, але я не проти, що він порівнює наші стосунки з романтичним королівським подружжям. Ми пара, але ми також багато часу проводимо на роботі - команда Хендерсом - це більше, ніж просто два водії, і ми повинні це поважати. Ми також все ще конкуруємо один з одним, і це просто простіше, якщо ми тримаємо роботу і дім окремо.

Я розумію, що є певна іронія в тому, що саме так ми завершуємо сезон - переконуючись, що ми пам'ятаємо, що у нас є особисті цілі, окрім того, як ми працюємо в команді.

Я безмежно вдячний йому зараз, тому що, хоча я, безперечно, хвилююся про те, де я посяду місце на подіумі, він заспокоює мене. Він ніколи не замислюється над речами, і мені б не завадило трохи такого ставлення до себе сьогодні.

Якби я не пропустив у Сінгапурі або не потрапив в аварію в Італії, то вже гарантував би собі перемогу за накопиченими очками. Але все склалося не

так, і ось ми тут. У Йорріса є шанс, як і у старшого шведа, і якщо все це пекло вирветься назовні, то є ще кілька людей, які можуть поборотися за перше місце.

Ніякого тиску, га?

Можливо, мені стане легше, якщо я поговорю про це з Харпером, і тоді він допоможе мені не зациклюватися на цьому. Зрештою, я не можу дозволити собі жодної помилки.

Я знаю, що обрав жахливий момент для розмови - всього за годину до того, як ми піднінемося в юоліди, - але він, здається, майже незворушний, коли йдеться про здатність зосереджуватися під час перегонів.

«Це воно», - кажу я, і ці слова здаються мені важкими та густими на язиці, бо я справді змирився зі своїм рішенням.

«Я знаю, крихітко. Остання гонка. Не можу повірити, що це кінець мого першого сезону».

«Ні, я маю на увазі, що це кінець. Це моя остання гонка», - кажу я, сподіваючись, що він нарешті зрозуміє.

«Що?» Його очі розширюються.

Я не думав, що це стане для нього таким шоком, враховуючи, скільки було спекуляцій, але я справді застав його зненацька.

«Моя остання гонка в житті. Я готовий завершити кар'єру.»

Секунду він просто мовчить, а потім тягне мене в найміцніші, найсильніші обійми, які у мене коли-небудь були. Він практично витискає з мене все повітря одним великим свистом, але його руки чіпляються за спину моєї футболки, і в цей момент я не впевнений, кому ці обійми потрібні більше.

Сльози набігають на очі, але все гаразд, бо ми разом, і в цей момент це найголовніше.

«Я не можу повірити в це», - хлипає він. «Не знаю, чому мене це так сильно зачепило, але ти був моїм героєм на треку стільки років, а потім ми опинилися в одній команді, і тепер ти мій хлопець, і я просто не очікував, що все закінчиться так швидко». Він ковтає останні кілька слів і відсторонюється, щоб як слід подивитися на мене, ніби переконуючись, що я говорю серйозно.

«Ти ж розумієш, що я не збираюся з тобою розлучатися, так?» Він сміється - у нього така чудова посмішка. «Я не потрібен тобі тут, щоб бути чудовим - ти ж знаєш це, чи не так?»

«Я просто думав, не знаю, що ми могли б провести ще один сезон разом. Було б непогано. Я не знаю, що відбувається з Елайджею, але я подумав...»

«Так, було б добре, але з мене досить. Я втомився і не знаю, скільки ще витримає моє тіло. Я хочу додому. Хочу бути поруч з сестрою і дітьми. Я хочу жити в хаті на маминій землі і, можливо, завести кілька курей або кіз. Я готовий до спокою».

«Я не думаю, що домашні тварини принесуть тобі багато спокою», - каже він зі сміхом, але в глибині його горла також проривається здавлене ридання.

Я не знаю, чи зморшки занепокоєння на його чолі пов'язані з тим, що він не впевнений, яке він має відношення до цього, чи з тим, що він не розуміє, навіщо я це роблю, але я все одно хочу його заспокоїти.

«Я не знаю, які у тебе плани на наступні три місяці, але чи не хочеш ти пожити в котеджі кілька місяців? Скоро Різдво, і ми зможемо разом прикрашати, палити вогнища, загортати подарунки...»

Він напружується, і я стискаю його руку.

«Ти впевнений?»

«Більше, ніж будь-що інше. То що скажеш? Хочеш переїхати до мене?»

«Так, я б з радістю. Переїхати, тобто. Не знаю, як щодо кіз і курей, але не все ж одразу, правда?»

«Гадаю, мені варто написати моєму агенту і сказати Андерсу, що я теж іду». Напевно, треба було зробити це, коли я вирішив, але я дуже хочу пройти сьогоднішню гонку так, щоб ніхто не знав, щоб люди не робили з цього великої проблеми. Я і так достатньо на себе тисну, щоб зробити це великим фіналом.

«Вони не знають?»

Я хитаю головою. «Поки що я розповів лише Елізі, і це значною мірою пов'язано з тим, що я хочу переїхати назад у котедж. Він стоїть на одній ділянці з маминим будинком і будинком Елізи, хоча Еліза ще не переїхала туди, і у мене таке відчуття, що не збирається».

Я думав, що після смерті мами вона захоче повернутися до будинку, який вони з Грантом почали будувати, бо з маминим будинком може бути

пов'язано занадто багато поганих спогадів. Але вона виглядає такою задоволеною там, ніби це тримає її поруч з мамою, навіть якщо вона померла.

«Чорт забирай, автоперегони - це зовсім інший світ», - каже він, перш ніж покласти голову мені на плечі.

Я не думаю, що це буде так, я лише одна маленька рухома частина. Але приємно, що я хоча б трохи легенда в очах мого хлопця. Ось що важливо.

Він чекає біля офісу Андерса, коли я заходжу, мої агенти на гучномовці, і я повідомляю їм обом. Я, мабуть, обрав найкращий час для цього, бо ми так близько до початку перегонів, що жоден з них не має шансу розпитувати мене, чи це правильне рішення, або переконувати мене залишитися.

Понад усе, вони обоє, здається, чекали на це, тож я вважатиму це перемогою, оскільки вийду з офісу неушкодженим.

«Крок за кроком. Тож, мабуть, варто піти туди і перемогти?» - кажу я.

«Безумовно», - відповідає Харпер, коли ми одягаємо своє спорядження і прямуємо до наших окремих автомобілів.

Цього разу Еліза, Грант і діти тут. Я хотів, щоб вони були тут, щоб побачити мене. Я повинен був сказати Елізі, що це буде моя остання гонка, щоб переконати її приїхати, і я знаю, що вона буде хвилюватися за мене, але без неї це було б не те саме. Кессі зробила знак, і вона несамовито розмахує ним, улюлюкаючи і вигукуючи в секторі для друзів і сім'ї. Я посилаю племінниці поцілунок і махаю Елізі; це все, що мені потрібно, щоб відчути себе готовим до останньої гонки.

Більшу частину гонки здається, що все може піти в будь-який бік. Я лідирую, потім лідирує Йорріс, а потім знову лідирую я. Йорріс, очевидно, вирішив, що він теж збирається це зробити, і коли Коул підтверджує, що до фінішу залишилося десять кіл, я все ще не можу знайти спосіб обійти Йорріса. Він максимізує швидкість на кожній прямій ділянці, і в ту ж секунду, коли ми входимо в поворот, він займає центральну позицію на трасі, і я не можу його обійти. Це агресивна їзда, і я відчуваю, як сильно він хоче виграти мій титул.

Поки ми не доїжджаємо до передостаннього кола. У мене закінчуються шанси, і ми обоє це знаємо. А потім, можливо, це через масштаби події, а можливо, він на долю секунди втрачає фокус, але на крутому повороті він

тяжіє так близько до краю, що поруч з ним з'являється розрив. Це момент, на який я чекав.

Час бути сміливим. Востаннє. Час ризикнути всім.

«Коул, я зроблю це. Якщо це не окупиться, то...»

«Давай, Кіане. Вперед! Негайно!»

Швидко прийнявши рішення, я вивертаюся з-за спини Йорріса і проношуся повз нього у витонченому маневрі, який витісняє всі інші думки з моєї голови. Це величезний ризик, тому що він може підрізати мене, коли я розвертаюся, але він цього не робить.

«Так, Кіане, так! Ось так!» Коул кричить мені на вухо.

І я зробив це. Я вирвався вперед. Мені потрібно протриматися ще одне коло, і тоді я зроблю це.

Тримай себе в руках, Волкер. Тримай себе в руках, чувак.

Я думаю про всіх людей, які вболівають за мене і бажають мені цієї перемоги. Мама, Еліза, Кессі. Харпер. Мені так пощастило. Як мені так пощастило?

Час починає сповільнюватися, і я уявляю потріскуючий вогонь у каміні, Харпер поруч зі мною на дивані, котедж, прикрашений до Різдва. Можливо, навіть кота.

Зараз не час для роздумів. Останній поштовх, і тоді я можу фантазувати скільки завгодно.

Коул кричить мені на вухо: «Давай, давай, давай! Так, бляха-муха! Давай!»

Я бачу його зараз, фінішну пряму, суму всіх моїх амбіцій.

«Харпер на твоїй дупі, чувак!

Що?!

«У Харпера Р2. Давай, давай!»

Коул божеволіє, бо Харпер прямо за мною, і я думаю, що це було б так само, якби цей нахабний засранець випередив мене на фініші. Але я не дам йому такого задоволення. Я хочу отримати чисту перемогу, щоб він ніколи не зміг заявити, що віддав її мені, і коли я перетинаю фінішну лінію в Р1, я знаю, що зробив це.

Я зробив це.

Мій останній чемпіонат світу.

Моя остання гонка.

Я кричу в мікрофон, бо знаю, що Харпер теж зробив свою роботу, а це означає, що ми отримали ще й Кубок Конструкторів. Це найнеймовірніший кайф, який я коли-небудь відчував. Мене охоплює чиста і безмежна радість, коли я заїжджаю на своє місце і дозволяю технікам допомогти мені.

Щойно ми обоє виходимо з машин, Харпер і я біжимо назустріч один одному, і він стрибає на мене, і я обіймаю його ведмежими обіймами, які піднімають його над землею.

«Ми зробили це», - шепоче він мені на вухо. В його очах сльози.

«Ми зробили це», - повторюю я, перш ніж опустити його на землю, щоб кожен член команди Хендерсом обійняв нас з привітаннями.

Ми щойно показали їм найкращий результат за всю історію команди, тож, звісно, всі кричать, плачуть, обіймаються і взагалі божеволіють. Вони всі збираються отримати найбільший бонус за всю історію.

Перш ніж ми усвідомлюємо це, ми опиняємося на подіумі, і я знаю, що ніщо і ніколи не зможе зрівнятися з цим відчуттям. Коли поруч зі мною Харпер, я завжди відчуваю себе на вершині світу, і цей подіум лише доводить це.

Я не можу придумати кращого способу піти з цього всесвіту.

Розділ 32

Харпер

Стояти на вершині подіуму з хлопцем, в якого я так сильно закоханий, було найнеймовірнішим досвідом. Момент, який буває раз у житті, буквально, з тих пір, як він оголосив про свою відставку.

Мені подобається бачити, як він святкує зі своєю сім'єю і залучає дітей до всього. Я знаю, що смерть його мами згадувалася в багатьох інтерв'ю, і він зворушливо говорив про те, як це вплинуло на нього протягом сезону. Він також говорив про те, на які жертви пішла його сестра, доглядаючи за їхньою матір'ю, щоб він міг здійснити свої мрії, і я знаю, що це багато значило для Елізи.

Ми дотримуємося стриманого підходу до наших стосунків з пресою. Це не тому, що ми намагаємося щось приховати, і не тому, що ми боїмося упереджень у світі автоперегонів. Просто те, як я жив раніше, висвітлюючи кожен зустріч і похід в бар у своїх соціальних мережах, відчайдушно шукаючи підтвердження і схвалення від незнайомих людей, - це не те, що я хочу робити з тим дорогоцінним зв'язком, який ми з Кіаном поділяємо.

Він приватний, але не таємний.

Він належить нам, і тільки нам.

На вечірці в Хендерсомі святкування має іншу атмосферу. Тут ми не виставляємо себе напоказ. Тут ми не «робочі королівські особи», тому можемо бути як парою, так і товаришами по команді. Уся команда та запрошені члени їхніх родин, гості та друзі отримують можливість зустрітися, поділитися історіями та покласти горезвісну вишеньку на торт цього сезону.

Першим до нас підійшов Елайджа, який прийшов зі своєю сім'єю.

Елайджа обіймає Кіана так, ніби він солдат, який повернувся з війни, але це прекрасна зустріч, і я бачу, як вони щасливі, що знову разом. Мені шкода, що Елайджа не зміг стати частиною цього неймовірного сезону, але я також знаю, що ніколи б не закохався у свого кумира, великого Кіана Волкера, якби не нещасний випадок з Елайджею.

«Сумнозвісний Харпер Джеймс».

Елайджа простягає мені руку для потиску, і я міцно стискаю її. Він, напевно, не намагається залякати, але я хочу йому сподобатися. Він найкращий друг Кіана, тож важливо, що він про мене думає.

«Не такий сумнозвісний, як ти, Елайджа Гутага. Повір мені, на початку сезону цей, - я показую великим пальцем на Кіана, - так дувся, що застряг зі мною, а не з тобою. Це були великі черевики, які треба було заповнити».

Він посміхається, і я майже видихаю з полегшенням, що він, здається, не зовсім мене ненавидить. «Це, мабуть, змінилося, коли ти почав смоктати його член?» Я ковтаю, не знаючи, чого я очікував від Елайджі, але це було не це. «Він не отримує цього від мене, тому я думаю, що ти, напевно, перевершив мене в цьому».

«Туше», - відповідаю я, і Кіан притискає мене до себе.

«Я пошкодую, що познайомив вас двох. Я знаю, що ти розкриєш його незрілість». Він штовхає мене в ребра.

«Не можу повірити, що мій найкращий друг закохався», - каже Елайджа.

«Що я можу сказати? Як він міг не закохатися в мене?».

Можливо, ми ще не говорили одне одному ці чарівні «Я тебе кохаю», але я знаю, що він відчуває до мене, і сподіваюся, що він знає, що я відчуваю до нього.

«Я маю на увазі, що спочатку це було непевне почуття, коли ти не міг перестати бути козлом», - каже він без жодного сарказму в голосі.

«Я? Козел? Ніколи.»

«Ти якось мав мінет від хлопця в коридорі нашого будинку на колесах?» Я здригаюся, коли він нагадує мені про один з найгірших моментів сезону, але він притискає мене ближче, і я знаю, що він пережив це.

«Краще б вони до біса продезінфікували її до того, як я повернуся в наступному сезоні». Елайджа заочує очі.

«Не хвилюйся, я не встиг закінчити, як Кіан вийшов зі своєї кімнати і відчитав мене». Я не збирався згадувати, що ми також займалися сексом на дивані, кухонній стільниці, в душі та в обох спальнях. Те, чого Елайджа не знав, не зашкодить йому в наступному сезоні.

«Ти готовий повернутися?» - запитує Кіан Елайджу, і стає зрозуміло, що Елайджа готовий до цього.

«Ще б пак. Не можу повірити, що це буде не з тобою, але не думаю, що буду бурчати, якщо твій хлопець залишиться з нами».

Приємно це чути, але я поки що не буду на це сподіватися. Я дозволю своєму агенту попрацювати над переговорами про контракт, і тільки коли чорнило висохне, я буду впевнений у наступному сезоні.

«Сподіваюся», - кажу я. «Я дуже на це сподіваюся».

Я помічаю Гранта, який підходить з Джессі на плечах, тож я впевнений, що Еліза і Кессі не відстають. Підштовхуючи Кіана, він теж швидко помічає їх.

«Ви нас вибачите?» Елайджа озирається через плече і кивком голови відходить убік, повертаючись до дружини та двох дітей.

Кіан рушає з місця, перш ніж я встигаю поворухнути м'язами, а потім біжить Еліза, Кессі падає, підхоплюється без жодної сльозинки, а потім знову біжить, щоб наздогнати його. Кіан обертає Елізу навколо себе, міцно обіймаючи її. А потім з'являється Кессі, і він теж кружляє її, і маленька дівчинка кричить від захвату, коли її волосся та сукня розвіюються позаду неї. Це просто чарівно. Немає інших слів.

Грант і Кіан потискають один одному руки, а потім Грант передає Джессі, який не розуміє, що відбувається, але явно дико перезбуджений. Мені ніколи не набридне спостерігати за ними.

Я не дуже добре чую їхню розмову, але вона сповнена любові, гордості та радості.

«І це в день народження Кессі!» - вигукує Еліза.

Кіан знову піднімає дівчинку на руки і виконує невеличку рутину, ніби вона - трофей, і він цілує її та виставляє напоказ. «Я виграв тобі чашку, дівчинко, ти бачила?»

Вона киває, розмовляючи зі швидкістю милі на хвилину - в основному незрозуміло, наскільки я можу розібрати - і хихикає, коли Кіан знову кружляє її навколо себе. Мені майже боляче на це дивитися. На очі навертаються сльози, і я не знаю, чи це сльози вторинної радості, чи це теж свого роду жалість до себе, жалість за тим, чого в мене ніколи не було в дитинстві.

Зрозуміло, що Кіан хоче цього для себе. Він обожнює своїх племінника і племінницю, завжди читає їм казки по FaceTime і купує їм маленькі

подарунки з кожної країни, яку ми відвідуємо. Колись він буде фантастичним батьком.

У такі моменти я бачу, як ми це робимо. Виховуємо сім'ю. Це до біса страшно і приголомшливо, враховуючи, що я нічого не знаю про те, як бути батьком, але вперше в житті у мене є кілька хороших прикладів для наслідування, на яких можна вчитися.

Я думаю, що у нас буде принаймні кілька років до цього, так чи інакше. Наскільки я знаю Кіана, він захоче, щоб я мав свій момент під сонцем, як і він, і якщо ми вирішимо завести дітей, то ми обоє захочемо бути поруч весь час, щоб правильно виховувати дітей. Після того, як ми обоє пережили біль відсутності батьків, я знаю, що ми погодимося з тим, наскільки важливо робити це правильно.

Еліза підштовхує мене, коли ми спостерігаємо за тим, як її брат і її первісток розділяють такий прекрасний момент. «Не можу повірити, що у мого молодшого брата є хлопець».

«Ти лише на тринадцять хвилин старша», - зі стогоном нагадує їй Кіан, коли кладе Кессі на місце. Вона все ще тримається за нього, її крихітна ручка обхоплює два його пальці.

«Тобі варто завести собі таку ж, Кіане».

Еліза на секунду дивиться на мене, і я кидаю відчайдушний погляд на Кіана, майже благаючи його підтвердити, що зі мною все гаразд. Але вираз обличчя Елізи радше замислений, ніж критичний, і мені цікаво, чи не прочитала вона мої думки про можливість мати дітей у майбутньому.

Вона показує жестом туди, де Кіан дивиться на мене, як на дорогоцінну річ, і я мушу проковтнути емоції, які загрожують виплеснутися з мене.

«Він такий щасливий, і я не думаю, що це тільки тому, що він виграв ще один трофей».

Сподіваюся, вона має рацію. Я хочу зробити Кіана щасливим - назавжди, якщо він мені дозволить. Напевно, мені стільки всього треба йому розповісти. Я не впевнений, що зможу висловити всі свої почуття зараз, але це нормально, тому що найкраще в міжсезоння - це те, що у нас є час. Буде час, щоб розповісти йому все так, щоб це не було безладно і хаотично. У нас є час.

«Я маю на увазі, що трофей чудовий, але подивись на мене...» Я показую жестом на своє тіло, і всі сміються. Я погоджуюся, бо ще не зовсім уявляю, як вести ці соковиті розмови з його найулюбленішими людьми.

Розділ 33

Кіан

Натовп розсіявся, і на кілька хвилин залишилися тільки я і Харпер, які притулилися до перил, дивлячись на автодром Яс-Марина. Сонце почало зливатися з горизонтом у жовто-фіолетовому серпанку, і воно освітлює трасу так, як я ніколи раніше не бачив. Це так прекрасно.

«Харп?»

«Хммм?» Я відчуваю гуркіт його відповіді поруч зі мною, і це змушує мене нервувати через те, що я збираюся сказати далі.

«Я кохаю тебе». Я чекаю, що він зіщулиться або побіжить, але він не робить цього. Секунда нестерпної тиші, перш ніж він повертається, щоб подивитися мені в очі.

«Я теж», - шепоче він у відповідь.

«Ти теж себе кохаєш?» Його пальці впиваються в мої ребра, і я не можу втриматися від сміху. Я точно знаю, що він каже, але мені потрібно почути це від нього.

«Ні, ідіоте. Я кохаю тебе. Справді, блін, кохаю».

Після цього більше немає слів. Є тільки майбутнє, і я не можу чекати.

Харпер

До того, як я став учасником Чемпіонату, я не думаю, що міг уявити собі світ, в якому після першого місця в Гран-прі найцікавішою подією буде отримання повідомлення від Кіана, яке є нічим іншим, як скріншотом, що відображає трійку лідерів сезону на сьогоднішній день.

1. Харпер Джеймс.
2. Елайджа Гутага
3. Йоганнес Мюллер.

Неможливо заперечити, як це наповнює моє серце маленьким сплеском радості, я майже хочу зберегти фотографію і поставити її як фон, але це означало б замінити ту, де ми з Кіаном, а я ніколи не зможу цього зробити.

Ми стали тісною маленькою трійкою на вершині рейтингу чемпіонату, але це перший раз, коли я був на вершині. Йоганнес, можливо, і не Хендерсом, але ми втрюх - я, Кіан та Елайджа - їдемо за ним, наче кожен сам за себе.

Якби ми могли бути командою з трюх, ми б нею і були, але, на жаль, це неможливо. Це також не заважало мені постійно хотіти бути першим у нашому маленькому тріо. Немає нічого, що я любив би більше, ніж керувати іншими двома, як водій, який мав найменший досвід у нижчій категорії.

«Гей, Джеймсе, давай, нам потрібно звернутися до ЗМІ, перш ніж ми зможемо піти і відсвяткувати». І так, я переманив найкращого друга Кіана на темну сторону. Він любить ходити на наші святкові випивки та вечері після перемоги або навіть для того, щоб поспівчувати після поразки.

«Пам'ятай, з ким ти розмовляєш, Гутаго. Рейтинги не брешуть». Я показую йому скріншот, а він показує мені середній палець.

«Насправді це мені надіслав твій найкращий друг, тобі сумно, що він любить мене більше, ніж тебе?».

«Мрій.» Він заочує очі на мою поведінку, але я знаю, що він тільки радий за нас з Кіаном.

Минулого сезону нам знадобилася мить, щоб увійти в курс справ після того, як Хендерсом запропонував мені трирічний контракт разом з Елайджею. Я майже скотився назад до поганих звичок - вечірок і поганої гри

в команді, але Кіан полетів до Канади на сьомий Гран-прі сезону і повернув мене в потрібне русло.

Не можна заперечувати, що спочатку мені було важче повернутися до своєї найкращої гри, коли його не було в команді і на треках теж. Але як тільки ми з Елайджею знайшли спільну мову, це було схоже на магію. І з тих пір так і було.

Андерс був настільки вдячний за те, що Кіан проїхав чотири тисячі миль, щоб переконатися, що я розібрався в собі і в стосунках з Елайджею, що оплатив його перельоти.

Андерс все ще найкращий, і мені майже боляче чути чутки, що він думає про те, щоб піти на пенсію і передати кермо влади своєму синові.

Не те, щоб я скаржився, я, можливо, зараз зв'язаний, але я міг би оцінити кожен деталь того, наскільки прекрасний Джексон. На його засмаглу шкіру, шоколадні кучері та оксамитові карі очі не шкода дивитися дев'ять місяців на рік.

Останнім часом він знову з'явився тут, тусується в гаражі, подружився з Коулом, Ешем та Анною. Здається, він робить свій внесок.

Він того ж віку, що й Кіан, тож, можливо, мені просто подобаються старші чоловіки, які люблять вказувати мені, що робити. Хтозна. Мені просто цікаво подивитися, чим все це закінчиться.

Преса постійно розповідає про команду мрії, якою стала Хендерсом за короткий період свого існування, і про те, що зараз гонщики по всьому світу хочуть бути частиною найкращої команди в цьому виді спорту. Це був абсолютно ключовий момент, і я відіграв важливу роль у виведенні команди на світову арену. Це велика честь.

Елайджа ставить багато командних запитань, але журналісти люблять намагатися зазирнути в моє особисте життя.

«Кіан Волкер сьогодні тут?» - запитує один із них, і я хитаю головою.
«Проблеми в раю?»

Я ледь не сміюся йому в обличчя, але не хочу зараз знову сидіти на тренінгу з медіа.

«Не сьогодні, він буде наш спільний дім, поки ми розмовляємо».

Не можу повірити, що колись хотів ховати нас за зачиненими дверима спальні. Тепер я отримую величезне задоволення від того, що постійно

говорю про нього. Особливо з журналістами, які сумнівалися в нас на ранніх стадіях наших стосунків.

Наші стосунки штурмом захопили світ перегонів. Я можу тільки уявити, як було б, якби Кіан не пішов у відставку. Якби ми знову були командою Хендерсом або, не дай Боже, в командах-суперниках. Суперництво досить сильне між товаришами по команді, не кажучи вже про команди-суперники. Я впевнений, що всі були б у захваті від цього.

«Ти, мабуть, сумуєш за ним, це якось впливає на твої результати на трасі?» Цього разу я пирхаю на їхні безглузді коментарі.

«Я думаю, що мій час проходження кола і загальне місце, яке я зайняв сьогодні, говорять самі за себе».

Я стріляю в Елайджу сліпучим поглядом, до якого він так звик, і він підганяє нас вздовж лінії преси, і ми швидко повертаємося в бокс до нашої другої сім'ї.

У мене є друга сім'я. Дивно думати про те, щоб мати одну, не кажучи вже про дві. Проте сім'я Хендерсом доглядатиме за мною протягом наступних трьох років, а коли я залишаю їх, то повертаюся додому до Волкерів. Я не можу дочекатися, коли стану Волкером, навіть якщо Кіан ще не знає, що я планую взяти його прізвище.

«Я не можу повірити, як багато ти зробив за останні кілька місяців. Панелі в гостьовій кімнаті виглядають приголомшливо. Хто б міг подумати, що мій наречений такий вправний майстер?»

FaceTiming - це те, що ми дуже добре навчилися робити за останні півтора сезони, коли ми були в розлуці. Сумувати за кимось так, як я сумую за ним, коли ми знаходимося на різних кінцях світу, - це новий досвід для мене.

Перший місяць минулого сезону, коли Кіан був вдома і намагався повернутися до нормального життя, був найгіршим. Я навіть злітав додому на два дні між Гран-прі Саудівської Аравії та Австралії. Хоча гроші не є проблемою, і я буду орендувати приватний літак кожен день свого життя, щоб побачити Кіана, якщо доведеться, це, мабуть, було дуже нерозумно, враховуючи, наскільки сильно вплинув на мене джетлаг, коли я повернулася до Австралії.

Тепер у нас є більш здорові стратегії подолання труднощів, і Андерс так сильно любить Кіана, що з радістю дозволяє йому приєднуватися до нас в дорозі, коли він відчуває, що йому це потрібно.

«Сподіваюся, ти так само подумаєш, коли побачиш його зблизька. На екрані це виглядає краще, як на мене». По лобі Кіана стікає піт, коли він працює над прибудовою, яку ми побудували на початку цього року.

Я був удома з ним протягом усього Гран-прі Великої Британії, а потім поїхав на три з половиною місяці, і коли я повернувся, котедж збільшився вдвічі, а ми придбали вісім тварин.

Очевидно, що він не будував прибудову сам, але він оздобив і облаштував кожен сантиметр досконало. Я переконав його завести обліковий запис у соціальних мережах, щоб відстежувати свій прогрес, і зараз у нього понад мільйон підписників в Instagram і TikTok, за що йому велике спасибі.

«Знаєш, чого б я хотів?» - кажу я. «Басейн». Я тонко натякаю на те, що ми могли б побудувати басейн на нашій ділянці - у нас стільки землі, що це точно було б можливо, - але Кіан неохоче погоджується.

«Відкритий басейн у Великобританії здається таким безглуздим. У нас є два тижні літа, і це все. До того ж, обслуговування - це клопіт».

«Ми наймемо чистильника басейну», - пропоную я.

Кіан, закотивши очі, відповідає: «Так, тобі б це сподобалося, чи не так?»

«Не так сильно, як я люблю тебе».

«Ого, заручини зробили тебе жахливим, Харпере.»

«Тобі це подобається. І я знаю, що це так». Він приймає кожен частинку мене, від моєї змагальної впертості до того, як я висловлюю своє кохання, і як я тягну ковдру. Я не маю жодних сумнівів щодо цього. Більше не сумніваюся.

Я вже збираюся запропонувати швидкий раунд сексу по телефону або принаймні запитати, чи можу я подивитися, як Кіан розважається в нашій новій гостьовій кімнаті, але мене швидко перериває гучний стукіт у двері моєї спальні.

«Що відбувається?» - запитує Кіан, звук досить гучний, щоб навіть він почув.

Я зазираю в замкову щілину і бачу, що Елайджа та Йоганнес затримуються в коридорі. «Просто пара жартівників», - кажу я. Одну

секунду. Я опускаю телефон і відмикаю двері, щоб впустити пару. «Передавайте привіт моєму нареченому».

Я практично тицяю телефон їм обом в обличчя, але вони лише сміються. «Кіане, будь ласка, запитай свого чоловіка, коли йому набридне це слово. Він його виснажить!» Грайливий тон Елайджі лише розсмішив мене.

Ми з ним дуже зблизилися за останні півтора року. Ми добре працюємо разом як команда, і ми досягли певних успіхів. Він також із задоволенням слухає, як я годинами розповідаю про Кіана, що мені теж подобається.

Тож так, можливо, я роздуб ці заручини, але те, що Кіан зробив мені пропозицію, означає для мене більше, ніж будь-що у світі. Більше, ніж будь-який чемпіонат, кубок чи мільйонна угода з брендом.

Тому що це означає, що він хоче, щоб я був поруч з ним завжди. Ніхто ніколи раніше не хотів від мене такого, і я нарешті не боюся прийняти це і продемонструвати світові. Я заслуговую на це, я заслуговую на нього, і я заслуговую на те, щоб бути щасливим - дякую тобі, терапія! Я більше не боюся, що він встане і піде від мене.

Це не сталося за одну ніч, в жодному разі. Можливо, саме тому я полетів додому на два дні і влаштував собі хронічний джетлаг - щоб переконатися, що він все ще зацікавлений у мені. І ось я тут, готовий зв'язати себе зобов'язаннями назавжди. Я б зробив це завтра, якби Кіан дозволив, але він хоче, щоб усе було якнайкраще - котедж, прибудова, сарай, міжсезоння.

Це його подарунок мені - ідеальне весілля. А мій йому - те, що я збираюся стати Волкером. Я хочу взяти його прізвище, тому що сім'я Волкерів прийняла мене і привітала так, що змінила моє життя.

Ще одна річ, яка дуже змінила наше життя, - це те, що ми всі починаємо схилитися до фермерського життя. Спочатку я був дуже скептично налаштований, але і Кіан, і Грант були одержимі, і я бачив, наскільки це зробило їх обох щасливими. Грант значно скоротив свої робочі поїздки, і вони з Кіаном разом розробляють землю Честіті. Це стало прекрасним братанням, яке робить нікого щасливішим за нас з Елізою.

З Кессі в школі, а Джессі наближається до ясельного віку, Еліза нарешті закінчує навчання на медсестру, і оскільки Грант більше буває вдома, вона знову може займатися роботою своєї мрії. Я не можу не пишатися обома близнюками Волкерами.

На даний момент я настільки відключився від розмови, що Йоганнес тримає мій телефон, поки він, Елайджа та Кіан теревенять про щось своє.

Йоганнес. Що ж, Йоганнес залишається загадкою. Це божевілля, що за останній рік він став моєю найбільшою турботою в житті. Щось змінилося в ньому, він став замкнутим у собі, тихим, хоче слухати тільки про моє життя і ніколи не говорить про своє. Часом це ускладнює нашу дружбу, але ми з ним справляємося.

Це те, про що я глибоко обговорював і з моїм психотерапевтом, і з Кіаном, він був таким сповненим життям, а потім раптом став таким сповненим таємниць. Він все ще любить виходити з нами поїсти і випити пару келихів, але він ніколи не дивиться на жодного з багатьох чоловіків, які кидаються на нього. Він не дивився на інших чоловіків останні півтора року, і ніхто з нас не знає чому. Спочатку я підштовхував його до цього, але він тільки ще більше замикався в собі. Тепер ми всі змирилися з тим, що він сам нам скаже, коли буде готовий. Так само, як я зробив з Кіаном.

Занепокоєння не дає мені спокою, коли я спостерігаю, як він розмовляє з Кіаном, він жваво дражниться, але я бачу, що він не має цього на увазі. Розуміння, яке приходить від того, що ми знаємо один одного вже майже десять років.

«Можна мені попрощатися з нареченим, будь ласка?» - прошу я, простягаючи руку, щоб дістати телефон.

«Ну ось, знову», - жартує Йоганнес, але все одно віддає трубку.

«Я збираюся запросити цих двох жартівників на вечерю. Знаєш, я заробляю великі гроші після того, як виграв чемпіонат світу минулого року».

Так, саме так, я виграв Кубок Водіїв через рік після Кіана. Якщо раніше моє місце в команді Хендерсом не було гарантоване, то після цієї перемоги воно стало гарантованим. Вся команда почала почуватися як сім'я - «знайдена сім'я» - тож тепер у мене їх дві. Я відчуваю себе багатшим, ніж я міг би собі уявити. Сім'я, чоловік, якого я кохаю, і кар'єра, про яку я завжди мріяв.

«Гаразд, крихітко». Йоганнес та Елайджа регочуть позаду нас з Кіана. «Поговоримо пізніше. Подзвони мені, коли повернешся і будеш у ліжку». Він кидає мені підморгування, яке, на щастя, ніхто з них не бачить. «Люблю тебе».

Неважливо, що я чую це в мільйонний раз, це все одно зігриває моє серце. «Я теж тебе люблю. Насолоджуйся прибиранням тієї панелі».

Я кладу слухавку і вирушаю на вечерю з хлопцями.

До кінця сезону залишилося недовго, і тоді я повернуся додому до свого нареченого, свого Кіана, свого кохання. Не можу повірити, скільки часу я тепер витрачаю на роздуми про майбутнє. Раніше я майже не думав про день, годину, секунду - і я визнаю, що це призвело до того, що я прийняв багато поганих рішень - а тепер я думаю лише про те, як я переступаю поріг нашого дому. Я думаю про дітей, які колись у нас можуть з'явитися. Я думаю про те, що коли я повернуся додому, то побачу, що Кіан придбав отару овець або зграю лам - або щось настільки ж безглузде. І мені буде байдуже.

Мені буде байдуже.